

ΕΒΔΟΜΑΣ

**ΕΡΓΑΤΑΙ
ΑΓΡΟΤΑΙ
ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ**

«Ο πιδ κύριος σκοπός του Κρά-
τους, της 4ης Αυγούστου, είναι τα
δύο πόδια τα στερεά, επάνω στα ό-
ποια στέκει η 'Ελλάς: η 'Εργατική η
'Αγροτική τάξις».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

□ □

«Το Κράτος της 4ης Αυγούστου
δέν θεραπεύει κόμματα, ούτε τάξεις,
αλλ' αποβλέπει στο σύνολον της
Κοινωνίας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

□ □

«Δέν ημπορεί να είναι ποτέ ευτυ-
χιμένος και μεγάλος ένας λαός, ό-
ταν το θάθρον αυτού του λαού, επά-
νω στο όποιο στηρίζεται, ολόκληρο
το 'Εθνικό οικοδόμημα, όταν με άλ-
λα λόγια η 'Εργατική τάξις η 'Α-
γροτική τάξις και η τάξις των μι-
σθωτών πάσχουν και υποφέρουν και
την ζωήν των την περνούν σαν βά-
ρος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΡΑΔΙΟ-MΕΝΕΣΤΡΕΛ

Μέσα στο θέατρο Μαρίκας Κοτοπού-
λη, άρχισε, από την περασμένη βδομά-
δα, τακτικές εκπομπές από μικροφώ-
νου ο συνεργάτης μας Πώλ Μενεστρέλ,
με θέματα επίκαιρα... και μη, ειδήσεις
της ώρας... κι' άλλες διατηρημένες στον
πάγο. Τα καλαμπούρια του Μενεστρέλ
διατηρούν μιά... δροσεράν ατμόσφαι-
ραν και, καθώς όμολογεί ο ίδιος στους
θεατάς, οι όμιλίες του γίνονται απο-
κλειστικώς με τόν σκοπό να καταστή-
σουν γνωστό στο κοινόν ότι το καλο-
καίρι το θέατρον... ψυχράϊνεται!

«Η διεύθυνσις όμως του θεάτρου δέν
μπορούσε ν' ατά προβλέψη όλα, ότι θα
έπρεπε τόν χειμώνα να βάλη... διπλά
καλοριφέρ! Για νάχη και τα δυο ψύ-
χρανση και θέρμανση κατά βού-
λησιν! «Όπως αγαπάτε», πού
λέει ο Σαίξπηρ, από σκηνής του θεά-
τρου Κοτοπούλη...

Κοντολογής, με τόν σταθμόν τόν μι-
κροφωνικό-πού αποτελεί... σταθμόν
—κάθε βράδυ γίνεται ένα μικρό...
φωνικό εις βάρος της ήσυχίας και
της γαλήνης των θεατών...

**ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ**

ΑΝΟΙΞΗ

«Η άνοιξη έμύρισε...
Τό χελιδόνι γύρισε...
Βράδυα άρχινούνε πάλι άξημέρω-
τα...»

Και τών άνθων οι ερωδιές
ξυπνούνε πόθους στις καρδιές
πού σάν μπουμπούκια άνοίγουνε
στον έρωτα!

«Η άνοιξη έμύρισε...
Νειότης πνοή πλημμύρισε
τούς κάμπους, τα βουνά, τα δάση
γύρω...»

«Ο κύρ Χειμώνας ξεψυχά
και γύρω σου είναι μοναχά
κελαηδητό, άχτίδα ήλιου, μύρο...»

«Η άνοιξη έμύρισε...
«Ο Ζέφυρος ψιθύρισε
κάτι στού γέρο πλάτανου τα
φύλλα...»

Και μ' ένα λίκνισμα απαλό
ώς τό κλαδι τό πιδ ψηλό
τά δέντρα νοιώσανε μιά άντρι-
χίλα...

«Η άνοιξη έμύρισε...
Τό ψυχος πιά... φαίλησε
και—ώς του χρόνου— πήρε... τόν ά-
γύριστο!

Και οι ρομαντικές ψυχές
τραβούν δυό-δυό στις έξοχες,
φιλι για ν' ανταλλάξουν... μοσχο-
μύριστο!

«Η άνοιξη έμύρισε...
Τσιμπούσια μάς σερβίρησε
κατάχαμα στα πράσινα λειβάδια..
Και στις πλανεύτρες τις βραδυές,
οι πιδ άσυνκίνητες καρδιές
σκιρτήσανε στού φεγγαριού τα
χάδια...»

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

**III «ΤΡΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»**

Παρ' όλες τις φωνές της άνοίξεως πού
πλημμύρισαν την πλάση, ο φοικαλέος συντά-
κτης αυτής της στήλης προσπαθεί να δια-
τηρήση τόν πάγο... με τις άνοησίες του!
«Ακούστε ένα σερβίρισμά του της τελευ-
ταίας ώρας:

«Ερωτήσεις.— Ποιόν συνεργάτη της
«Εβδομάδος» τόν λένε παπά και δοίκα...
χωρίς να είναι ούτε το ένα, ούτε το άλλο;
«Απάντησις.— Τόν Παπαδού
κα!

Πάραντα, ή «Εβδομάς» απολύει τόν συν-
τάκτη αυτής της στήλης, πού προσλαμβάνε-
ται εκθύμως από το παγοποιείο του Φίξ!

Συνέχεια:
«Ερωτήσεις.— Όταν έχη κανείς κάλο
στο πόδι του τί μεταχειρίζεται;

«Απάντησις.— Καλαπόδι!
Αυτοστιγμεί, όλα τα νερά του έργοστα-
σίου Φίξ μετατρέπονται αυτομάτως σε...
πάγο!

Κι' άλλο:
«Ερωτήσεις.— Αν μπηχτούν πάσσαλοι
στην Μάνη, τί κάνουν;

«Απάντησις.— Πασαλιμάνι!
«Εξαλλος, όλη ή πειραϊκή άκτή ζητά τόν
δράστη του φριχτού λογοπαϊγνίου, για να
τόν λυντάξη. Και τάσσει εικοσιτετράωρο
προθεσμία στο έργοστάσιο Φίξ για να τού
τόν παραδώση!

«Ανεξάντλητος:
«Ερωτήσεις.— Ποιό ρήμα παράγεται
από τόν παραλή;

«Απάντησις.— Παραλήρημα!
«Όπως καταλαβαίνετε, πρόκειται για τις
άνοησίες αυτής της άνάλατης στήλης. Και
γι' αυτό, μην ξαφνίσετε για ό,τι διαβά-
σετε... ή δέν διαβάσετε!

«Ετερον:
«Ερωτήσεις.— Όποιος στην σειρά
καρα δάνει, τί άποτελεί;

«Απάντησις.— Καραδάνι!
Τό εικοσιτετράωρον πού έτάχθη ως προ-
θεσμία στούς Φίξ για την παράδοση τού
έπικινδύνου αυτού κακοποιού πλησιάζει να
έξαντληθώ. Και γι' αυτό, ισχυρά άστυνομι-
κή δύναμις φρουρεί το έργοστάσιο.

Προτελευταίο:
«Ερωτήσεις.— Όταν φορέση το μο-
νόλι του (τζάμι) πώς τόν λένε τόν Οθ-
ράνη;

«Απάντησις.— Τζαμουράνη!
Πάραντα, ο συμπαθέστατος συντάκτης
τών «Αθηναϊκών Νέων», επάνω στον έν-
θουσιασμό του γιατί μνημονεύεται το όνο-
μά του, καταπίνει... έναν οίκο ραπτικής!

Κι' ένα τελευταίο:
«Ερωτήσεις.— Εάν συμβληθώ μετά
τού Κασά τι θα γίνει ο Μελάς;

«Απάντησις.— Καραμελλάς!
«Εκπνέει το εικοσιτετράωρον. Στο προσε-
χές... νεότερα!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΜΙΑ ΛΥΣΗ

Ο διευθυντής του ελαφρού θεάτρου στον φίλο του:

—Ψάχνω να βρω έναν τρόπο να αδειάζω όσο το δυνατόν γρηγορότερα ή σάλλα μου.
—Ανέβαζε διαρκώς έργα χωρίς γάμπες. Θα αδειάζει ή σάλλα μόνη της!

□ □

ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ο μπακάλης στην γυναίκα του:

—Καλλιόπη, τον γιό μου θα τον σπουδάσουμε συγγραφέα!

—Γιατί αυτό;

—Έχει μεγάλη φαντασία. Κάθε φορά που τον βάζω στο ταμείο, κατορθώνει να βγάλει φουσκωμένους τούφες λογαριασμούς των πελατών!...

□ □

ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΛΥΣΗ

Ο αστυνόμος, μετά το επεισόδιο:

—Εσπάσατε το μπαστούνι σας στο κεφάλι του κυρίου. Φαντάζομαι ότι θα λυπάσθε ειλικρινώς γι' αυτό...

—Και ρωτάτε; Μου σκότισε 200 δρ. το μπαστούνι μου εκείνο!

□ □

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο φιλελεήμων κύριος στον τακτικό του ζητιάνο:

—Πάρε μια δραχμή να πής στην ύγεια μου!...

—Ναι, αλλά προχθές μούδωκες δυό, άφεντικό!...

—Βέβαια, προχθές όμως ήμουν άρρωστος ενώ τώρα είμαι καλλίτερα!...

Ο ΜΥΩΨ ΡΑΒΔΟΣΚΟΠΟΣ

—Επὶ τέλους βρήκα! Αισαλώς κάπου εδώ θα υπάρχει νερό!...

Τὸ μυστικό ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μεταξύ της Διέπτης και του Κριέλ, βρίσκεται το χωριό Μπιβίλ κι' ένα δρόμος οδηγεί από αυτό στους ψηλούς βράχους που ψώνονται περήφανα αντίκρυ στην θάλασσα.

Σ' αυτό το έρημικο τοπίο, ο Σέργιος Λοριγκάν, συγγραφέας περιπετειωδών μυθιστορημάτων, σταμάτησε για ν' αναπαυθεί λίγο, με την ελπίδα να έμπνευσθῇ το θέμα της προσεχούς έπιφυλλίδος του. Έπρεπε να βασισθῇ, γιατί ο σκηνοθέτης τους περίμενε να το κινηματογράφηση συγχρόνως.

Κάνοντας εκείνη την ημέρα παρ' όλη τη manía του ανέμου, τον περίπατό του, πέρασε από την καλύβα των τελωνοφυλάκων, που ήταν άκατοίκητη. Ξαφνικά, ο Λοριγκάν άκουσε θόρυβο μέσα.

«Θά είναι κανένα ποντίκι», σκέφθηκε κι' έσπρωξε την πόρτα. Δεν ήταν όμως ποντίκι, ήταν ένας ψαράς που φάνηκε να τον στενοχώρεσε ή άποτομη εμφάνιση του Λοριγκάν.

—Διαβολόκαιρος, ξ; είπε ο συγγραφέας. Δεν πιστεύω να πάτε σήμερα στο ψάρεμα;

—Και όμως πρέπει. Για την ώρα, έχω να φτιάξω τὰ δίχτυα μου.

—Γεια σας και καλή τύχη!

Στόν γυρισμό, ο Λοριγκάν, είδε τον ψαρά να βγαίνει απ' την καλύβα με άδειαν χέρια. Δίσταζε για τον δρόμο που έπρεπε να πάρη, ώσπου διευθύνθηκε προς την παραλία.

—Κι' ύστερα, θέλει να με κάνη να πιστέψω πως θά επιδιορθώση τὰ δίχτυα του, ψιθύρισε ειρωνικά ο Λοριγκάν. Ποιός να είναι, όμως και τι να γυρεύη;

□ □

Κατά το βραδάκι, ενώ ο Λοριγκάν καθόταν στο μικρό δωμάτιό του στην καλύβα του μπάριμπα Μπατέλ, όπου έμενε, είδε ξαφνικά να άνοιξη ή πόρτα και να μπαίνει μέσα ο πρωινός ψαράς... ντυμένος πολιτικά όμως.

—Τι ευχάριστη έκπληξη! είπε ο Σέργιος. Αυτό το κοστούμι σας πάει πιό πολύ απ' το πρωινό. Σε τι όφειλεται όμως ή έπίσκεψή σας;

—Ο άλλος έβγαλε απ' την τσέπη του ένα ρεβόλβερ.

—Απλούστατα... σε μια άπορία μου; Τι ζητούσατε μέσα στην καλύβα των τελωνοφυλάκων;

—Τι σημαίνει αυτή ή άνάκριση. Βάλτε το ρεβόλβερ σας στην τσέπη... και δρόμο! διέταξε ο Λοριγκάν.

—Επιθεωρητής Γκουρέκ της Δημοσίας Ασφαλείας. Απαντήστε πρώτα στην έρώτησή μου κι' ύστερα να μου δείξετε τον κρυφό πομπό του άσυρμάτου που έχετε.

Ο Λοριγκάν γέλασε με την καρδιά του:

—Μόλις έχω πέντε μέρες που ήρθα κι' έγκατέστησα κι' όλως πομπό...

—Αυτά δεν περνούν σε μένα! Ήρθες να αντικαταστήσης έναν συνένοχό σου. Άσε τις ψευδοδικαιολογίες. Απ' την έ-ονή που ήσαν δικαστικές συντάκτες τις έμαθες... Σε θυμάμαι... Προτίμησε

όμως ν' αλλάξης επάγγελμα... για να κερδίσης περισσότερα!

—Άκουστε, Γκουρέκ, σοβάρεψε ο συγγραφέας, μπορώ να σας άποδείξω πως δεν έχω πομπό και δεν στέλνω ραδιογραφήματα. Πάρτε με μαζί σας, πάμε στόν δέκτη, που έχετε και να δῆτε πως τὰ ραδιογραφήματα θά εξακολουθούν ναρχνεται και χωρίς έμένα. Είναι αυτό άρκετή άπόδειξη;

Βγήκαν μαζί. Στην τραπεζάρια, είδαν καθισμένη μπροστά στο τζάκι και να λαγοκοιμάται την σπιτονοικοκυρά.

—Καληνύχτα, κυρά-Μπατέλ, είπε ο Λοριγκάν. Δεν ξέρω τι ώρα θά γυρίσω. Πήτε το του μπάριμπα Μπατέλ όταν έρθῃ.

—Πήγε να άρμέξει τις γελάδες και να ρίξη μια ματιά στα κουνέλια και στα γουρούνια, με το συμπάθειο.

—Πάμε γρήγορα, ψιθύρισε ο Γκουρέκ μόλις βγήκαν, πηθύρισε ο Λοριγκάν, κάθισε μπροστά σ' έναν σταθμό άσυρμάτου και φόρεσε την κάσκα.

Στο τελευταίο πάτωμα της δημαρχίας ο Γκουρέκ ώδήγησε τον Λοριγκάν. Ύστερα, κάθισε μπροστά σ' έναν σταθμό άσυρμάτου και φόρεσε την κάσκα.

Σε λίγο, τινάχτηκε:

—Πήρα ένα ραδιοτηλεγράφημα, είπε. Έχω τον κώδικα, γιατί είναι μυστικό.

Τον άνακάλυψαν στην Ασφάλεια. Νά τι λέει το τηλεγράφημα: «Προσοχή! Σιωπή για μερικές μέρες. Σπιούνος άγρυπνεί».

Ο Λοριγκάν έσκασε στα γέλια:

—Τι έπιτυχία, Γκουρέκ! Δεν είδατε ούτε τους ανθρώπους σας, ούτε τον πομπό τους κι' αυτοί σας μυρίστηκαν! Θά σας βοηθήσω όμως εγώ. Που πρέπει σύμφωνα με τους μαθηματικούς σας—

—Στην καλύβα των Μπατέλ ή στόν έρειπωμένο σιτοβολώνα.

—Και... ποιους κυνηγάτε;

—Λαθρεμπόρους ναρκωτικών. Έξη μήνες τώρα, στο Παρίσι έρχονται μεγάλες ποσότητες κοκαίνης και ήρωϊνης.

Απ' τις όμολογίες ενός μεταπωλητού, πληροφορηθήκαμε πως υπάρχει μια μεγάλη όργάνωση που φέρνει κάπου—

ποσότητες, είκοσι και τριάντα κιλά άπ' άκτης. Αυτό δεν τῶερε ο όμως της

της. Χάρης στόν μεταπωλητή μάθαμε και το κλειδί του μυστικού κώδικος κι' ή ραδιογωνομετρική υπηρεσία ύπολό-

γισε το σημείο όπου είναι ο πομπός. Ά-

φοι, φεύγω. Πάω να μεταμφιεσθώ καλ-

λίτερα και θάρθῶ άργότερα να δράσω.

—Καλή άντάμωση. Στο άναμεταξύ, θά

ψάξω κι' εγώ για σας.

Όταν επέστρεψε στην καλύβα, ο Λο-

ριγκάν είδε ξαφνικά ν' άνοιξη ή πόρτα

τοῦ Μπατέλ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

και να πέφτη το φῶς ενός φαναριού άπάνω του:

—Ποιός είναι εκεί; Ά... έσείς είσθε, κ. Λοριγκάν. Με συγχωρείτε.

—Παρακαλώ, μπάριμπα Μπατέλ. Πῶς; Κρατάτε ντουφέκι. Έχει γούστο να με πυροβολώσατε!

—Όχι έσας, βέβαια. Είναι όμως κάτι κλεφτοκοτάδες. Καληνύχτα σας.

Ο Λοριγκάν κοιμήθηκε κι' είδε όλο παράξενα όνειρα. Έβλεπε τον μπάριμπα Μπατέλ να φορά την κάσκα του άσυρματιστού, να προσπαθῇ με το ένα χέρι να άρμέξει μια γελάδα, ενώ με το άλλο χειρίζεται έναν πομπό, στέλνοντας ραδιογραφήματα...

□ □

Την έπομένη, ενώ ο Γκουρέκ πήγαινε να έγκατασταθῇ στο γειτονικό χωριό για να παρακολουθῇ τις έκπομπές, ο Λοριγκάν ζήτησε πληροφορίες για τους σπιτονοικοκυρηδες του άπ' τον μπακάλη. Έμαθε πως παιδιά δεν είχαν.

Ο παπᾶς του είπε πως ο μπάριμπα Μπατέλ ήταν άλλοτε δημοδιδάσκαλος στην περιοχή. Άφου πήρε την σύνταξη του, ξαναγύρισε στο χωριό.

Πέρασαν μέρες. Ο Λοριγκάν πήρε ένα σημείωμα του Γκουρέκ:

«Έχω πληροφορίες άπ' την Γενική Ασφάλεια πως έτοιμάζεται μια μεγάλη άποστολή ναρκωτικών έδω και δέκα μέρες».

Το ίδιο βράδυ συναντιόνταν με τον Γκουρέκ, που φορούσε την κάσκα.

□ □

Έφθασε ή νύχτα της 3 Ιουνίου...

Κρυμμένοι πίσω άπ' τους βράχους, ο Λοριγκάν κι' ο Γκουρέκ άγρυπνούσαν.

Σε λίγο, μια ψαρόβαρκα άραζε άθόρυβα στην άκτή.

—Έν τάξει, παιδιά; ρώτησε ο Γκουρέκ.

—Έν τάξει, άποκρίθηκαν οι τελωνοφύλακες. Οι άλλοι είναι κρυμμένοι πιό κάτω, πίσω από τους βράχους.

—Άκούστε, είπε ο Γκουρέκ σίγγοντας το χέρι του Λοριγκάν.

Ήταν ο θόρυβος κουπιών που έσχιζαν τη θάλασσα. Σε λίγο, άκούστηκε ή στριγγιά φωνή ενός γλάρου.

—Θά είναι σίγουρα κανένα σύνθημα αυτό, ψιθύρισε ο Γκουρέκ. Την νύχτα δεν στριγγιλίζουν οι γλάροι.

Τὰ κουπιά άκούγονταν τώρα όλοένα και πιό κοντά.

Σε λίγο μια σιλουέττα πηδούσε άπ' την βάρκα, ύστερα δεύτερη, τρίτη.

—Ανεβάζουν το έμπόρευμά τους άπ' το μονοπάτι, είπε ο Γκουρέκ. Πίσω τους.

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΕΣ

—Έγώ μπορώ με τόνα μου χέρι να σταματήσω ένα βῶδι.

—Κι' εγώ ένα σιδηρόδρομο!...

—Όχι δά!

—Βέβαια! Είμαι μηχανοδηγός.

□ □

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΚΑΝΕ

Μιλούν δυό μαγειρίσες:

—Τρώς, λοιπόν, καλά στο νέο σπίτι;

—Καθόλου. Όταν μαγειρεύω άσχημα δεν μπορώ να βάλω μπουκιά, όταν πάλι μαγειρεύω καλά, δεν περισσεύει ούτε μισό πιάτο φαγι για μένα!...

□ □

ΤΙ ΤΗΝ ΗΘΕΛΑΝ

Η Μαριγούλα με κλάματα στην κυρία της:

—Κυρία, φεύγω...

—Όχι δά! Και για ποιό λόγο;

—Πήρα γράμμα άπ' το χωριό, ψόφησε, λέει ή γελάδα μας που ώργωνε και ο πατέρας δεν μπορεί να πάρη φέτος άλλην...

□ □

ΕΝΑΣ ΣΥΖΥΓΙΟΣ...

ΔΙΠΛΑ ΑΠΑΘΗΜΕΝΟΣ

—Κύριε! Σας είδα χθές βράδυ να φιλιέστε μέσα σ' ένα αυτοκίνητο με την γυναίκα μου!

—Αδύνατο! είχαμε κατεβασμένα τα κουρτινάκια!...

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

—Είναι ένα παληόπαιδο, κύριέ μου, άσφαλώς θά καταντήση μια μέρα στην καρμανιόλα!...

—Μην απελπίζεσθε κυρία μου, μπορεί να του δοθῇ χάρις!...

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Στὸ διπλανὸ δωμά- τιο τοῦ ξενοδοχείου

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗ

—Εσύ, καπετάνιε, δὲ μιλάς... Ἐν τούτοις, τί διάβολο! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴν τὴν ἔπαθες κι' ἐσὺ κάποτε ἀπὸ καμμιὰ γυναίκα!...

Ὁ καπετάνιος χαμογέλασε. Κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἐ, λοιπὸν ναί... Τὴν ἔπαθα κι' ἐγὼ κάποτε. Ἐπαθα μάλιστα κατὶ... πού δὲν τὸ βάσει ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου!

Κατάλαβε ἀπὸ τὸ ὕφος μας πὼς περιμέναμε τὴ διήγησή του.

Ἐρριξε μιὰ πλάγια ματιά στὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε βυθῆ ἡ γυναίκα του. Κατόπιν, μὲ ἀργές κινήσεις, ἔβγαλε ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴν ταμπακιέρα του, τὸ άναψε, τράβηξε δυὸ τρεῖς ρουφηξιές.

—...Πάνε, ἀλλάστε, τόσα χρόνια ἀπὸ τότε... ψιθύρισε σιγά.

Καὶ ἄρχισε:

—Εἶχα ἔρθει στὴν Ἀθήνα, θυμάμαι, γιὰ νὰ τελειώσω κατὶ δουλειές μου στὸ Ὑπουργεῖο. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἐρχόμουν στὴν πρωτεύουσα. Κι' ἐπειδὴ σκόπευα νὰ μείνω κανένα μῆνα τουλάχιστον, ἔπιασα ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα συνοικιακὸ ξενοδοχεῖο πού μοῦ εἶχαν συστήσει κατὶ πατριῶτες μου. Τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ πλούσιο, βέβαια, δὲν εἶχε ἐμφάνιση, «θεωρία» πού λένε. Βρισκόταν μέσα σ' ἕνα σοκάκι—σὰς τῶπα κιόλας, μοῦ φαίνεται. Ὅλα κι' ὅλα όμως! Ἦταν καθαρό, τίμιο, οἰκογενειακό! Πέντε δωμάτια ἦταν πιασμένα μόνο: στὰ δυὸ, καθόταν ἕνας ἀπόστρατος συνταγματάρχης μὲ τὴ γυναίκα του καὶ τὸ γιουί του. Στὸ ἄλλο κάποιος γέρος καθηγητὴς ξένων γλωσσῶν. Στὸ τέταρτο μιὰ γρηά κυρία μὲ τὴν κόρη της. Καὶ στὸ πέμπτο... ὁ ὑποφαινόμενος.

Μοῦ ἄρεσε τὸ περιβάλλον. Ἦσυχο. Ἐπαρχιώτικο. Μήπως κι' ἐγὼ, δὲν ἤμουν ἀκόμα ἐπαρχιώτης;...

Οἱ δυὸ γειτόνισές μου κυρίως, ἡ γρηά κυρία μὲ τὴν κόρη της—γιατί μέναν στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀπ' τὸ δικό μου—οὔτε ἀκούγονταν διόλου. Ὅλη τὴν ἡμέρα σχεδὸν ἦταν κλεισμένες μέσα στὸ δωμάτιό τους. Τὸ βραδάκι μονάχα ὅταν εἶχε σουρουπώσει γιὰ καλὰ, πεταγόταν ἡ νέα ἔξω γιὰ λίγο ὁμῶς: Δὲν ἔλειπε περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Αὐτὸ μοῦ κίνησε τὴν περιέργεια. Προσπάθησα νὰ πάρω λόγια ἀπὸ τὴ θυρωρὸ.

—Πολὺ ἥσυχο τὸ ξενοδοχεῖο σας, εἶπα. Κι' οἱ νοικάρηδες ὅλοι, ἀνθρώποι μετρημένοι, νοικοκυρεῖ, ἥσυχοι... Οἱ δυὸ γειτόνισές μου προπαντός...

—Ἡ κυρία Δάρμη κι' ἡ κόρη της;...

—Ἄ, εἶναι πραγματικὸς ἀργόμισος!...

Ἡ θυρωρὸς κουνούσε μὲ μεγάλη σοβαρότητα τὸ κεφάλι της καθὼς μοῦ τῶλεγε αὐτὸ.

—Φαίνεται πὼς εἶναι καὶ πλούσιες, πρόσθεσε χαμηλώνοντας τὴ φωνή της.

Ἀπὸ τὴν Πάτρα εἶναι φερμένες, καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες τώρα...

—Κι' ἔτσι, ἀπὸ τότε πού ἦρθαν δὲν βγήκαν καθόλου ἔξω νὰ πᾶν νὰ ἰδοῦν τὴν Ἀθήνα;

Ἡ θυρωρὸς ἔσκυψε ἐμπιστευτικὰ πρὸς τὸ μέρος μου.

—Ὅχι. Οὔτε ἦρθε κανένας νὰ τοὺς δῇ. Φαίνεται πὼς ἡ γρηά κυρία εἶναι ἀρρωστη... Κι' ἡ μικρή, ἡ Ἰουλία, φρόνιμο κορίτσι, δὲ λέω, σεμνὸ, ἠθικὸ, δὲν ἔχει ἀκουστὴ γιὰ τὸ παραμικρὸ τόσες μέρες πού εἶναι δῶ, ἀλλά...

Ἡ ἀγαθὴ γυναίκα ἐπλησίασε. Σὰ νὰ φοβήθηκε πὼς εἶχε πῆ πολλὰ... Στάματησε ἀπότομα, μούρριξε μιὰ παράξενη ματιά καὶ κατόπιν πρόσθεσε σιγά:

—Τι τὰ θέλετε... Καθένας ἔχει καὶ τὴν παραξενιές του... Τι μὰς νοιάζει ἐμεῖς. Ἐπειτα... Ἰσως καὶ νὰ μοῦ φάνηκε...

Τι ἤθελε νὰ πῇ. Τι «τῆς εἶχε φανῇ»;

—Δηλαδή; ἐπέμεινα. Συνέβη τίποτα; Παρατηρήσατε τίποτα τὸ περίεργο;

—Ἄ, ὄχι, ὄχι! Τίποτα! Ἐνα λόγο εἶπα μονάχα...

Ἀπὸ τὸ ὕφος της κατάλαβα πὼς δὲν θὰ κατῴρωνάνα νὰ τῆς βγάλω ἄλλη λέξη. Καὶ συλλογισμένος, τράβηξα γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο.

Εἶχα ἐν τούτοις τὴν προαίσθηση—ὦ, τὸ θυμάμαι σὰν νᾶταν τώρα αὐτὸ, κι' ἄς ἔχουν περάσει τόσα χρόνια—πὼς τὴν ἴδια κεινὴ μέρα θὰ συνέβαινε κάποιον γεγονός πού θὰ μ' ἔφερνε σιμότερα στὴς παράξενες γειτονιές μου.

Τράβηξα, λοιπὸν, γιὰ τὴ δουλειά μου. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ἐννοεῖται, μὲ τὴν φασαρία, καὶ μὲ τὰ τρεξίματα, μὲ τὴν ἀναμονὴ στοὺς διαδρόμους τοῦ Ὑπουργείου, μὲ τὸ κυνήγημα τοῦ βουλευτῆ μου γιὰ νὰ πῇ κανένα καλὸ λόγο στὸν κ. Τμηματάρχη, μ' ὅλες αὐτὲς τὴς σκοποδρες καὶ τὴς ἀγωνίες, ἐξέχασα καὶ τὴν κυρία Δάρμη καὶ τὴν κόρη της.

Καὶ μόνο τὸ βραδάκι, στὸ σουρουπό, ὅταν ἐτοιμαζόμουν νὰ γυρίσω πίσω στὸ ξενοδοχεῖο, τὴς ξαναθυμῆθηκα.

Περπατοῦσα ἀργά, κουρασμένος ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας. Ὁ δρόμος ἦτον ἔρημος... Καὶ κεινὴ ἀκριβῶς τὴ στιγμή μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ ἡ γειτόνισά μου. Ναί, τέτοια ὅρα ἔφαινε συνήθως. Ντυμένη κομψά πάντα, πλούσια, κατέβαινε βιαστικά τὴς σκάλες, κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ξανάκουγα τὰ τακούνια της στὸ διάδρομο, τὴν πόρτα τοῦ διπλανοῦ δωματίου πού ἀνοίγε...

Κι' ἔξαφνα... ἔξαφνα ἀκουσα μιὰ κραυγή...

Ἐκεῖ, στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου...

ὦ, δὲν εἶχα κάνει λάθος, ἤμουν βέβαιος... Ἐτάχυνα τὸ βῆμα, κι' ὅταν ἔφθασα στὴ γωνία τοῦ δρόμου... τὴν ἀντίκρισα!

ὦ, τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέσως! Δυὸ

Μὲ ὕφος δειλὸ, φοβισμένο...

τρεῖς φορές μονάχα τὴν εἶχα δῇ—στὴ διάδρομο τοῦ ξενοδοχείου—ἡ σιλουέτα της ὁμῶς μοῦ εἶχαν ἐντυπωθῇ βαθεῖα. Φοροῦσε τὸ πολυτελὲς γούνινο παλτὸ της, τὸ μικρὸ καπελάκι της. Δὲν ἦταν ὁμῶς μόνη. Τὴν εἶχε σταματήσει ἕνας ἀνθρώπος ντυμένος φτωχικά καὶ τῆς μιλοῦσε μὲ ζωηρότητα, χειρονομώντας ἀπειλητικὰ.

Προχώρησα πρὸς τὰ ἐκεῖ. Δὲν ἤξερα ἔπρεπε νὰ ἐπέμβω ἢ ὄχι;...

Γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ἀκούσα νὰ φωνάζει στὸν ἀγνωστό:

—Φύγε!... Δὲν σὲ ξέρω!... Φύγε...

Αὐτὸς ἦταν γυρισμένος πρὸς τὸ μέρος μου. Εἶδα τὸ πρόσωπό του νὰ παλῇ μιὰ ἔκφραση μίσους. Τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ χέρι. Ἀπὸ τὰ μάτια του βγαῖναν φωτιές.

—Ὅχι, δὲν θὰ φύγω!... Πρῶτα θὰ ἐξηγηθοῦμε... Ὅθι ἐξηγηθοῦμε... τῆς ἀπάντησε μὲ φωνὴ βραχνή.

Ἀκούγα τώρα ὅλες τὴς ὁμιλίες τους. Αὐτὴ θέλησε νὰ τραβηχθῇ, νὰ λυτρώσῃ τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ σφιγμένο τοῦ δικοῦ του.

—Ἀφσέ με!... τοῦ ξανάπε λαχανιασμένη. Θὰ φωνάξω!... Ὅθι ζητήσω βοήθεια!...

Βρισκόμουν κοντὰ τους, ἂν καὶ πᾶνω στὸ τσάκωμά τους δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία μου. Ὁρμησα ἀπάνω του, καὶ τὸν ἄρπαξα ἀπὸ τὸ σακάκι...

—Ἄ! εἶπε αὐτὸς σαρκάζοντας, ἔχουμε καὶ σώματοφύλακες, λοιπὸν, ἔ;...

Μ' ἕνα ἀπότομο τίναγμα ἀπολυτρώθηκε ἀπὸ τὰ χέρια μου. Καὶ τῶρα στὰ πόδια. Χάθηκε μέσα σ' ἕνα στενὸ. Ἐνύοισα πρὸς τὴν νέα. Στεκόταν ἀ-

κίνητη, παρόμερα, γλωμή, σὰ νεκρή. —Βλέπετε, λοιπὸν, τῆς εἶπα χαμογελώντας, ὅτι ἡ βοήθεια ἦρθε πρὶν καλέσετε...

Προσπάθησε κι' αὐτὴ νὰ χαμογελάσει:

—Ναί... Σὰς εὐχαριστῶ... εἶπε μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε λίγο.

Καμώθηκα πὼς τότε μόνο τὴν ἀναγνώρισα:

—Μά... ναί, καλεῖ!... Δὲν εἴσθε ἡ δις Δάρμη, ἡ γειτόνισά μου στὸ ξενοδοχεῖο;...

Σιγά—σιγά ἀρχίσαμε νὰ προχωροῦμε μαζί. Κάθε τόσο ἔρριχνε φοβισμένες ματιές γύρω της. Κατάλαβα ὅτι φοβόταν μήπως ὁ ἀγνωστος τὴν εἶχε παρακολουθεῖ.

—Καί... πὼς συνέβη αὐτὴ ἡ ὑπόθεση;... τὴν ρώτησα σὲ λίγο. Τὸν ξέρατε διόλου αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο;

Αὐτὴ, εἶπε ξαναβρῆ τώρα κάπως πάλι τὸ θάρρος της.

—Ἄ, ὄχι!... μοῦ εἶπε σιγά. Ὅθι μὲ πῆρε γιὰ καμμιὰ ἄλλη... ἢ, ποῖος ξέρει: μπορεῖ νὰ ἦταν καὶ κανένας κακοποιός...

Καί, κυττάζοντάς με μὲ εὐγνωμοσύνη, ἐπρόσθεσε:

—Εὐτυχῶς πού βρεθήκατε σεις...

Τότε πρωταντίκρυσά τὰ μάτια της. Εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψη. Κι' ἐνοιῶσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

Κατάλαβα, ὥστόσο, πὼς ἡ ἀνάμνησις τῆς σκηνῆς πού εἶχε ξετυλιχθῇ πρὸ ὀλίγου, τῆς ἔκανε κακὸ. Ἀρχισὰ νὰ τῆς μιῶ γι' ἄλλα πράγματα: γιὰ τὴν ζωὴ μου, γιὰ τὴς δουλειές μου, γιὰ τοὺς λόγους πού μὲ κρατοῦσαν στὴν Ἀθήνα...

Αὐτὴ μὲ ἀκούγε προσεχτικὰ... Κι' ὕστερα μοῦ μίλησε γιὰ τὴ δική της ζωὴ, γιὰ τὴ μητέρα της πού ἦταν φιλάσθενη, γιὰ τὸ σπιτάκι τους στὴν Πάτρα...

Ἐφθάσαμε, ἔτσι, στὸ ξενοδοχεῖο. Πρὶν μποῦμε μέσα, ἡ Ἰουλία κοντοστάθηκε καὶ βιαστικά μοῦ εἶπε:

—Ἀλήθεια, θὰ σὰς παρακαλέσω κάτι... Μὰ θὰ μοῦ δώσετε τὸν λόγο σας...

Ἐσπευσα, φυσικά, νὰ τὴν καθησυχάσω. Ἄν μπορούσα νὰ τῆς φανῶ σὲ κάτι χρήσιμος...

—ὦ, νά... ἀπλούστατα. Θὰ γνωρίσετε, βέβαια, σήμερ' αὔριο τὴν μαμά. Ἐ, σὰν γείτονες πού εἴμαστε... Ὅθι σὰς παρακαλέσω, λοιπὸν, νὰ μὴ τῆς ἀναφέρετε τίποτα γιὰ τὴν σημερινὴ σκηνή... Ὅθι μπορούσε ν' ἀνησυχῇ, καὶ καθὼς εἶναι φιλάσθενη... καταλαβαίνετε...

Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα αὐτὸ. Ὅπως μὲ κυττοῦσε, ἤμουν ἔτοιμος νὰ τῆς ὑποσχεθῶ τὸ πᾶν.

Ἀργότερα μονάχα, ὅταν βρέθηκα μονάχος μου στὴν κάμαρά μου, ξανασυλλογίσθηκα τὰ λόγια της...

□ □

Ὁ καπετάνιος ἐσώπασε. Ἐμεινε λίγο συλλογισμένος, χαμογελώντας ἀφηρημένα, σὰν νὰ ξαναζοῦσε μὲ τὴν ἀνμνηση ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Κατόπιν ἀναψε νέο τσιγάρο, ἀναστέναξε κι' ἐξακολούθησε:

—Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔβλεπα ταχτικά τὴ νέα γειτόνισά μου. Γνωρίσθηκα καὶ μὲ τὴν μητέρα της—δὲν τῆς ἀνέφερα, φυσικά, τίποτα γιὰ τὴν σκηνὴ ἐκείνου τοῦ ἀπονεύματος—καὶ γιὰ νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλογῶ, ὕστερ' ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά μέρες, ἀρραβωνιάσθηκα μὲ τὴν Ἰουλία! Ἐ, ναί, τι μὲ κυττάτε ἔτσι... Ἐρως κεραυνοβόλος, ὅπως λέν!

Ἦμουν ἐρωτευμένος τρελλὰ, εἶχα ξε-

γάσει καὶ τὸ ὑπουργεῖο καὶ τὴς δουλειές μου, καὶ δὲν εἶχα πλέον παρὰ μιὰ σκέψη μόνο: τὸ πότε θάκανα δική μου, γιὰ πάντα, τελειωτικά, τὴν Ἰουλία... Γιατί τότε, τί διάβολο! Ὅθι μπορούσα νὰ διαβάσω μέσα στὴν ψυχὴ της, νὰ δῶ καθαρά μέσα στὸ σκοτάδι ὅπου βρισκόμουν...

Γιατί βρισκόμουν μέσα σ' ἕνα σκοτάδι, τι τὰ θέλετε! Τοὺς ἀρραβῶνες μας τοὺς εἶχαμε κρατήσει μυστικούς. Τοὺς ξέραμε οἱ δυὸ μας μονάχα, ἡ Ἰουλία κι' ἐγώ... Οὔτε ἡ γρηά κ. Δάρμη δὲν εἶχε μάθει τίποτα. Εἶχαν ἐπιμείνει σ' αὐτὸ ἡ Ἰουλία. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, μόλις εἶχαμε ὁμολογήσει ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν ἀγάπη μας καὶ τῆς εἶχα ζητήσει νὰ ἀρραβωνιασθοῦμε, μοῦ τῶγε θέσει ὁρο:

—Ναί, μὰ κανεῖς... κανεῖς δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἀκόμη. Οὔτε καὶ ἡ μαμά. Ὑπάρχει λόγος... Ὅθι σοῦ ἐξηγήσω σὲ λίγες μέρες... Δὲν μπορεῖς νὰ κάνης ὑπομονὴ πέντ' ἔξη μέρες;...

Καὶ μὲ κύτταζε χαμογελώντας. Ἐγὼ τῆς πῆρα τὰ χέρια καὶ τὰ γέμισα φι-

πιά...

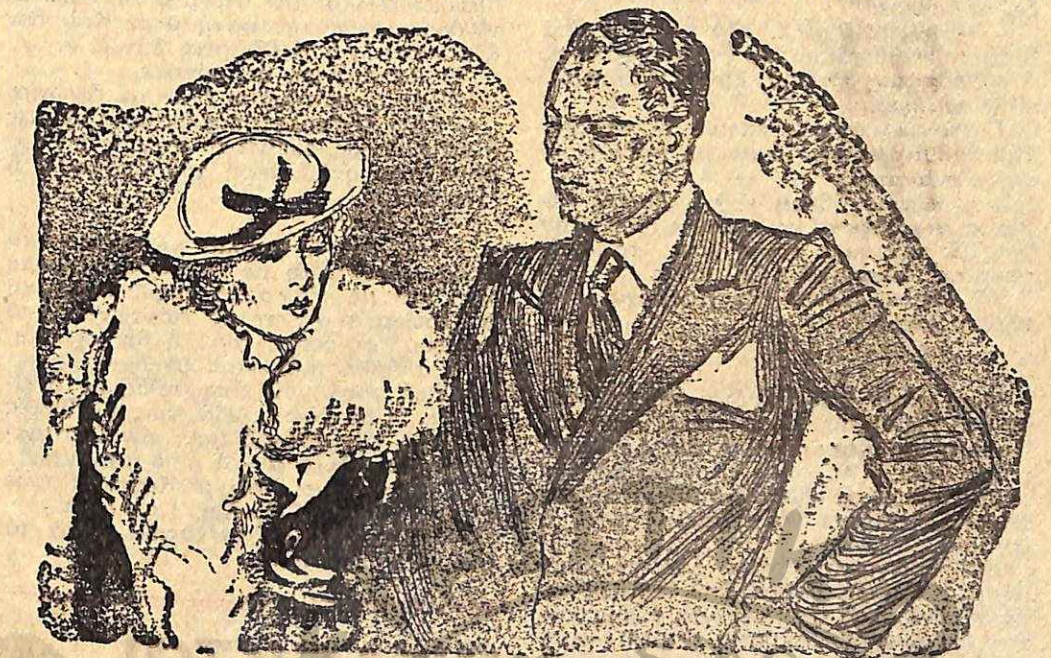
Τῶνοιθα πὼς μοῦλεγε τὴν ἀλήθεια. ὦ, ναί, αὐτὰ τὰ μάτια δὲν μπορούσαν νὰ λένε ψέμματα... Καὶ προσπαθοῦσα νὰ διώξω τὴς ἄλλες σκέψεις πού μὲ τυραννοῦσαν. Γιατί, τι τὰ θέλετε... Τὰ μυστήρια παρέμεναν πάντα μυστήρια. Γιὰ ποῖο λόγο ἡ κυρία Δάρμη κι' ἡ κόρη της εἶχαν ἔρθει στὴν Ἀθήνα; Ὅταν ἐρώτησα τὴν Ἰουλία, μοῦ ἀπάντησε:

—Πρέπει νὰ ταχτοποιήσουμε κάποιο ζήτημα... κάποιο πολὺ σπουδαῖο ζήτημα...

Ἡ ἀπάντηση, βέβαια, αὐτὴ δὲν μὲ εἴχε φωτίσει. Ἐπειτα, πού πῆγαινε κάθε βράδυ σχεδὸν ἡ Ἰουλία, ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο;

—Θὰ μάθης... Ὅθι μάθης ἀργότερα!... μοῦ ἔλεγε... Οὔτε κι' ἡ ἀπάντηση ὁμῶς αὐτὴ μπορούσε, βέβαια, νὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ...

Δυὸ φορές ἐπεχείρησα νὰ τὴν παρακολουθῶ. Καὶ τὴς δυὸ φορές διῶς γλύστρησε μπρὸς στὰ μάτια μου μέσα στὸ πλήθος καὶ τὴν ἔχασα...

—Ἀλήθεια, θὰ σὰς παρακαλέσω κάτι...

λιά. Ναί, ναί, θὰ ἔκανα ὑπομονή... Τι εἶναι πέντ' ἔξη μέρες;...

Ζοῦσα μέσα σ' ἕνα δνειρο. Ἦταν στιγμὲς πού ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἐφαίνοντο ἀπίστευτα... Εἶχε ἔρθει τόσο ἀπότομα ἡ εὐτυχία, τὸσον ἀπροσδόκητα, κι' ὅλα εἶχαν ξετυλιχθῇ τόσο ἀστραπιαῖα...

Τὸ βράδυ ἐπῆγαινα ταχτικά νὰ «κρατήσω συντροφιά» στὴς γειτόνισές μου. Συνήθως κατὰ τὴς ὀκτώ ἡ γρηά κυρία ἀποκοιμιόταν στὴν πολυθρόνα της. Καὶ τότε, καθισμένος, πλάι—πλάι στὸν στενὸ καναπέ, ἡ Ἰουλία κι' ἐγὼ τὰ λέγαμε μὲ χαμηλὴ φωνή.

—Ἐ, λοιπὸν ὄχι, τῆς ἔλεγα καμμιὰ φορὰ. Δὲν σὲ γνωρίζω μόνο δεκαπέντε μέρες, ἀγαπημένη μου... Χρόνια σὲ περιμένα... Μὲ τὴ φαντασία σου εἶχα πλάσει τὴν εἰκόνα σου, καὶ ἤξερα πὼς κάποτε θάρχουσιν... Γι' αὐτὸ γύγισε τόσο δυνατὰ ἡ καρδιά μου ὅταν σὲ πρωτοσυνήντησα...

—Ἀγαπημένη μου, μοῦ ἀπαντοῦσε αὐτὴ, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε ἑλαφρά, κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού σὲ ἀντίκρισα ἐνοιῶσα κατὶ νὰ μοῦ λήξαι μου πὼς ἡ ζωὴ μου δὲν μοῦ ἀνῆκε

Ἐξαφνα, μιὰ μέρα, συνέβη κατὶ τὸ ἀπροσδόκητο.

Ἦταν ἀπόγευμα. Περπατοῦσα βιαστικά στὴν ὁδὸν Πατησίων, ὅταν εἶδα νὰ προβάλλῃ μεσ' ἀπὸ ἕνα σοκάκι ἡ Ἰουλία. Αὐτὸ πού κίνησε κυρίως τὴν προσοχή μου ἦταν ὅτι δὲν φοροῦσε τὸ συνηθισμένο της πανωφόρι μὲ τὴ γούνα: ἦταν ντυμένη φτωχικά, καὶ, μολονότι ἔκανε τρομερὸ κρύο, εἶχε ριγμένο ἐπάνω της ἕνα καλοκαιρινὸ πανωφοράκι. Μ' ἕνα ὕφος δειλὸ, φοβισμένο, ῥίχθηκε σ' ἕνα στενὸ πού ἐβγαζε στὸ ξενοδοχεῖο μας. Ἐμεινα κατὰπληκτος. Τι ἐγύρευε τέτοια ὥρα, σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση, ἡ Ἰουλία ἔξω;...

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα νὰ τὴν φωνάξω νὰ τῆς ζητήσω ἐξηγήσεις. Κατόπιν ὁμῶς προτίμησα νὰ τὴν παρακολουθῶ. Ἄ, τώρα δὲν θὰ τὴν ἔχασα...

Δὲν εἶχα κάνει λάθος. Διευθυνόταν στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅταν ἐφθασε διῶς ἐκεῖ, δὲν ἤπικε μέσα. Στάθηκε λίγη ὥρα στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο κυττάζοντας τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου της. Ὁμῶς τρεῖς ὥς τέσσερα λεπτά ἔτσι. Καὶ κατόπιν, ξαφνικά—δὲν θὰ τὸ ἐξα-

σω ποτέ αυτό!—μπήκε σ' ένα άμάξι που περνούσε εκείνη τη στιγμή και χάθηκε. Δεν μπορούσα να εξηγήσω το φέροισμό της. Μήπως με είχε δει;...

—Α, με τί άγωνία περίμενα νάρθη το βράδυ... Κατά τις όχτώ χτύπησα την πόρτα του διπλανού μου δωματίου. Μου άνοιξε η 'Ιουλίτσα. Φαινόταν χαρούμενη όπως πάντα. Δεν είπα, στην αρχή, τίποτα. Όταν όμως άρχισε να σιγοκοιμάται η κυρία Δάρμη στην πολυθρόνα της, ψιθύρισα σιγά στην 'Ιουλίτσα, χαμογελώντας:

—Αλήθεια... Σε συνήντησα σήμερα τ' απόγευμα στο δρόμο. Και ήθελα να σε φωνάξω, ξέρεις, αλλά...

Η 'Ιουλίτσα με διέκοψε:

—Με συνήντησε σήμερα το απόγευμα; με ρώτησε.

—Ναί. Παραξενεύτηκε, μάλιστα, με το ντύσιμό σου...

—Σήμερα τ' απόγευμα δεν βγήκα καθόλου έξω! μου άπάντησε ξερά η 'Ιουλίτσα.

Και καταλαβαίνοντας πως με πείραξε, πρόσθεσε:

—Ήσυχασε όμως... Δεν ήμουν εγώ... Κάποιο λάθος θάκανες. Θά σου φάνηκε.

—Βέβαια... Κάποιο λάθος θάκανα... είπα κι' εγώ.

Γιατί με κύτταζε εκείνη τη στιγμή. Κι' ήμουν δειλός όταν με κυττάζανε τα μάτια της...

—Εν τούτοις ήξερα καλά, ήμουν βέβαιος πως δεν είχα κάνει λάθος. Την 'Ιουλίτσα την είχα συναντήσει το απόγευμα. Ω, την είχα δη καλά.

Τη νύχτα εκείνη δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι.

□ □

*Από τότε, κάθε απόγευμα, έπήγαινα στο μέρος που είχαν συναντήσει την 'Ιουλίτσα και παραμόνευα. Θά ξαναπερνούσε ίσως... Κι' αυτή τη φορά θά την σταματούσα, κι' ήμουν αποφασισμένος πλέον... "Επρεπε να τελειώσει αυτή η ιστορία...

Και πράγματι: ύστερ' από τέσσερις μέρες ακριβώς, ύστερ' από τέσσερα άπογεύματα που είχα περάσει περιμένοντας επί ώρες ζαρωμένος σε μία γωνιά της όδου Πατησίων, την είδα νάρχεται! Λίγο έλειψε να φωνάξω από τη χαρά μου. Γιατί ήταν αυτή! Αυτή! "Α, τώξερα καλά εγώ πως δεν είχα κάνει λάθος ούτε την πρώτη φορά!... Και φορούσε πάλι τα φτωγικά της ρούχα.

Διέσχισε κυττάζοντας με προσοχή ολόγυρά της την όδον Πατησίων, χώθηκε σε μία πόρδο. Έγώ τάχυνα τ' όβησα και την πρόφθασα:

—'Ιουλίτσα! φώναξα.

Αυτή κοντοστάθηκε. Γύρισε και με κύτταξε με το βλέμμα της τ' όκληρό, τ' όγθρικό. Την έπλησίασα.

—'Ιουλίτσα! ξανάπα. Τι γυρεύεις εδώ;... Μήπως κάνω λάθος πάλι;... "Ε;... Την άρπαξα από τ' ό χέρι.

—Μίλα! 'Απάντησέ μου λοιπόν!

Αυτή με κύτταζε με μίσος:

—"Αφσέ με! μου είπε βραχνά.

"Εξαφνα, είδα τα μάτια της να γουρλώνουν από τόν τρόμο, από φόκη. Συγ. χρόνος άκουσα βαρυά βήματα πίσω μου. Έγύρισα απότομα. Μπροστά μου στεκόταν με τα χέρια στις τσέπες ά... «άγνωστος», ό άνθρωπος που της είχε έπιτεθή την πρώτη φορά που την είχα συναντήσει.

"Ενοιωσα τ' όλμα να μου ανεβήνιη στο κεφάλι. Μ' άύτόν, λοιπόν, εί-

χε ραντεβού η 'Ιουλίτσα;... Γι' αυτό έλάμβανε τόσες προφυλάξεις;... "Ο άγνωστος, μου έοριξε μία μπτιά γεμάτη σαρκασμό και ειρωνεία.

—Όστε πάλι μπροστά μου σε βρίσκω, κ. σωματοφύλακα, μου είπε.

Ξαφνικά άγριψε:

—Τι γυρεύεις από την κυρία; με ρώτησε.

"Εσφίξα τις γροθίες μου:

—Με ποιά δικαίωμα με ρωτάς; είπα, κυττάζοντάς τον στα μάτια.

Αυτός έσκασε στα γέλια.

—Με ποιά δικαίωμα; είπε. "Αλλο και τούτο! Με τ' ό δικαίωμα τ' ό συζύγου!

Κι' έφ' όσον δεν έπήραμε άκόμα τ' ό διαζύγιο, έχω όλα τ' ό δικαιώματά μου! Τι γυρεύεις λοιπόν από τη γυναίκα μου;...

Τάχασα! Κύτταζε πότε την 'Ιουλίτσα πότε αυτόν... Δεν μιλούσε καθόλου αυτή, δεν έλεγε τίποτα, είχε κατεβασμένο τ' ό κεφάλι και, με τη σιωπή της επέκρινε τα λόγια του.

—Υποκρίτρια! είπα βραχνά.

Δεν τολμούσα να πιστέψω τ' αυτό τ' ό μου... Η άποκάλυψη ήταν τρομερή...

"Ενοιωσα για μία στιγμή, την τρέλλα ν' άγκαλιάζω την ψυχή μου. Και, δεν ξέρω και γ' ό τι θάκανα, έάν...

"Ο καπετάνιος σταμάτησε.

—Εάν;... ρωτήσαμε όλοι με άγωνία.

—Εάν, εξακολούθησε χαμογελώντας ό καπετάνιος, εκείνη τη στιγμή δεν έφανιζόταν στην άκρη τ' ό δρόμου... η 'Ιουλίτσα!...

—"Ε; Πώς;

—Ναί, ναί, η 'Ιουλίτσα με σάρκα και όστά... αλλά και με τ' ό γούνινο παλτό της, και με τ' ό κομψό της καπελλάκι, η 'Ιουλίτσα μου τέλος πάντων! 'Από μακριά, φαίνεται, άντελήφθη τη σκηνή και ήρθε τρέχοντας σγεδόν.

—Θεέ μου! μου είπε μόλις με αντίκρουσε. "Εσύ εδώ;... Μα πως βρέθηκες μαζί με την άδελφή μου, την δυστυχισμένη μου Λουκία και μ' άύτόν;...

"Εγώ τ' ό είχα χαμένα. Κύτταζε πότε αυτήν, πότε την άλλη 'Ιουλίτσα...

—Πές μου... Θά τρελλαθώ... Για τ' ό Θεό, εξήγησέ μου...

**ΕΚΛΕΚΤΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ**

ΜΙΚΡΟΙ ΚΑ'Υ'ΜΟΙ

Της λήθης να βρισκότανε τ' άνθάκι να τ' ό μυριστούν

Κάποιοι κατάδικοι της γής και ν' άπολημονήσουν...

Σκλάβο τ' ό νο μου οι στοχασμοί κι' οι μαυρες έγνοιες τόν κρατούν

Και μάταια τ' ό παλαίματα που θέλουν να τόν λύσουν.

Ξέφυγ' από τ' ό χέρι μου τ' άτίμητο γυαλί

Κι' άπ' τ' ό βάζο τ' όμορφο τίποτε πλιά δέ μένει,

"Ακόμα μήτε η θύμηση, γιατί έμοιαζε πολύ,

Με τη δική μου τ' ό ζωή, τη συντριμμένη.

ΜΙΑΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Η 'Ιουλίτσα χαμογέλασε μελαγχολικά.

—Ναί, θά σου εξηγήσω... μου είπε. Είχα σκοπό να σου τ' ό εξηγήσω όλ' αυτά ύστερ' από λίγες μέρες, όταν θά είχα τελειώσει πιά. "Αλλ' άφ' ότου ήρθαν έτσι τ' ό πράγματα, άφ' ότου δεν με άκουσες, άφ' ότου θέλησες να παρακολουθήσης... Γιατ' είχα καταλάβει, από την περιγραφή σου, προχθές, ποιά είχες παρακολουθήσει...

Με πήρε παράμερα. Και με λόγια κομμένα, βιαστικά, μου εξήγησε:

Ναί, ήταν η άδελφή της, η Λουκία, η δίδυμη άδελφή της που της έμοιαζε σάν νάταν σωσίας της... "Α, ήταν τρομερό τ' ό δράμα της δυστυχισμένης άδελφής της... Πρίν από δυό χρόνια είχα κλεφτή άπ' άγάπη μ' άύτόν... Έναν χαρτοπαίκτη, έναν τύπο τών καταγωγών, έναν έλειινό. Η μητέρα τους την είχε άποκηρύξει από τότε, την είχα δώξει από τ' ό σπίτι... "Αλλοίμονον όμως, είχε τιμωρηθή σκληρά γι' ό νεανικό της σφάλμα η δυστυχ Λουκία. Γρήγορα είχε άντιληφθή ποιών είχε άγαπήσει, γρήγορα είχε ρίξει αυτός τη μάσκα και της είχε δείξει την άπαίσια ψυχή του... "Ηταν περήφανη όμως η Λουκία. Και δεν ήθελε να πέση, να γυρίση πίσω στους δικούς της... Γι' αυτό η 'Ιουλίτσα είχε πείσει την κ. Δάρμη να έλθουν στην "Αθήνα, κι' αυτή είχε άναλάβει να μεσολαβήσει.

Η πονεμένη μητέρα είχε δεχθή να πάρη πίσω την κόρη της, να της άνοιξη πάλι την άγκαλιά της, να τ' ό ξεχάση όλα, ύπό έναν όρο όμως: να έχώριζε πρώτα από τόν άνδρα της. Αυτός τώρα τους εξεβίαζε. Ζητούσε πολλά χρήματα για να δώση τ' ό διαζύγιο, για να χαθή από τη ζωή της. "Ολη την προίκα σχεδόν της 'Ιουλίτσας...

—Και τώρα, καταλαβαίνεις άγαπημέ-

νε μου, γιατί χανόμουν τ' ό βράδυα;...

□ □

"Ο καπετάνιος σώπασε.

—"Ε, τι άπένινε λοιπόν η 'Ιουλίτσα... και η άλλη, η δυστυχισμένη η Λουκία; ρώτησε κάποιος από μάς.

"Ο καπετάνιος έσκασε στα γέλια:

—Για την 'Ιουλίτσα, τί διάβολο! Δεν καταλάβατε;... είπε.

Ξαφνικά σταμάτησε. "Ακούστηκαν βήματα στο διάδρομο. Μπήκε στην τραπεζαρία η γυναίκα του:

—Δεν μου λές, αλήθεια, 'Ιουλίτσα, την ρώτησε ό καπετάνιος. Κουβεντιάζουμε εδώ για τ' ό Αμερική και... θυμήθηκα κείνη την άδελφή σου, την Λουκία!... Τι γίνεται;...

—Χθές έλαβα γράμμα της, άπήντησε χαμογελώντας η άρχοντική γρηούλα.

"Ε, είναι ευτυχισμένη τώρα...

"Ο καπετάνιος γύρισε πρ' ός τ' ό μέρος μας και κλείνοντάς μας τ' ό μάτι εξακολούθησε:

—"Εχει μία άδελφή, που λέτε, στην "Αμερική η γυναίκα μου. "Όσο άτυχη ήταν σ' όν πρώτο γάμο της, τόσο στάθηκε τυχερή σ' όν δεύτερο: πήρε έναν πλούσιο άμερικάνο που την λατρεύει. Τ' ό περιεργό όμως είναι πως είναι όμοια η γυναίκα μου! Σωσίας της σωστός! "Ε, 'Ιουλίτσα;...

—"Ε, βέβαια... Σάν δίδυμες που είμαστε... είπε χαμογελώντας η γυναίκα τ' ό καπετάνιου.

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τ' ό χρυσούν βραβείον

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Μπροστά στην έδρα τ' ό δικαστηρίου ύψώνει τ' ό άνάστημά του άνθρωπος έξαλλος. Καθώς εις την ρύμην τ' ό λόγου του παρασύρεται εις έλληνογαλλικές έκφράσεις άναρμόστους, ό πρόεδρος τόν άνακαλεί κάθε τόσο εις την τάξιν και ό άνθρωπος σταματά απότομα με έλαφρό μειδίαμα άδιεδόδου:

—Παρντόν μοσιέ...

—Έλληνικά να μιλάτε κύριε.

—Μάλιστα κύριε, έγκώ να μιλώ ελληνικό, αλλά τ' ό άνεψιά μου δεν τ' ό έδωσε τ' ό κρυσούν, κομπρενέ - θού; Γιατί κύριε; Τ' ό άνεψιά μου έχεις φωνή, τραγουδάς, όλο γλικά, μοσιέ λ' έμπρεζιντάν, έκου-τέ μουά...

—Έλληνικά, παρντόν μοσιέ! "Ενα φωνή τόσο μεγάλος, σπουδαίος φωνή, να σκάξη κορόνα να σπάσης τ' ό πολυέλαιος κομπρενέ - θού; Μαί λ' έπροφεσέρ...

—Κύριε σ' ός παρακαλώ...

—Παρντόν;

—Νά περιορισθήτε στην υπόθεση...

—Μαί θού! Έκουτέ! Τ' ό άνεψιά μου είναι μεγάλο ταλάν! "Όλο τ' ό γειτονιά μόλις άκούει τραγουδί γίνεται σάν τρελλό μαζεύεται κάτω από παράθυρος, κτυπάει χέρια, άμπλωντισμάν κομπρενέ - θού; Λοιπόν τ' ό δειόν μόνο ντ' έν έλνει να ντώση κρυσούν θραβείον.

—Ποιός δεν θέλει;

—Τ' ό δειόν!

—Ποιά δειόν;

—Λ' έπροφεσέρ, αυτό κύριος που ντιντάσκε κομπρενέ - θού; Πρωτόκολλον χαλκού, άργυρού, κρυσούν, κακό άνθρωποι, δέκα χρόνια τ' ό 'Ιουλίτσα μου έσπούδασε μαί λ' έπροφεσέρ δεν δίνει τίποτε θραβείον. Τ' ό άνεψιά μου τρέγκραν ταλάν πως να δώση παράντο-σας χωρίς να θάλη θραβείο κάτω από όνομά της;

—Καλά άφήστε να μάς τ' ό πούν άλλοι...

—Πουρκουά;

—Πώς είπατε;

—Παρντόν;

—Παρακαλώ...

—Πά ντε κουά...

—Έν τάξει...

□ □

Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Η υπόθεση είναι πρωτοφανής, όπως τούλάχιστον καταρθώθη να διαλευκανθή εν τέλει, από μερικούς μάρτυρας που δμιλούν σκέτα ελληνικά άνευ γαλλικών.

Η δεσποινίς 'Ιουλίτσα είναι η κόρη με τ' ό «μεγάλο ταλάν», φοιτήσασα εύδοκίμως επί όλόκληρη δεκαετία εις τ' ό Ωδεϊόν. Τρέψασα εις φυγήν με την

γλυκειάν της φωνήν όλοκλήρους ταξιαρχίας ποντικών, καθυποτάξασα εις την γοητείαν τ' ό έξαιρετικού μετάλλου της όλόκληρη την γειτονιάν και μη τυχούσα ενός μετάλλιου παρά τ' ό πλούσιον μεταλλείον της φωνής της. Είχε όμως, έχει δηλαδή άκόμη, ένα θεϊον, θαυμαστήν διάπυρον τ' ό ταλάντου της —τ' ό δεύτερον ελάττωμα μετά την φωνήν της. Με ύπομονήν ό καλός θεϊός έπερίμενε τ' ό δέκα έτη της έκπαιδεύσεώς της, παρηκολούθει τις φωνητικές άσκήσεις κι' έχανε κατά τ' ό διάστημα αυτό είκοσι κιλά θάρος από την δοκιμασίαν και έκατον είκοσι χιλιάδες δραχμές διά την διδασκαλίαν. Και αυτό γιατί έπερίμενε κάποτε να λάμψη τ' ό άστρον της άνεψιάς του. 'Επί τέλους ό φωνητικός αυτός μαρσάβιος έφθασε σ' ό τέρμα του, όπου πλέον ό θαυμαστής θεϊός μετά της θαυμαζομένης άνεψιάς έζήτησε τ' ό μετάλλιον. Διότι έπρόκειτο να λάβη μέρος εις

—Δεν μου δίνουν δίπλωμα.

μίσαν μελοδραματικήν παράστασιν η ταλαντούχος άνεψιά, και ήθελε κάτω από τ' ό όνομά της να τοποθετήση τ' ό θραβείον της. Ποιά όμως ύπήρξε η έκπληξις τ' ό θεϊου όταν από τ' ό Ωδεϊόν τ' ό άνεκοινώθη ότι δεν είχε ώριμώση άκόμη η καλλιτέχνις και ότι έπρεπε να είχε την ύπομονήν να περιμένη άκόμη, να χάση δηλαδή, άλλα είκοσι κιλά, όποτε φυσικά θά έφθανε εις τ' ό μηδέν. Καυγας μέγας έγένετο. "Υβρεις σφοδραί άντηλλάγησαν. "Ο θεϊός ήπειλησε μήνυσιν. Οι καθηγηται ήπεισαν έξδλο. "Αναμπομπούλα έπηκολούθησε και η περίεργος ύπόθεσις ήλθε εις τ' ό δικαστήριον, άπ' όπου πάρηλασαν πολλοί μάρτυρες που έβεβαίωσαν ότι η δ'ς 'Ιουλίτσα είχε φωνήν σπουδαίαν, αξίαν όχι ενός μετάλλιου, αλλά χρυσωρυχείου όλοκλήρου και ότι από λόγους άγνώστους δεν της άπεδίδετο η μουσική δικαιοσύνη.

"Αλλά ό σπουδαιότερος τών μαρτύρων ήταν, φανατικός φιλόμουςος, άνθρωπος τ' ό λαού και γείτων της δεσποινίδος 'Ιουλίτσας.

—Γι' έξέρεις έσύ;

—Έγώ; Η δεσποινίδα 'Ιουλίτσα είναι

έν τάξει δηλαδή, φωνή να δούν τ' ό μάτια σου, ν' άκούς και να χτυπιέσαι, να λές θάστα ρ' έ κοπέλλα μου, να μά την Παναγία σου λέω κύριε Πρόεδρε να μη σώσω να βγώ από δ' ό μέσα!

—Και τί καταλαβαίνεις έσύ;

—Έγώ;

—Είσαι κριτικός;

—"Οχι! Περαιώτης!

—Μουσικοκριτικός λέω...

—"Οχι, σου άπνιγτώ! Μουσικοπεραιώτης είμαι!

—Εσύ, άνθρωπέ μου, δεν ξέρεις τί θά π' ό κριτικός και ήρθες εδώ να μάς μιλήσης για φωνές;

—Έγώ δεν ξέρω; Κρητικός είναι ό φίλος μου ό Τσιτσιρδεπιλάτσης. Τ' ό λοιπόν πως δεν ξέρω; Γλέπω τόν κύριο 'Αρθούρο, λοιπόν, ένα μεσημεράκι και μπαινεί σ' ό μαγαζί μου συχυσμένος, κόκκινος, σ' ά ντοματοσαλάτα. Τ' ό λέω τί έχεις κύριε 'Αρθούρε; Κομπρινεθού, άλεθουάρ μου λέει, δεν δίνουν μεταλλείον της 'Ιουλίτσας!

Σώπα τ' ό λέω! Βούϊ μου λέει. Μήνυσις μου λέει θά τ' ός κάνω. Βάρτους λέω, γ' ό κι' έρχομαι από κοντά καθ' ότι ξέρω γ' ό την 'Ιουλίτσα.

—Κι' ήρθες μόνος σου για μάρτυς;

—Μάρτυρας κ. Πρόεδρε. Καθ' ότι έμαρτύρησα τόσα χρόνια, να μαρτυρήσω άλλη μία βολά σπουδαία τ' ό λάχανα.

—Καλά πήγαινε.

—Παγαίνω...

□ □

Τ' ό δικαστήριον εύρέθη σε δυσχερή θέσιν. "Ο θαυμαστής θεϊός έζήτησε να τραγουδήση και η κόρη πρ' ό αυτόν για να διαπιστωθή η ακοήθεια τών καθηγητών. "Αλλά η πρότασις άπερρίφθη:

—Έκουτέ μεσσιέ...

—Σ' ός παρακαλώ.

—Νά τραγουδήση λίγο μοσιέ λ' έμπρεζιντάν να δ' ητε... Έγκώ πληρώσω δ' όλους, τενόρο, κοντράλτα, και θιάσο όλόκληρο να δοθή παραστασις, κομπρενέ - θού; "Αλλά πως να γίνη τ' ό κρυσούν μετάλλιον σου σ' όν νόμ; "Αλόρ.

—Καλά άφήστε τα τώρα.

—Πουρκουά;

—Πώς είπατε;

—Παρντόν;

—Παρακαλώ;

—Πά ντε κουά!

—Έν τάξει.

□ □

"Απόφασις:

"Αθώοι οι καθηγηται. "Εξάλλος ό θεϊός. Θηρίο ό γείτων και φανατικότερος μάρτυς ύπερασπίσεως ό όποιος έπρότεινε σ' ό δεσποινίδα «'Ιουλίτσα» να πηγαίνη κάθε βράδυ κάτω από τ' ό παράθυρα τών καθηγητών της να τραγουδά, πρ' ός τιμωρίαν.

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Πώς ό 'Αμέρικος Βεσπούκιος...

ΔΕΝ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τετρακόσια είκοσι πέντε χρόνια έγιναν πού πέθανε, γεμάτος τιμές και δόξα ό 'Αμέρικος Βεσπούκιος, ό... άκούσιος νουνός της Νέας 'Ηπειρου, 'Η ζωή του ύπήρξε τρομερά περιπετειώδης, παρ' όλο ότι κατήγετο από εύγενή οίκογένεια της Φλωρεντίας. 'Αγαπούσε, είν' αλήθεια, τις περιπέτειες, όσον δέν μπόρεσε ποτέ ν' αγαπήσει τις έπιστήμες πού του δίδεξαν οι σοφοί καθηγητές του: την Φυσική, την 'Αστρονομία κι' άλλες συναφείς έπιστήμες. Κι' όμως του έχρησιμευσαν με τό παραπάνω οι έπιστημονικές του αυτές γνώσεις στην μετέπειτα θαλασσοπορική του σταδιοδρομία.

Στά 1492, θάταν τότε 41 περίπου έτών, έφυγε για την 'Ισπανία με την ύποστήριξη του Οίκου των Μεδίκων.

Στήν ηλικία του, θά μπορούσε κανείς νά πη πώς είχε πιά χάραξει τον ώριμο άμετάβλητο δρόμο της ζωής του. 'Ηταν όμως τότε μία έποχή παραπλήσια της δικής μας μεταπολεμικής.

Περιουσίες εξαφανίζονταν με τό τίποτε, για ένα καπρίτσιο κάποιου άρχοντα, όλόκληρες σταδιοδρομίες καταστρέφονταν. Τό ίδιο συνέβη και με τον 'Αμέρικο. Είν' αλήθεια πώς είχε λάβει ήδη μέρος σε πολλά θαλασσοπορικά ταξίδια. 'Ηταν, παραδείγματος χάριν, μέλος της άποστολής Χοζέντα, όπως έπίσης και άλλων άποστολών πού ξεκινούσαν χρηματοδοτημένες άπ' τό Πορτογαλικό στέμμα.

Στά 1493 γνωρίστηκε με τον Χριστόφορο Κολόμβο, πού έτοιμάζε τό δεύτερο ταξίδι του προς την Νέα 'Ηπειρο, χρηματοδοτημένος άπ' τον οίκο Μπεράντι, με τον όποιον σχετιζόταν έμπορικά ό 'Αμέρικος.

'Εγινε στενός φίλος του μεγάλου θαλασσοπόρου, κι' ή φιλία του αυτή έτύπωσε μέσα του, ή μάλλον φούντωσε, τον πόθο του για μακρινά ταξίδια, σε χώρες άγνωστες κι' άνεξερεύνητες.

'Εγκαταλείπει λοιπόν όριστικά ό 'Αμέρικος τό έμπόριο και ρίχνεται με πάθος στις θαλάσσιες έξερευνήσεις.

■ ■

'Ετσι, στα 1504, ό 'Αμέρικος Βεσπούκιος είναι ισότιμος στη δόξα με τους γνωστότερους την έποχή εκείνη θαλασσοδρόμους. 'Η δόξα του έγινε ακόμη μεγαλύτερη με την έκδοση ενός συγγράμματός του όπου άποδείκνυε ότι οι χώρες πού είχαν τελευταία άνακαλυφθή από διάφορους θαλασσοπόρους, ήσαν έντελώς άγνωστες ως εκείνη την έποχή. Πρότεινε λοιπόν νά ονομασθή Νέος Κόσμος, άπ' την αρχαιότητα Εύρώπη, 'Αφρική και 'Ασία. Τό βιβλίο του μεταφράστηκε άμέσως στα λατινικά και τυπώθηκε τον ίδιο κι' άλλος χρόνο στο Παρίσι.

Τόν άμέσως έπόμενο χρόνο ό Βεσπούκιος γράφει δεύτερο βιβλίο όπου άφηγείται τις τέσσερις έξερευνήσεις

στις όποιες είχε ήδη λάβει μέρος και αυτός.

Φαίνεται πώς αυτό άκριβώς τό βιβλίο του έγινε άφορμή νά βαπτισθή ό Νέος Κόσμος με τό όνομα του 'Αμέρικου, κι' αυτό, όπως είπαμε και στην αρχή, άθελά του.

Τό ότι ό Βεσπούκιος δέν είχε την πρόθεση νά παρουσιάσει τον έαυτό του ως τον άνθρωπο πού άνακάλυψε πρώτος την Νέα 'Ηπειρο, τό άποδεικνύει άρκετά πειστικά ό σκανδιναυός καθηγητής 'Όλσεν στο σύγγραμμά του 'Ιστορία των Γεωγραφικών 'Ανακαλύψεων από της 'Αρχαιότητας μέχρι των ήμερών μας.

Τό βιβλίο του Βεσπουκίου μεταφράστηκε στην αρχή στα γαλλικά και με-

'Αμέρικος Βεσπούκιος.

τά άμέσως στα λατινικά, καταχωρήθηκε δέ στην 'Εισαγωγή στην Κοσμογραφία του Μαρτίνο Βάλντζεμiller. Μόνο πού ό μεταφραστής είχε τροποποιήσει την εισαγωγή. Γράφει λοιπόν στην εισαγωγή του ό μεταφραστής:

«Δεδομένου ότι τρία μέρη του κόσμου, ή Εύρώπη, ή 'Αφρική και ή 'Ασία, ήσαν πολύ γνωστά, και ότι άνεκαλύφθη και ένα τέταρτο από τον 'Αμέρικο Βεσπούκιο, όπως προκύπτει άπό τό περιεχόμενο του παρόντος βιβλίου, δέν βλέπω, τι θά μάς έμπόδιζε νά ονομάσουμε τό τέταρτο αυτό μέρος του κόσμου με τό όνομα αυτού πού τό άνεκάλυψε, τον 'Αμέρικο Βεσπούκιο, θά είναι άνθρωπος πολύ έξυπνος και σοφός, δηλαδή 'Αμερική, ήτοι ή χώρα του 'Αμέρικου, άφού και ή Εύρώπη και ή 'Ασία έχουν πάρει όνόματα γυναικών».

Κι' έτσι την έπαθε ό κακομοίρης ό Χριστόφορος Κολόμβος.

■ ■

Στά 1520 έξεδόθη ό πρώτος χάρτης όπου ό Νέος Κόσμος έσημειώοντο με

τό όνομα 'Αμερική. Είναι λοιπόν φανερό πώς ό Βεσπούκιος δέν ευθύνεται διόλου γι' αυτή την αυθαίρετη όνομασία. 'Αλλωστε κι' ό ίδιος ό Βάλντζεμiller, βάσει νέων στοιχείων, ζήτησε άργότερα νά διορθώσει τό λάθος του. 'Ηταν όμως πιά πολύ άργά!

'Η 'Αμερική είχε βαπτισθή όριστικά και άμετάκλητα. 'Εγινε και έμεινε 'Αμερική.

Πρέπει όμως νά σημειώσουμε, ότι με τό όνομα αυτό δέν είχε ονομασθή στην αρχή παρά μόνο ή σημερινή Νότιος 'Αμερική, και την όποια άκριβώς ό Χριστόφορος Κολόμβος δέν είχε έπισκεφθή, και στην όποια είχαν γίνει όλα σχεδόν τά ταξίδια του Βεσπουκίου. Μόλις στον χάρτη του Ζεράρ Μερκατόρ, στα 1541, ή νέα ήπειρος όλόκληρη πήρε τό όνομα του Φλωρεντινού ποντοπόρου.

■ ■

Για τον 'Αμέρικο Βεσπούκιο ύπάρχει και ό έξης θρύλος, ό όποιος έξηγεί—όπως τουλάχιστον θέλουν αυτοί πού ύποστηρίζουν την αυθεντικότητα του—τους λόγους για τους όποιους ό 'Αμέρικος έκανε τόσο μακρινά ταξίδια. Λοιπόν και στην ύπόθεση αυτή έχει βάσει τό δαχτυλάκι του ό μικρός φτερωτός γυιός της 'Αφροδίτης: 'Ο 'Αμέρικος ήταν τρελλά έρωτευμένος και έφυγε από την πατρίδα του για νά ξεχάσει.

'Αγαπούσε μία πλουσιωτάτη και ώραία νέα, και τον άγαπούσε και αυτή, αλλά οι γονείς της δέν έννοούσαν με κανένα τρόπο νά της δώσουν άνδρα τον Βεσπούκιο. Αυτός προσπάθησε στην αρχή νά τους μαλάξει την καρδιά, άπειλησε μάστιχα πώς θά αυτοκτονούσε. 'Αλλά οι γονείς της ώραίας του ήσαν άμετάπειστοι.

Τότε ό Βεσπούκιος έδήλωσε στην άγαπημένη του ότι θά έφευγε μακριά για νά κάνει κάτι πολύ μεγάλο. Αυτό ήταν μία ύπόσχεση, την όποια ούτε και αυτός πίστευε ότι θά μπορούσε καμιά φορά νά πραγματοποιήσει. Κάτω από αυτή όμως κρυβότανε όλη ή έρωτική άπελπισία και ό πόθος του νά ξεχάσει έναν έρωτα πού δέν μπορούσε νά έχη καλό τέλος. Και έφυγε για τις περιπλανήσεις του ό 'Αμέρικος. 'Όταν όμως έπέστρεψε θριαμβευτής στην πατρίδα του, δέν βρήκε πιά την άγαπημένη του. Αυτή βαρέθηκε νά τον περιμένει και έφυγε σ' άλλα μέρη με τον άνδρα πού της έπέβαλαν οι δικοί της. 'Η συνηθισμένη Ιστορία των γυναικών πού άγαστούν...

'Εν τούτοις έγινε αίτία ή έρωτική εκείνη άπελπισία μιας άνήσυχης ψυχής, νά άνακαλυφθή ένα νέο μέρος του κόσμου, άγνωστο ως την έποχή εκείνη.

Πράγμα πού έρχεται νά δικαιολογήσει τον φιλόσοφο πού λέγει ότι τά μεγαλύτερα έργα του ό άνθρωπος τά κάνει μέσα στην άπελπισία του, έστω και χωρίς νά θέλη πολλές φορές...

Γυναικεία έκδίκησις

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΠΗΡΣΟΝ

Στό Κιτζμπουχελ όποιος πάει μία φορά, άσφαλώς θά ξαναγυρίσει γιατί είνε τό πιο άνοιχτόκαρδο μέρος του Τυρόλου.

'Εκεί, στο Γκράντ 'Οτέλ, θαύμαζα κάτι ύπέροχες Αυστριακές με άγαλμάτινα κορμιά πού άποτελούσαν ζωηρή αντίθεση με τις ξερακιανές 'Εγγλέζες περιηγήτριες.

Την τρίτη μέρα από τις άφιξέως μου, στο άντικρυνό τραπέζάκι μου, μέσα στο ρεστωράν του ξειοδοχείου, κάθησε μία γυναικεία πού την θυμόμουν γιατί την είχα ξανασή πριν από έξη μήνες. Θυμόμουν και τό όνομά της: Φραντζέσκα Κόβακ. Νά ήταν άρά γε Ούγγαρέζα ή Γιουγκοσλάβα; Μιλούσε καλά γαλλικά με έλαφρή ξενική προφορά. Δέν φορούσε άπό ονομαστιάς τουρλέζικα κοστούμια, όπως όλες οι παραθερίζουσες ή διαχειμάζουσες κομψεύουσες. Οι τουαλέτες της ήσαν άπ' τους καλλιτέρους οίκους του Παρισιού... Πρόσεξα πώς δέν χαιρετούσε κανέναν. 'Όλων των άνδρων τά μάτια στρέφονταν προς τό μέρος της. Κι' έγώ δέν είχα ακόμα φορέσει τουρλέζικο κοστούμι. Κι' οι δύο μας ήμασταν σάν παραφωτισμένη σ' αυτή την αίθουσα με τό κοσμοπολιτικό ντύσιμό μας.

'Υποθέτω πώς τό ντύσιμό μου έγινε άφορμή νά με προσέξει ή Φραντζέσκα Κόβακ. 'Αποκρίθηκε στον χαιρετισμό μου κι' αυτό τό άπλό κούνημα του κεφαλιού της άσφαλώς θά μου δημιούργησε ένα σωρό έχθρους.

Σηκώθηκα άπ' τό τραπέζι πριν από εκείνην και την περίμενα στο σαλόνι. 'Όταν τό διέοχισε, με βρήκε μπροστά της.

— Για νά σάς ύποβάλω τά σέβη μου, κυρία μου, είπα, επιτρέψτε μου νά σάς θυμίσω πώς συστηθήκαμε έδώ, τον τελευταίο χειμώνα...

Με τά τελευταία μου λόγια έγινε κατάχλωμη. Της ταίριαζε, όμως τόσο ή χλωμάδα!

— Τόν τελευταίο χειμώνα; είπε Ποιό μήνα;

— Τόν Φεβρουάριο.
— Τόν Μάρτη είχατε φύγει;
— Μάλιστα.

'Η άπάντησή μου της ξαναδωκε την ήρεμία της. Της θυμία τό όνομά μου, πού δέν είχε καμιά σημασία γι' αυτήν, και της ζήτησα την χάρη νά πάρη τον καφέ της μαζί μου.

— Μάλιστα. 'Εξω, όμως, πρόσθεσε.

Διάλεξε ένα άπόμερο τραπέζάκι, κάτω από μία πελώρια φιλόρα, και στην αρχή δέν είπα λέξη. Κι' έγώ σώπαινα. Διάβαζα στο μέτωπό της πώς άπαιτούσε αυτή την

σιωπή. Παραπάνω από τριάντα χρονών δέν είνε. 'Ηδη γύρω άπ' τά μάτια της σχηματίζονται άδιόρατες ρυτίδες, σημειονθρώπου πού ζή εύθυμα. 'Η Φραντζέσκα, όμως, δέν είχε γελάσει πολύ στην ζωή της. 'Η ζωή της έλυνε άπ' τό μαράζι. Είχε ένα κορμί πού φαινόταν πλασμένο για τον έρωτα.

— Τι σκέπτεσθε, λοιπόν; με ρώτησε άπότομα με έπιθετικό ύφος.

— Θα σάς πω ειλικρινώς... Σας θαύμασα με τό κοστούμι του σκί με τουαλέτα βραδυή, τώρα σας θαυμάζω με τ' άγέρ και σκέπτομαι πώς ποτέ κανένας άνδρας δέν θά μπορούσε νά άντιστη στην γοητεία σας. Μπροστά σας δέν πιανει χαρτασία καμιά άλλη γυναικεία.

— Παραλείπετε, όμως μία περίπτωση, μου άποκρίθηκε ξερά... 'Όταν μία άλλη γυναικεία κυττάζει τον άνδρα πού έχω φίλοι, παύει νά έκτιμα με την αξία του, τι του έδωκαν...

'Η φωνή της φανέρωνε τόση πικρία, τόσο θυμό, πού πήρα θάρρος.

— Τόν τελευταίο χειμώνα δέν ήσασταν μόνη, νομίζω.

Κάναμε περιπάτους, έκδρομές...

— 'Οχι... Γιατί, όμως, νά σάς κάνω λόγο;... Γιατί χορέψαμε μαζί δυό—τρείς φορές;...

— Γιατί νοιώθατε την ανάγκη νά ανοίξετε την καρδιά σας σε κάποιον, κι' ύποφέρετε σωπαίνοντας.

Δέν μου άποκρίθηκε. Τό βλέμμα της κύτταζε κάτι λουλούδια... Ίσως χωρίς νά τά βλέπει.

— Ναί... 'Εχετε δίκην είπε ξαφνικά ή Φραντζέσκα Κόβακ. Καθένας νοιώθει την ανάγκη νά ανοίξη την καρδιά του.

— 'Εδω, δέν γνωρίζετε κανέναν;

— 'Όλοι οι περιηγητές του χειμώνα έφυγαν. Κανένας από αυτούς πού μένουν τώρα στο ξενοδοχείο δέν μάς είχε δη μαζί. Δέν θά καταλάβαιναν άν τους έλεγα τίποτα...

Θυμόμουν τον έραστή της, ένα ώραίο παλληκάρι, έγωιστή, φιλήδονο πού περισσότερο πρόσεχε τό αυτοκίνητό του παρά την φίλη του.

— Τόν άγαπούσατε; Την ξαναρώτησα.

— Σάν τρελή! Ψιθύρισε με σφιγμένα δόντια. Σάν τρελή!... Μονάχα εκείνος ήξερε νά με σφίγγει στην άγκαλιά του!

'Ηξερε νά είνε έραστής πού μία γυναικεία πάντα λαχταρά, πού ή έγκατάλειψή του συντριβεί την ζωή της.

Σήκωσα έλαφρά τους ώμους. Ποιός άνδρας είνε εκείνος πού δέν θεωρεί τον έαυτό του ίκανό νά άναπληρώσει έπαξίως έναν άλλο; Αυτή ή Φραντζέσκα πού ύπέφερε άπ' την μοναξιά και δέν είχε σχέσεις με τους περιηγητές του Κιτζμπουχελ θά ήταν γοητευτική όπo-λαυση για τις διακοπές μου.

— Τόν Μάρτη συνέβησαν αυτά, συνέχισε ή Φραντζέσκα, χωρίς νά προσέξει τό ύφος μου. Θυμάστε, άσφαλώς, την Λόττε Μωρόε, πού είχε κάνει έπιδείξεις με πατινία στην Μαύρη Λίμνη;

— Είχε φύγει τον Φεβρουάριο.

— Ξαναγύρισε. Τά χιόνια βάσταξαν περισσότερο αυτό τον χειμώνα. Μόλις είδε τον Πάωλ, θέλησε νά μου τον κλέψει.

— Μά ήταν λιγώτερο όμορφη από σας.

— Τι σημασία έχει αυτό; Μήπως ό άνδρας δέν έχει πάντα κλίση προς την άπιστία; 'Η Λόττε ήταν μόλις είκοσιδυό χρονών... Οι άνδρες την θαύμαζαν γιατί πατινιάρε σπουδαία και τό ντύσιμό της ήταν πολύ τολμηρό. Πώς μπορούσε ό Πάωλ νά άντιστη στις έρωτοτροπίες της; 'Όταν άντελήφθην τον κίνδυνο, θέλησα νά φύγω, νά πάω στα χιμεινά σπόρ του 'Αγκαντιν. Μοῦ δόλωσε καθαρά και έάστερα πώς δέν θά έφυγε. 'Εκείνη τον παρακολουθούσε στο καπνιστήριο, στην αίθουσα

του χορού, χωρίς να του μιλά, γνωρίζοντας πολύ καλά πως θα θριάμβευε. Τον νόμιζε πλούσιο, υποθέτω, πρό παντός όμως ήθελε να τον ξελογιάσει από εκείνην που τον αγαπούσε. Είπε σπόρ που άρεσουν πολλές γυναίκες και το προτιμούν από τα άλλα... "Υστερα από ξηρές μέρες ακριβώς, έμενα μόνη στο μεγάλο μας το δωμάτιο. Είχε βρή τον τρόπο να έτοιμάσει τις άποσκευές του ενώ βρισκόμασταν έκδρομη στο βουνό και να τις στείλει στο σταθμό. Όταν διαπίστωσα αυτή την άτιμία του το "Οριάν" Έξπρες τούς οδηγούσε στην Γαλλία.

Το βασανιστικό πάθος που έσκαβε το πρόσωπό της έμοιαζε να εξαγνίζει την ομορφιά της.

— Και έσείς ξαναγυρίσατε, ψιθύρισα.

Σημειώστε πως δεν ένοιωθα τον παραμικρό οίκτο. Στόν έρωτα ισχύει αυτό: «δδόντα αντί δδόντος!» "Άλλοτε κι' εκείνη δεν είχε μήπως φερθεί έτσι;

"Η λόξα του φίλου της μου φαινόταν έργο της Θείας Προνοίας, αφού μου παρείχε την ευκαιρία να κατακτήσω μια γυναίκα πολύ όμορφη που ή μοναξιά, οι άναμνήσεις κι' η φλογερή της ίδιουσγκρασία βασάνιζαν.

— "Όχι! "Όχι! Δεν έφυγα!... "Ήμουν δεμένη σαν να μην μπορούσα να ζήσω άλλο! "Εδώ έμειναν οι πιο φωτεινές εικόνες του έρωτός μου, οι όμορφότερες νύχτες μου....

— Δεν μέννατε στο «Γκράντ 'Οτέλ»;

την ρώτησα, για να αλλάξω θέμα.

— Νοίκιασα ένα διαμέρισμα στην πόλη.... "Ετσι είμαι πιο σίγουρη πως θα την ξαναϊδω σαν θα ξαναγυρίση... Γιατί θα ξαναγυρίση. Κι' όχι μαζί του. Κι' αυτή τη φορά, θα διασκεδάσω!

Είχα έκνευριση.

— Με την ομορφιά σας, δεν έινε ένκλημα να ζητε δλομόναχη; "Ας έινε. "Αφού ή τύχη μ'ας ξανάφερε κοντά—κοντά, επιτρέψτε μου να σ'ας συνοδεύω στους περιπάτους σας... και νάχω τη συντροφιά σας κάπου—κάπου από τραπέζι μου.

— "Εστω, μου άποκριθηκε ψυχρά... "Υπό τόν όρο, να μην γεννηθή ζήτημα έρωτος.

— Μά....

Με δέικοψε.

— "Ο έρωτας, για μένα, έινε πράγμα της στιγμής... μια ευκαιρία!...

— Θα περιμένω. Θα παραφυλάγω αυτή την ευκαιρία.

— "Αδίκαια ίσως. Μπαίνουμε στη σαίζον κι' «έκείνη» δεν θ' άργήσει να ξανάρθη. Δεν θάχω πια καιρό ν' άσχοληθώ με τίποτε άλλο.

□ □

"Εκδρομές... Περίπατοι... Γεύματα... Τίποτε άλλο. Γαντζώνουμεν σ' αυτή την γυναίκα σαν να ήταν ή τύχη μου. "Εβλεπα ένα σωρό ειδύλλια να πλέκονται μπροστά στα μάτια μου, στο μεγάλο κήπο του ξενοδοχείου κι' όμως δεν είχα την δύναμη να άποσπασθώ από αυτή την γυναίκα.

Κάτι άλλο, ίσως, με κρατούσε.

— Θα ήμουν ήλίθιος, σκεπτόμουν, αν είχα άφιέρωση τόσες μέρες σ' αυτή την γυναίκα χωρίς να δρέψω τούς καρπούς της άφοσίωσέως μου.

Το διαμέρισμα της Φραντζέσκας έβλεπε στην «Πλαταμουζίκ» — Πλατεία της Μουσικής — όπου δυο φορές την βδομάδα έπαιζε ή φιλαρμονική. Οι περιηγηταί με τις νεαρές τυρολέζες έρχονταί εκεί να άπολαύσουν μουσική, το βράδυ.

"Εννοείται ότι δεν συλλογιζόμουν καθόλου το φιλόμυσο κοινόν όταν διευδύνθηκα, εκείνο το βράδυ, στο σπίτι της Φραντζέσκας. "Ο άνδρας στόν όποιο άνοίγει για πρώτη φορά μια γυναίκα το σπίτι της — και μάλιστα νύχτα — έχει να σκεφτή πολλά άλλα πράγματα. Την πρόσκληση μου την είχε κάνει με κουρασμένο ύφος, με μάτια που γυάλιζαν, μάτια ύγρα που μαρτυρούσαν την πάλη των αισθήσεων.

Δεν θα ήμουν άνδρας, αν δεν την έκανα, τα μεσάνυχτα, να ξεχάση δλωτιδίου την παλιά άγάπη της. Είχα τόσο πεποίθησι εκείνο το βράδυ....

"Η Φραντζέσκα διάβαζε μ' ένα ελαφρό ντεζαμπιγιέ από λευκό σατέν που άφινε να μαντεύονται οι όπτεροχες γραμμές του κορμιού της. "Εκανα να την άγκαλιάσω μόλις μπήκα, με συγκράτησε όμως ελαφρά.

— "Ας φλυαρήσουμε λιγάκι... Καφέ;...

— Να ξέρετε όμως πόσο τα νεύρα μου με κάνουν να υποφέρω... Νοιώθω έναν έσωτερικό αναβρασμό... "Αναγκάστηκα να υπερνικήσω τόν έαυτό μου για να μείνω εδώ και ν' άνοιξω αυτό το βιβλίο.... Θα είχα φύγει.

— Ποι ξέρετε αν δεν νοιώθω κι' εγώ τόν ίδιο αναβρασμό;

Το βλέμμα της με πληροφόρησε πως ήταν προτιμότερο να μην έπιμείνω.

Κάθησα στα πόδια της.

— Σ' αγαπώ, Φραντζέσκα... "Αν θέλης φεύγω με μαζί!...

Το χαμόγελό της ήταν τόσο περιφρονητικό:

— Μ' αγαπάς... Τι ήλίθιοι που είσθε δλοι σας να δνομάζετε έτσι τόν πόθο σας; — Κάνεις λάθος! φώναξα με θυμό. "Ο,τι σου ζητήσω, θα μπορούσα να ιό βρω άλλο. "Εδώ θα άρκεστώ να σ' άγκαλιάσω....

— Δοκιμάστε... με προκάλεσε.

Τα χέρια μου έσφιγγαν τα δικά της. "Αν την φιλούσα στο στόμα, τί θάκανε άρά γε;

— Είμαι κουρασμένη, ξαναείπε.

Και πρόσθεσε:

— Την τελευταία στιγμή, εύχόμουν να μη σ'ας δώ.

— "Απο κακία;

— "Όχι. "Η ανάγκη της μοναξιάς...

— Και τα διαρκή δνειροπολήματα!....

— Κάνετε λάθος... Είχα την έντύπωση μιας άναμνήσης... Κύτταξα το σπίτι αυτό με άλλα μάτια. Σάν να ήταν να ξαναρχίσω σήμερα μια καινούργια ζωή.

— Βλέπετε λοιπόν!

Με άπότομη χειρονομία, έλευθέρωσε τα χέρια της άπ' τα δικά μου.

— Δεν έννοούσα με σ'ας! Είπε με έχθρότητα.

"Εξω είχε άρχισεί να παίζη ή φιλαρμονική.

— "Ελάτε ν' άκούσετε και να δήτε... μου είπε ή Φραντζέσκα

Προχώρησε ως το παράθυρο και πα-

ραμέρισε την κουρτίνα.

— Σβύστε το φώς...

Καταριόμουν το καταραμένο θέαμα.

— Τόσες φορές τα είδατε αυτά!... Τι άξίζουν τέτοια θεάματα μπροστά στόν έρωτα;

Την ένοιωθα άναμμένη άπ' τόν έρωτικό πυρετό. "Ήδη έσκυβα για να την φιλήσω, όταν την είδα να τρέμει κι' άκουσα έναν λυγμό να βγαίνει άπ' τα στήθη της.

— Τι τρέχει, Φραντζέσκα;

Δεν μ' άκουγε καν. Μίλησε στόν έαυτό της.

— "Εκείνη... "Η Λόττε!... "Η καταραμένη!....

Το πυρετωμένο μέτωπό της ήταν κολλημένο στο τζάμι Κοντά της, μάγουλο με μάγουλο, κι' εγώ, έρευνούσα μέσα στο πλήθος που φωτιζόταν άπ' το ή'λεκτρικό φώς των φανών της πλατείας.

Τέλος, σαν να με οδηγούσε ή σκέψη της, άνακάλυψα την όμορφη πατινίστρια. Φορούσε τυρολέζικο κοστούμι. Μιλούσε, κρεμασμένη με πόθο στο μπράτσο ενός άραίου νέου. Κάθε δευτερόλεπτο τόν κύτταζε με μάτια γεμάτα έρωτα.

"Η Φραντζέσκα είχε καταλάβει. Την άκουσα να μουρμουρίζει:

— Αυτόν τόν αγαπά!... Τόν αγαπά!...

Και, ξαφνικά, θυμήθηκε την παρουσία μου. "Ωρθώθηκε:

— Τόξερα πως εκείνη θα ξαναγύριζε! μου σφύριξε. Πώς θα ξαναγύριζε όταν θα αγαπούσε κάποιον! Πώς θα ξανάρθη. "Από αύριο θα έγκατασταθώ στο «Γκράντ 'Οτέλ». Σ'ας δυο μέρες, ίσως ή Λόττε θα μυριστή τόν κίνδυνο, γιατί θα μ' έχη άναγνωρίσει. Θα θελήση να φύγη. Τότε έκείνος πρέπει να άρνηθή να φύγη άπ' το Κιτζμπούχελ. Μόνο μαζί μου θα φύγη από εδώ!

□ □

Το άλλο βράδυ, στο πάρκο του «Γκράντ 'Οτέλ» ή Φραντζέσκα μουλέγε:

— "Εμαθα πως παίρνουν το μπάνιο τους στην Μαύρη Λίμνη. "Επωφεληθήκα μιας στιγμής που ήταν μόνος... Πέρασα μπροστά του... Δεν θα ξεχάση αυτό το βλέμμα μου... Στη μια γευμάτιζα άντίκρυ τους. "Η Λόττε μου γύριζε τις πλάτες.

Καθώς ξεθάρσα άργά, δεν με είδε να μπαίνω στο ρεστοράν. Βλέπετε πως δλα βολεύονται κατ' ευχύν!... Στο τέλος το γεύματος, ίσως γιατί πρόσεξε τα έπίμονα βλέμματα του φίλου της, στράφηκε και με άναγνώρισε. "Εγινε κατάχλημη κάτω άπ' τα φτιασιδία.... "Αμέσως κατάλαβε πως ήταν ή ρεβάνς μου.

— "Ισως νάφυγαν... "Αν είναι εκείνη άποφασιστική γυναίκα!...

Το γέλιο της ήταν σαν χαστούκι για μένα.

— Θα την άφηνε να φύγη μόνη! Τα μάτια μου του είπαν πως θα γίνω δική του. Είναι ήδη καρφωμένος στην Κιτζμπούχελ.

"Αντιπαθούσα αυτόν τόν ρόλο του μυστικοσυμβούλου που δεν ήταν κολακευτικός για έναν άνδρα νέο σαν κι' εμένα, ή έπιρροή όμως αυτής της γυναίκας ήταν τέτοια που δεν υποχωρούσα ούτε έγκατέλειπα τόν άγώνα. "Υστερα άπ' το γεύμα γαί το δείπνο, μου άνέφερε λεπτομερώς τις κινήσεις των δυο έραστών. "Η συνεχής καλοκαίρι-

την έννοούσε. "Ετσι έμαθα πως ο νέος κατέβαινε το πρωί πριν άπ' την όμορφη πατινίστρια και πως είχαν άνταμώνσει. Δεν αγαπούσε πια την Λόττε. "Ήταν στα πόδια της Φραντζέσκας. "Η φίλη του τόν είχε ίκετεύσει να πάνε στην Βιέννη ή στην Καρινθία. "Εκείνος άρνήθηκε όμως. Μελετούσε να φύγη με την καινούργια του κατάκτηση. "Όταν συναντούσε την Λόττε, ή Φραντζέσκα διάβαζε μέσα στο βλέμμα της το πιο φριχτό μίσος μά και τόν πιο άπαίσιο φόβο. Αυτή την φορά, ή πατινίστρια είχε χαρίσει την καρδιά της κι' ένοιωθε πως γινόταν συντρίμμια το όνειρο της ευτυχίας της.

"Εμαθα πως είχαν κανονίσει ένα ραντεβού. "Εκείνος είχε ξεφύγει ενώ ή φίλη του τόν παραφύλαγε στην πόρτα του ξενοδοχείου και μέσα σ' ένα αυτόκίνητο της πιάσας είχε συναντηθή με την Φραντζέσκα. Είχαν καταστρώσει το σχέδιό τους σ' ένα χωριουδάκι, στόν δρόμο του "Ινσμπρουκ.

Το βράδυ, εκείνη άρνήθηκε να βγη μαζί μου στόν κήπο.

— "Ας μείνουμε εδώ, είπε δείχνοντας τα σαλόνια όπου έπαιζε ή όρχηστρα.

— Μά... δεν κάνει πολλή ζέστη;

— Δεν με νοιάζει.

Και καθώς την κύτταξα έκπληκτος, μου φώναξε:

— "Εξω φοβάμαι μην με δη μαζί σου. Ποιός ξέρει; "Ισως να τριγυρίση για να με δη...

— "Ωστε αυτό σ' ενδιαφέρει;

— Ναί... Γιατί συνέβη κάτι το φριχτό... ή το ύπτεροχο...

"Εσκυψε κι' έπιασε το χέρι μου με την παλάμη της που έκαιγε από τόν πυρετό. Την κύτταξα φλογερά γιατί ακόμα με είχε σκλαβωμένο ο πόθος ν' άποκτήσω το κορμί της.

— Τι τρέχει λοιπόν;

— Τόν αγαπώ... Το καταλαβαίνεις;... Κατάρθωσα να διώξη τόν άλλο έρωτα... Στο έζηξ, δεν άγωνίζομαι άπλως και μόνο για να την κάνω να υποφέρει.

Ξαπλώθηκε στην καρέκλα της, δκουμπώντας το κεφάλι της στόν τοίχο και κάπνισε σιωπηλά, σαν να έβλεπε ήδη τις ύπτεροχες σκηνές που θα ζούσε ο έρωτάς τους.

— Κατάλαβες; με ρώτησε τέλος.

— Δυστυχώς, πολύ καλά.

— Τόν λατρεύω... Αυτή έπαψε όμως πια να μ' ενδιαφέρει... Ούτε καν την μισώ... Κι' εκείνον θα τόν συγκρατήσω τόσο καλά που δεν θα μου ξεφύγη πο-

— Κι' ο άλλος;

— Δεν είχα υποπτευθή... "Ήμουν άφε-

λής... Πίστευα στόν έρωτά του... Δεν πρέπει όμως ποτέ κανείς να έμπιστεύεται στόν έρωτα τών άνδρών. Δεν ξέρουν ν' αγαπούν...

— Θα φύγετε;...

— Ναί... "Εγω έμπιστοσύνη σ'ε σένα.

— Εύχαριστώ...

— "Αν θέλης να δης δυο υπάρξεις που φεύγουν προς την ευτυχία τους να είσαι στην ταχεία της τρίτης άπογευματινής, που πάει στην Βιέννη...

"Ωραίος τρόπος, θα πήτε! "Ήταν όμως τόσα ξαναμμένη, που δεν μπορούσα να της μιλήσω καν! Στις τρεις παρά δέκα βρισκόμουν στόν σταθμό, σαν ένας ήλίθιος και χωρίς να συλλογιζόμμαι πως έχω ήμουν το θύμα! Σ'ε λίγο, είδα την Φραντζέσκα με τόν έραστή της.

Την στιγμή που είχε σταματήσει το τραίνο κι' ένας βαστάζος πήγαινε τις βαλίτσες σ' ένα βαγόνι πρώτης θέσεως, άρμισε ή Λόττε. "Ήταν άναμαλλιασμένη. Κάτι έλαμπε στο χέρι της. Με σηκωμένο χέρι, άρμισε έναντίον της Φραντζέσκας δεν πρόλαβε όμως να την μαχαίρωση. "Ο έραστής της είχε άδράξει το χέρι της και με μια κλωτσιά, ο νέος τόρριξε στις σιδηροδρομικές γραμμές. "Υστερα με μια σπρωξιά, έστειλε μακριά την νεαρά πατινίστρια. Το τραίνο ξεκίνησε με τούς δυο έραστές προς το ευτυχισμένο όνειρό τους...

"Εγώ βοήθησα την Λόττε να σηκωθή.

— Τρελαθήκατε! Φύγετε γρήγορα προτού σ'ας συλλάβουν...

Οι Αύστριακοί όμως είναι ήσυχoi άνθρωποι. Καθώς ή άπόπειρα δεν είχε έπακόλουθα κανείς δεν είπε λέξη. "Ισως να συμπονούσαν την έγκαταλελειμμένη.

"Η Λόττε έφυγε στο μπράτσο μου.

— Θα πεθάνω, μου ψιθύρισε.

Την ώδήγησα κατευθείαν στο ξενοδοχείο της, χωρίς να παραξενευτή καθόλου.

— Πρέπει να φύγετε, της είπε. "Η διαμονή στο Κιτζμπούχελ δεν θα σ'ας ώφελήσει καθόλου.

Με κύτταζε σαν να ξυπνούσε.

— Νά φύγω;... "Όχι! "Όχι! "Εδώ μ' άγάπησε...

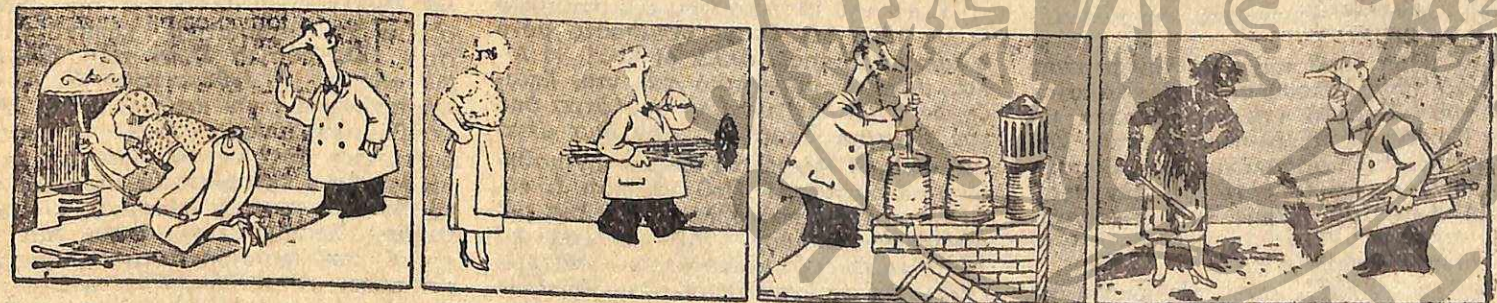
"Απαράλλακτα σαν την Φραντζέσκα... "Ανδρας είμαι. Ποιός άνδρας μπορεί να δη μια γυναίκα δυστυχισμένη χωρίς να προσπαθήση να την παρηγορήσει.

— Ναί, της είπα με τρυφερότητα. Μείνετε στο Κιτζμπούχελ. "Αλλάξτε όμως πλάσιο. "Ελάτε στο «Γκράντ 'Οτέλ».

"Εγώ άναλαμβάνω να σ'ας βοηθήσω να ξεχάσετε...

ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΠΗΡΣΟΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

"Ο κ. Πειραχτήρης ύπηρεζε πάντοτε άθροδς προς τις κυρίες. Έστω και αν άκόμη πρόκειται για την δική του την γυναίκα. "Ετσι, μια μέρα, βλέποντας την Κυρία Πειραχτήρη, να άγωνίζεται για να καθαρίση το τζάκι της που είχε βουλώσει, άνέλαβα να την άγθήση και να τόν καθαρίση ο ίδιος. "Όταν όμως ξανακατέβηκε θοισαυεντική από τα υφαντίδια...

ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ
ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ
ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΕΧΟΥΝ ΓΟΗΤΕΥ-
ΘΕΙ ΑΠΟ ΤΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ ΑΝΤΙΟ

θα παρακολουθήσουν από σήμερα το
νέο παθητικώτατο μυθιστόρημά μας

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Είναι ή δραματική Ιστορία μιας φλογερής αγάπης ενός κοριτσιού που περιφρόνησε τα κοινωνικά έμποδια για ν' άκούση την καρδιά της. Είναι ο θλιβερός Γολγοθάς μιας γυναίκας άπ' την οποία παίρνουν το παιδί της γιατί δεν έχει το δικαίωμα να δείχνη στόν κόσμο τόν καρπό μιας νεανικής άμαρτίας... Είναι ένα άπο τα ώραιότερα μυθιστορήματα που έχουν γραφή από την μάγο πέννα του

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

'Αγγέλα Λαλαούνη

Ἄπο μικρὸ, μικρὸ παιδί, ὅταν πα-
τοῦσε τὰ κλάμματα, ἡ 'Αγγέλα
ἄκουγε τοὺς δικούς της νὰ τῆς
λένε:

—Πάψε, θεατρίνα!

Κι' ὅταν γελοῦσε, τὸ ἴδιο ρεφραίν ἄ-
κουγε:

—Πάψε, θεατρίνα!

Γιατὶ ἄραγε; Μπᾶς καί... προφήτε-
ψαν ὅτι μιά μέρα ἡ μικρὴ θὰ ἔκανε τὸ
ντεμποῦτο τῆς στὸ πάλκο σένικο; Ἴσως
μερικὰ «σημάδια τῶν καιρῶν» νὰ τοὺς
ἔκαναν νὰ τὸ προεικάζουν; λ.χ. ἡ 'Αγγέ-
λα εἶχε ἕνα γέλοιο παράξενο ποῦ
ἤχοῦσε ἴσως κάπως παράφωνα,
ἀποτυπωνόταν ὅμως τόσο τσαχ-
πίνικα πάνω στὰ ἐκφραστικὰ χα-
ρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου! Καὶ
τὸ κλάμα τῆς εἶχε τὸν ἴδιο τονί-
σμο καὶ σκοτεινίαζε τόσο ἀλλό-
κοτα τὴ φάτσα τοῦ! Αὐτὰ—κλά-
μα καὶ γέλοιο—οἱ δικοὶ τῆς τὰ
βρίσκαν θεατρινίστικα—
καὶ σὰν τέτοια προσπαθοῦσαν νὰ
τὰ καταπνίξουν... πρὶν ἂπ' τὴν
γένεσίν τους! Γιατὶ κανένας ἂπ'
τοὺς δικούς της δὲν εἶχε διάθεση
νὰ δῇ τὴν 'Αγγέλα νὰ παίζει στὸ
θέατρο... ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο
γιά τὴν πιδ σημερινὴ κρατικὴ
σκηνὴ τοῦ κόσμου!

Ἡ μικρὴ μεγάλωνε... κι' ὅλο τὸ
ρεφραίν: «θεατρίνα!» βούιζε στ'
αὐτιά της! Σιγά-σιγά, ἄρχισε
κάτι νὰ σχηματίζεται μέσα στὸ
μυαλὸ τῆς.

Μιά μέρα, στὸ σκολεῖο τῆς 'Α-
λεξανδρείας ὅπου σπουδάζε, ἐ-
πρόκειτο νὰ δώσουν μιά παράστα-
ση τοῦ «Κυανοπώγωνος», τοῦ
δράκου μὲ τὶς ὀχτῶ γυναῖκες!
Καὶ ποιά ἔβαλαν, νομίζετε, νὰ
παίξῃ τὸν ρόλο τῆς πεθερᾶς; Τὴν
'Αγγέλα! Μάλιστα! Αὐτὸ τὸ θυ-
μάται πολὺ καλὰ ἡ 'Αγγέλα. Ἴ-
σως νὰ μὴν θυμᾶται ὅμως ποια-
νὴς ἀπὸ τὶς ὀχτῶ γυναῖκες μητέ-
ρα!

Καὶ στὰ καλὰ καθούμενα, γιατί ἔ-
τυχε νὰ μὴν βροῦν ἄλλη νὰ παίξῃ αὐ-
τὸν ρόλο. Ἡ 'Αγγέλα ἐπέτυχεν
ἑξαιρετικά. Κι' ἡ φωνὴ ποῦ ἄκουγε μέ-
σα τῆς, μιλοῦσε τώρα πιδ ἐπιτακτικά
γιά τὴν τέχνη τῆς «θεατρίνας»!

□ □

Δὲν ἄργησε ὅμως νάχη μιά μεγάλη
ἀπογοήτευση. Τὸ θέατρο ἡ 'Αγγέλα τὸ
εἶχε σὰν κάτι ποῦ εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς
πραγματικότητος. Δὲν πίστευε ποτέ
πὼς μποροῦσε νάχη κάτι τὸ πλαστό,
τὸ ψεύτικο...

Μιά μέρα, ποῦ πῆγε μὲ τὴν μητέρα
τῆς νὰ παρακολουθήσῃ μιά παράστα-
ση τοῦ «Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ» μὲ
τὸν Κοκλὲν νεώτερο—ἡ μητέρα τῆς τὴν
ὠδήγησε στὰ παρασκήνια, ἀπὸ ὅπου ἡ
μικρὴ 'Αγγέλα διαπίστωσε στὴν περ-
φημὴ σκηνὴ τῆς μάχης, ὅτι τὰ φαγητὰ
ποῦ ἔτρωγαν οἱ στρατιῶτες ἦσαν... ἄ-
πο πεπιεσμένο χάρτι!

Ἡ διαπίστωση αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ
νοιώσῃ τὴν μεγαλύτερη ἀπογοήτευση
τῆς ζωῆς της! Τὶ κακὸ ποῦ εἶναι νὰ

καταστρέφῃ κανεὶς τὸ ὄνειρο μιάς παι-
δικῆς ψυχῆς!

□ □

Πῶς τὴν βρίσκομε, ἀργότερα, τὴν
'Αγγέλα νὰ σπουδάζῃ στὴν Βιέννη μὲ
τὸν Χάινς Τίμινγκ—ἀδελφὸ τοῦ συμπα-
θοῦς κωμικοῦ τῆς ὁδῆς—εἶναι ὀλό-
κληρη ἱστορία! Εἶδε κι' ἔπαθε ὥσπου
νὰ καταφέρῃ τὴν μητέρα τῆς, τὴν γνω-
στοτάτη μουσικοκριτικὴ κ. 'Αλεξάνδρα
Λαλαούνη, νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ σπουδά-
σῃ θέατρο! Ἐλάτε ὁμως ποῦ τὴν εἶχε

Ἡ 'Αγγέλα Λαλαούνη σὲ ἡλικία 15 χρονῶν.

κακομαθημένη ἡ μητέρα τὴν κόρη της...
καὶ δὲν τῆς ἔλεγε ποτέ ὅχι! Μόλις τε-
λείωσε ἡ 'Αγγέλα τὸ ἡμιγυμνάσιο...
νάτην στὸ Κονσερβατοῦρ. Κι' ὅστε-
ρα, συνέχισε θεατρικὴς σπουδές...

Τὸ πιδ νόστιμο ἦταν τὸ ντεμποῦτο
τῆς 'Αγγέλας μὲ μιά μαθητικὴ παρὰ-
σταση ἕνα Σάββατο ἀπόγευμα, τὴν
19 'Απριλίου 1928. Μιά ὀλόκληρη βδο-
μάδα, ἡ κ. 'Αλεξάνδρα Λαλαούνη εἶ-
χε ξεθεωθῇ, στὸ σπiti, σὲ προετοιμα-
σίες: κοστούμια, κ.τ.λ... Καὶ ἔξερετε γι-
ατί; Γιατὶ τὴν 19 'Απριλίου τοῦ σωτηρίου
ἔτους 1928 δὲν ἔκανε ντεμποῦτο μόνον
ἡ μιά κόρη της... ἀλλὰ οἱ δύο! Ἡ Λί-
λα, μεγάλο πιανιστικὸ ταλέντο, ἔπαι-
ζε ὡς σολίστ μὲ μεγάλη ὁρχήστρα ὑπὸ
τὸν Ρίχαρντ Στράους... Τὴν ἴδια μέρα
καὶ ὦρα, ἡ 'Αγγέλα ἔπαιζε στὴν μαθη-
τικὴ παράστασιν! Ποῦ νὰ πᾶν ἡ εὐ-
τυχὴς μητέρα ποῦ ἔβλεπε τὴν ἴδια μέ-
ρα νὰ ἀνατέλλουν, στὸ καλλιτεχνικὸ
στερέωμα, δύο καινούργιοι ἀστερί-
σκοι; Ἀπ' τὸ ἕνα θέατρο, ἡ κ. 'Αλεξάν-
δρα Λαλαούνη ἔτρεχε στὸ ἄλλο... Κι'
ἔτσι μπόρεσε ἄκρες-μέσες νὰ καμα-

ρώσῃ τὶς δυὸ κόρες της!

□ □

Ἡ ἀξιωματικὴ αὐτὴ παράσταση
τῆς 19 'Απριλίου 1928 ἔπαιξε κι' ἄλλο—
σπουδαιότερο ἴσως—ρόλο στὴν καλλι-
τεχνικὴ καριέρα τῆς 'Αγγέλας Λαλα-
ούνη. Ἡ νεαρά καλλιτέχνις εἶχε, ὡς
τότε, τὴν πεποίθησιν ὅτι ἦταν πλασμένη
γιά ρόλους δραματικούς... καὶ τραγι-
κοὺς ἀκόμα! Ἡ μελέτη τῶν κλασικῶν
συγγραφέων ποῖος ξέρεί με τί 'Ιφιγέ-
νειες, 'Ανδρομάχες, Φαίδρες καὶ 'Εκά-
βες εἶχε παραγεμίσει τὴν φαντα-
σίαν της! Ἴσως καὶ νὰ ὀνειρευό-
ταν νὰ ἀνεβᾶσιν «'Αγνωστο», «Κυ-
ρία μὲ τὰς Καμελιάς»... κι' ἄλλα! Πάντως,
εἶχε—τὸ ἐπαναλαμβάνω—τὴν
πεποίθησιν πὼς ἡ κατεύθυνσίς
τῆς ἔπρεπε νὰ εἶναι στὴν δραματι-
κὴ σκηνὴ καὶ στὴν τραγωδίαν...
'Ε λοιπόν, κάποιος θεατρικὸς
κριτικὸς ποῦ τὴν παρακολούθησε
στὴν πρώτη τῆς ἐμφάνισιν—ἕνα
ρόλο δραματικὸ—τὴν πλησίασε
στὸ φινάλε καὶ τῆς εἶπε:

—Συγχαρητήρια, δεσποινίς...

Ἡ 'Αγγέλα ἔγινε κατακόκκινη
καὶ ἐπιχειροῦσε νὰ τραυλίσῃ ἕνα
«εὐχαριστῶ».

Ἦσαν τὰ πρῶτα συγχαρητήρια
ποῦ ἔπαιρνε καὶ φυσικὰ μιά με-
γάλη ἠθικὴ ἐνθάρρυνση...

Στὰ πρῶτα βήματά του, ὁ ἡ-
θοποιὸς πάντα ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ
δυὸ καλὰ λόγια, ἐπαινετικά, ἕνα
«ἐπαίξεις καλὰ». «ἔσουν στὸν ρό-
λο σου», «μπράβο σου», κ.τ.λ...
—Ἔξερετε, δεσποινίς, πὼς ἔχε-
τε μεγάλον κωμικὸ ταλέντο; συνέ-
χισε ἐκεῖνος.

Τὶ κεραμίδα! Μὰ καὶ τί ἀποκά-
ληψι! Ἡ 'Αγγέλα ποῦ δὲν
ἦταν στραβοκέφαλη, κάθισε καὶ
σκέφθηκε μὲ τὴν ἡσυχία της...
'Ἐκανε συμβούλιο... μετὰ τὸν ἑαυ-
τὸ τῆς—καὶ δὲν ἄργησε νὰ βρῇ
τὸν δρόμο της. Ἦταν πλασμένη

ὄχι γιά τραγικούς καὶ δραματικούς
ρόλους... ἀλλὰ ἀντιθέτως γιά κωμι-
κοὺς χαρακτηριστικούς!

□ □

Καὶ τὴν εἶδαμε σ' αὐτοὺς τοὺς ρό-
λους. Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη, ποῦ ξέρετε
νὰ ἐκτιμᾷ κάθε ταλέντο, δὲν ἄργησε
νὰ τὴν πάρῃ κοντά της καὶ νὰ τῆς δώ-
σῃ ρόλους ποῦ ἔστεκαν σ' αὐτήν. Ἡ
'Αγγέλα ἔκανε μιά Κυρία τῆς Τιμῆς
στὴν περίφημη κωμωδίαν «Κυρία Δὲν
Μὲ Μέλματα» κι' ἀργότερα τὴν εἶδαμε
σ' ἕνα χαρακτηριστικὸ κωμικὸ τύπο,
στὴν «Καινούργια Ζωὴ» τοῦ Μπόργκ.
Μὲ φλόγα, μὲ ἐνθουσιασμό ἡ 'Αγγέ-
λα προχωρεῖ στὴν καριέρα της. 'Αρ-
γὰ βήματα, ἀλλὰ σταθερά. Ὑπάρχουν
διάττοντες ἀστέρες ποῦ γιά μιά στιγ-
μὴ λάμπουν ἐκτεφλωτικά στὸν οὐρανὸ
κι' ὅστερα πέφτουν μονομιάς καὶ χά-
νονται! Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, πιδ τα-
πεινοί, ποῦ ἡ μικρὴ ἀκτινοβολία τους
δὲν παύει νὰ φωτίζει τὸ στερέωμα...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ δίσχυος ἰδιωτικὸς ντέκετιβ Ρέις Οὐ-
ίλλιαμς παίρνει μιά ἐπιστολὴ ἀπὸ ἕναν μυ-
στηριώδη ἄγνωστο ποῦ τὸν στέλλει 1000
δολλάρια καὶ τοῦ ὀρίζει ραντεβού μπροστὰ
ἀπὸ τὸν Μεγάλον Κεντρικὸ Σταθμὸ. Ὁ Οὐ-
ίλλιαμς ἀποφασίζει νὰ πᾶ.

Ἐν τῷ μεταξὺ δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ
Γκρέγκορ Φόρντ, ἀρχηγοῦ τῆς μεγαλύτερας
ἀστυνομικῆς ὁργανώσεως τῆς πόλεως, ὁ ὁ-
ποῖος τοῦ ὑπόσχεται 1000 δολλάρια ἀν σκο-
τώσῃ τὸν τρομερὸ γκάγκστερ Φίλ Ριτζέριο.

Ὁ Οὐίλλιαμς ἀρνεῖται. Πηγαίνει στὸν
Κεντρικὸ Σταθμὸ κι' ὁ ἄγνωστος ἐπιστολο-
γράφος του ἐμφανίζεται ἀπὸτομα μ' ἕνα πε-
ριστρεφόμενον. Προτοῦ ὅμως πυροβολήσῃ σωριά-
ζεται νεκρὸς ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ρέις Οὐ-
ίλλιαμς, ποῦ φεύγει καὶ ἐπισκέπτεται τὸν
Γκρέγκορ Φόρντ. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνη ἀναγ-
γέλλουν στὸν Φόρντ ὅτι κάποιος ἄγνωστος
δολοφόνησε τὸν Φίλ Ριτζέριο στὸν Κεντρικὸ
Σταθμὸ.

Ὁ Φόρντ πληρώνει τὰ 1000 δολλάρια στὸν
Οὐίλλιαμς καὶ τοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ φρον-
τίσῃ νὰ μὴ ἐνοχληθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν ἀστυ-
νομίαν.

Ὅταν ὁ Οὐίλλιαμς ἐπιστρέφῃ σπiti του
βρίσκει νὰ τὸν περιμένῃ ἂπ' ἔξω κάποιος ἄ-
γνωστος ποῦ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι τὸν εἶδε νὰ
σκοτώνῃ τὸν Ριτζέριο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
εἶναι ὁ Μάρκ Γιάρροου καὶ τοῦ δίνει 1000
δολλάρια γιά νὰ μάθῃ ἂν συνεργάζεσαι μὲ
τὸν Γκρέγκορ, καὶ μιά καλὴ συμβουλὴ: νὰ
προσέχῃ στὸ ἔξῃς. Σὲ λίγο καλοῦν τὸν Οὐίλ-
λιαμς στοῦ 'Αρχηγοῦ. Αὐτὸς τοῦ προτείνει
συνεργασία. Τὰ ἐγκλήματα ἔχουν αὐξήσει
πολύ. Ἀπὸ τὸν Τσάινα δέ, ὁ Οὐίλλιαμς πλη-
ροφореῖται ὅτι οἱ γκάγκστερες ἔχουν κλέψῃ
καὶ τὴν μικρὴ κόρη τοῦ 'Αρχηγοῦ. Ὁ Οὐίλ-
λιαμς, ἀναλαμβάνει τώρα μὲ περισσότερη
θερμὴ τὴν ὑπόθεσιν. Πηγαίνει στὸ ξενοδο-
χεῖο τῆς «Βασιλίσσης Μαίρης», γιά νὰ συ-
ναντήσῃ τὸν ἕξον πράκτορα Μάρκ Γιάρροου
ἀλλ' ἐκεῖ βρίσκεται ξαφνικὰ ἀντιμέτωπος μὲ
μιά παλαιὰ του γνωριμία, τὴν Φλόρα, ποῦ
ἐπικοινωνεῖται ἡ Φλόρα. Αὐτὴ τὸν καλεῖ
στὸ διαμέρισμά της καὶ τὸν ρωτᾷ ἕν σχέσει
μὲ τὴν ἀποστολὴν του.

Μιλοῦσε ἀκόμη μὲ τὴν Φλόρα ὁ Οὐίλλιαμς
ὅταν ἐμφανίζεται ὁ Γιάρροου. Ὁ Οὐίλλιαμς
τοῦ μιλά ἀπεριφράστως καὶ τὸν καθιστᾷ
προσωπικῶς υπεύθυνον γιά τὴν ζωὴ τοῦ κο-
ριτσιοῦ τοῦ 'Αρχηγοῦ. Ἐπιστρέφοντας
στοῦ 'Αρχηγοῦ ὁ Οὐίλλιαμς γίνεται ὁ στό-
χος ἀλλεπαλλήλων δολοφονικῶν ἐπιθέσεων,

ἀπὸ τὶς ὁποῖες σώζεται. Ὑστερα ἀπὸ μιά
σύντομη ἐπίσκεψιν στοῦ 'Αρχηγοῦ, πηγαίνει
ἀμέσως στὸ σπiti ὅπου εἶχαν κλεισμένη τὴν
μικρὴ. Ἐκεῖ ὅμως συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν
Γιάρροου καὶ δένεται. Ἄλλ' ἐνῶ νομίζει τὸν
ἑαυτοῦ χαμένο, βλέπει ἕνα μυστηριώδες
χέρι νὰ τοῦ ἀφήνῃ στὰ γόνατα ἕνα περι-
στροφ. Ὁ Οὐίλλιαμς τὸ παίρνει καὶ προ-
φθαίνει νὰ πυροβολήσῃ τὸν Γιάρροου. Αὐ-
τὸς πέφτει κάτω τραυματισμένος. Στὴν σκηνὴ
παρουσιάζονται καὶ ἡ Φλόρα. Μὲ τὴν βοή-
θειά της ὁ Οὐίλλιαμς ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰ
δεσμά του παίρνει τὸ παιδί καὶ φεύγει. Πέ-
ρασαν μέρες, μιά μέρα ξαφνικὰ ὁ Οὐίλλιαμς
δέχεται στὸ γραφεῖο του τὸν Μάρκ Γιάρ-
ροου. Αὐτὸς τὸν ἀπειλεῖ, ὁ Οὐίλλιαμς ἐκ-
νευρισμένος τὸν πετᾷ ἔξω. Τὴν ἴδια ὥρα
ὅμως ἕνα μαχαίρι καρφώνεται στὴν πόρτα
του μὲ μιά ἀπειλὴ χαλαρμένη στὴ λαβὴ
του. Ὁ Οὐίλλιαμς ξαναβρίσκει τὸν 'Αρχη-
γὸ καὶ τοῦ προτείνει νὰ ξεκάνουν ὁποσδι-
ποτε τὸν Γιάρροου. Ὁ ἀρχηγὸς ἔχει τὶς
ἀντιρροήσεις του.

8. (Ἡ συνέχεια)

Ὁχι, γιατί θὰ τὰ κάνετε θάλασσα. Ἐ-
γὼ ἔχω προσωπικὰ μὲ τὸν κ. Μάρκ
Γιάρροου. Πρὸ πολλοῦ ἔκπεσε νὰ τὸν
εἶχα στείλῃ στὸ Νεκροταφεῖο. Ἀλ-
λωστε, τομάρια σὰν κι' αὐτὸν μόνον ἕνα τέ-
τοιον τέλος μποροῦν νάχουν.

Ὁ 'Αρχηγὸς μὲ κύτταξε κατὰματα:
—Αὐτὴ τὴν στιγμὴ, Ρέις, ἡ καρδιά σας
εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ πικρία καὶ μίσος.
Ποῖος ξέρεῖ ὅμως ἂν ἀργότερα ὅ,τι θὰ κά-
νετε τώρα δὲν θὰ σᾶς βασανίσῃ τυραννικά;
—Μὴν σᾶς νοιάξῃ γιά μένα, τοῦ εἶπα.
Θὰ θυμῶμαι αὐτὰ τὰ χρόνια μὲ χαρά. Κυτ-
τάξτε.

Ἐβγαλα τὸ μαχαίρι τοῦ Γιάρροου
ἀπ' τὴν τσάντα μου καὶ τὸ ἔριξα ἀπάνω
στὸ γραφεῖο του. Ὅταν ὁ 'Αρχηγὸς διά-
βασε τὶ ἦταν γραμμένο πάνω συνέχισε:

—Πρέπει νὰ παραδεχθῇτε πὼς αὐτὸς προ-
κάλεσε ὅ,τι θὰ τοῦ συμβῇ.

—Ναί, ἔχετε δίκιο! Πάντως, θὰ σᾶς
προστατεύσουμε καὶ θὰ σκεπάζουμε τὴν ὑ-
πόθεσιν ὅσο τὸ δυνατόν.

Ξαναπῆρε τὸ μαχαίρι καὶ διάβασε:

—Τὴν ἐρχομένη Πέμπτη. Μεθαύριο, δη-
λαδή. Τί περιέργο!

—Γιατί;

—Γιατὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀκριβῶς ὁ γε-
ρουσιαστὴς Ρότζερ Ντράβιμοντ δίνει γεῦμα
πρὸς τιμὴν τοῦ κόμητος Γέντο.

—Ὁ γερουσιαστὴς εἶναι ἄραγε ἐν γνώσει
τοῦ ρόλου ποῦ παίζει ὁ κόμης Γέντο;

—Πολλὸ λίγος τὸν ἀποκλείεται ἐντὸς ἄ-
πο μᾶς. Αὐτὸ τὸ δειπνο, πάντως, σᾶς δίνει
μιά σαφὴ ἰδέαν τῆς κοινωνικῆς καὶ διαπλω-
ματικῆς θέσεως ποῦ κατέχει ὁ κόμης. Ὁ γε-
ρουσιαστὴς Ντράβιμοντ εἶναι σημαίνουσα
προσωπικότης.

—Μήπως ἐνδιαφέρεται γιά τὴν ἀεροπο-

ρία; Κάτι ποῦ ἀφορᾷ τοὺς καινούργιους ἀ-
πορροὺς κινήτρους ποῦ ἐπιτυγχάνουν τὸ ἀ-
νώτερο ὅριο ταχύτητος.

—Ὁ γερουσιαστὴς, εἶπε ὁ 'Αρχηγὸς το-
νίζοντας τὶς λέξεις, βρίσκεται στὴν Νέα-
'Υόρκη γιά νὰ ξαναδῇ τὰ σχέδια μαζί μὲ
τοὺς μηχανικούς. Θαρρῶ μάλιστα πὼς αὐ-
τὸς ἔχει τὰ σχέδια.

Κατσούφιασα.

—Συμπληρώστε, 'Αρχηγέ.

—Ὅχι, γιατί δὲν εἰμαι δέβαιος. Δὲν ἀ-
ποκλείεται ὅμως ὁ γερουσιαστὴς νὰ ἐκδιὰ-
ζεται... καὶ νὰ προδώσῃ στὸ τέλος τὰ σχέ-
δια.

—Πῶς τὸν ἐξεδίασαν; Μὲ ἀπειλές; Μὲ ἀ-
παγωγή; Ἔξερετε ἂν ἦδη συνέβη τίποτα;

Ὁ 'Αρχηγὸς σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δὲν ξέρω. Γιά ὅποιον γνωρίζει τὸν γε-
ρουσιαστή, τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀδύνατο.
Κι' ὅμως διαδίδεται ὅτι στίς ἀρχὲς τοῦ πο-
λιτικοῦ σταδίου τοῦ ὑπέκυψε στὴ ρουφε-
τολογία. Τὴν ἐποχὴ ποῦ διεδίδοντο αὐτὰ
ἐγὼ δὲν τὸν γνώριζα. Ἀφ'οὗ τὸν συνάν-
τησα, θεωρῶ αὐτὲς τὶς διαδόσεις γελοίες.
Σ' αὐτὸν, δὲν μποροῦν νὰ κόμουν τίποτε,
οὔτε οἱ ἀπειλές, οὔτε οἱ ἐκβιασμοί, οὔτε οἱ
παρακλήσεις τοῦ φίλου των. Λίγοι εἶναι οἱ
ἄνθρωποι σὰν κι' αὐτὸν στοὺς ὁποίους ὁ
λαὸς ἔχει τυφλὴ ἐμπιστοσύνη.

—Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, γιατί αὐτὲς οἱ δια-
δόσεις;

—Σὰς ἐπαναλαμβάνω πὼς δὲν ξέρω. Ἐξ-
ρω ὅμως πὼς ὁ Μάρκ Γιάρροου κι' οἱ φί-
λοι του ἔβαλαν τὰ δυνατὰ τους γιά νὰ ἀ-
ποκτήσουν αὐτὰ τὰ σχέδια. Ἐρῶ ἐπίσης
πὼς μυστηριώδεις δυνάμεις ἐνεργοῦν στὴ
Βάσιγκτον γιά νὰ ἀρνήθῃ ἡ κυβερνήσις τὶς
ἀπαιτούμενες πιστώσεις γιά τὰ πειράματα.
Ἐρῶ ὅμως πὼς ὁ γερουσιαστὴς εἶναι ἀρ-
κετὰ ἰσχυρὸς ὥστε νὰ μὴν τὸ ἐπιτύχουν αὐ-
τοί. Τοῦ μίλησα καὶ μοῦ εἶπε πὼς δὲν θὰ
ὑποχωρήσῃ.

—Κι' ὅμως λένε πὼς δὲν ἀποκλείεται νὰ
προδώσῃ;

—Τὴν πληροφορία μοῦ τὴν ἔδωκε ὁ Κα-
τάσκοπος ἀρ. 7. Μὲ εἶχαν πληροφωρήσει
πὼς ὁ κόμης Γέντο κι' ὁ Μάρκ Γιάρροου ἦ-
σαν δέβαιοι ὅτι θὰ ἔπαιρναν αὐτὰ τὰ σχέ-
δια. Ὁ Κατάσκοπος ἀρ. 7 δὲν ἔκανε ποτέ
λάθος. Γι' αὐτὸ θὰ ἤθελα νὰ συναντηθῇτε μὲ
τὸν γερουσιαστή.

—'Αρχηγέ, ρώτησα, ποῖος εἶναι ὁ Κατά-
σκοπος ἀρ. 7;

Χαμογέλασε.

—Αὐτὸ εἶναι ἕνα μυστικὸ ποῦ δὲν μπο-
ροῦ νὰ τὸ ἀποκαλύψω σὲ κανέναν ἀπολύτως.
Καὶ τὴν συμφωνία μου μαζί σας θὰ τὴν
εἶχα κρατήσει μυστικὴ, ἂν δὲν εἴχατε κάνει
τὸ λάθος νὰ τὴν ἀποκαλύψετε μόνος σας. Τί
σᾶς κατέβηκε νὰ πᾶτε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὸν
Μάρκ Γιάρροου;

—Μὰ ποῦ νὰ πᾶρῃ ἡ ὁρμή! φώναξα, δὲν
μπορεῖς νὰ σκοτώσῃς ἕναν ἄνθρωπον προτοῦ
ξεκαθάρσῃς τὴν θέση σου μαζί του!

—Εἰσὼ ἐνθουσιώδης, Οὐίλλιαμς. Ἄς

ἐλπίσουμε μόνο πῶς δὲν εἶσθε ὑπερβολικά εὐπιστος καὶ πῶς δὲν σὰς στέλνω πρὸς τὸν θάνατο.

Καὶ καθὼς με ἐβλεπε νὰ χαμογελῶ, συμπλήρωσε:

— Πηγαίνετε νὰ συναντήσετε ἀμέσως τὸν γεροϋσιαστή.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΟΥ

Ὁ γεροϋσιαστής Ντρέϋμουντ, ἕνας κοινὰς, δὲν σηκώθηκε ὅταν μπήκε στὴ βιβλιοθήκη του, ἀλλὰ πιάνοντας με ἀπ' τὸ χέρι μούδειξε μιὰ μπουνάλα οὐίσκου μέσα σ' ἕνα δίσκο.

— Σερβιρίσθε, μοῦ εἶπε. Τί σὰς εἶπε ὁ Ἀρχηγός; τί ξέρει;

— Μοῦπε πῶς θέλετε νὰ με δῆτε, καὶ νὰ μαι!

Σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

— Κάποτε, ἀργῶ πολλὴ νὰ ἀποφασίσω κάτι, ὅταν ὅμως πάρῃ τὴν ἀπόφασή μου δὲν ὑποχωρῶ μπροστὰ σὲ τίποτε. Σὰς ξέρω καλὰ καὶ ξέρω πῶς δὲν θὰ ἀποκαλύψετε τὰ μυστικά ἐνὸς πελάτου σας. Ἄν ἡ προσφορά μου δὲν εἶναι τῆς ἀρεσκείας σας, θὰ ξεχάσετε ὅλα ὅσα σὰς εἶπα σὰν νὰ μὴν συναντηθῆκαμε ποτέ.

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου καταφατικά καὶ ἐκείνος συνέχισε:

— Μὲ δυὸ λόγια, κ. Οὐίλλιαμς, με ἐκδιάζουν.

— Ἀπειλοῦν νὰ σὰς σκοτώσουν; ρώτησα.

— Ὁχι ἐντελῶς. Νὰ με σκοτώσουν... πολιτικῶς. Πάντως κινδυνεύει τὸ στάδιό μου καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἐλευθερία μου. Πρέπει νὰ προσδώσω σοβαρὰ μυστικά πού ἀφοροῦν τὴν ἀεροπορία ἂν δὲν θέλω νὰ δυσφημισθῶ καὶ νὰ σαπίσω στὴν φυλακή. Καταλαβαίνετε;

— Ὡστε πρόκειται γιὰ ἐκδίασμό, εἶπα. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἐκδίασμός βασίζεται μήπως σὲ κάτι;

Ὁ γεροϋσιαστής χαμογέλασε θλιμμένα.

— Ναί. Βασίζεται σὲ νεανικὲς ἐπιπολαιότητες.

Δίστασε λίγο, καὶ ἔπειτα πρόσθεσε:

— Σὲ ἐπιπολαιότητες παρόνομες καὶ ἴσως μάλιστα ἐγκληματικές. Φυσικά—καθὼς μοὺ κάνουν τὴν παρατήρηση—πορῶ ἀξιόλογα νὰ ἀποκαλύψω αὐτὰ τὰ σχέδια χωρὶς νὰ με ὑποπτεῖτε ποτέ κανεῖς. Ἡ πολιτικὴ μου σταδιοδρομία ὑπῆρξε λευκή.

— Ἐνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ δυσκολευτῇ νὰ πιστέψῃ ὁ κόσμος τίς νεανικὲς... ἐπιπολαιότητές σας;

— Ὁχι, δὲν θὰ δυσκολευτῇ γιατί αὐτοὶ ποὺ ἀπαιτοῦν τὰ σχέδια ἔχουν ἀποδείξεις. Γραπτὲς ἀποδείξεις.

Σταύρωσε τὰ χέρια του.

— Δὲν θὰ ἐπιχειρήσω νὰ δικαιολογήσω τὰ νεανικά μου σφάλματα, κ. Οὐίλλιαμς, θέλω μόνο νὰ σὰς ἀποδείξω πόσο ἐπανορθώνοντας με τὴν κατόπιν ζωὴ μου. Μπήκα στὸν πολιτικὸ στίβο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσω τὸν λαὸ τίμια καὶ χωρὶς φόβο.

Δὲν ἄργησα νὰ ἀντιληφθῶ πῶς αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο. Τουλάχιστον γιὰ ἕνα νῆο πού θέλει νὰ προοδεύσῃ. Ἀντελήφθην ἀκόμη πῶς ἡ διαφθορά καὶ ἡ ρουσφετολογία ἐπιβάλλονταν παντοῦ. Ἐνῆνα λοιπὸν ἕνας μικροπολιτικὸς κατασερετίζῃς γιὰ νὰ ποταμοπονήσῃς κάποτε τὸ δνειρὸ μου. Ἀφοῦ στερεώθηκα ἀποτίναξα τὸν ζυγὸ καὶ ἄφησα ὅλα τὰ ἐπαίσχυντα μέσα μετὰ τὰ ὁποῖα εἶχα ἀναδειχθῇ.

Ἡ πολιτικὴ μου ζωὴ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας, μιὰ μόνη τῆς γιὰ μένα. Εἶχα ἐξαγοράσει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξυπνοετήσω τίμια τὸν λαόν. Τώρα ὅμως, τὸ παρελθὸν πού εἶχα πιστέψει πῶς πέθανε γιὰ πάντα, νεκροανασταίνεται.

— Γιατί μοὺ τὸ λέτε αὐτό; εἶπα. Μήπως περιμένετε νὰ τὸ πιστέψω;

— Ἡ δράπη μου στὴ Βάσιγντον φαντάζομαι πῶς εἶναι ἀρετὴ συνήθεια γιὰ μένα.

ἡ Φλόγα

ἀπότησε. Ἀργὰ ἡ γρήγορα, θὰ με πιστέψετε. Σὲ τέτοιο βαθμὸ πού ἂν σ' ἀληθινὰ παρέρδινα αὐτὰ τὰ σχέδια καὶ διαδίδονταν τὸ πρᾶγμα στὸν κόσμο, θὰ ὑποπτευόνταν εἰκοσι ἄτομα πρὶν ἀπὸ μένα.

Σταμάτησε καὶ κατόπι κυττάζοντάς με κατὰματα:

— Αὐτὰ τὰ σχέδια εἶναι κρυμμένα σὲ μέρος, ὅπου δὲν θὰ τὰ βρῇ κανεῖς. Μπορεῖ νὰ με βγάλουν κλέφτη, καὶ πουλημένο, ποτέ ὁμως δὲν θὰ μοὺ πάρουν τὰ σχέδια! Τίποτα δὲν θὰ με κάνει νὰ προσδώσω τὴν πατρίδα μου. Τ' ἀκούτε κ. Οὐίλλιαμς, τίποτα!

Κύτταξα με ἐπιμονὴ τὸν γεροϋσιαστή. Εἶχε κάτι σ' αὐτὸν πού ἐπείθε. Τὰ γαλανὰ μάτια του εἰδείχναν μεγάλῃ εὐκρίνεια.

— Ὁ κόμης Γέντο εἶναι ἀνακατεμένος σ' ὅλα αὐτὰ τὸν ρώτησα, καθὼς καὶ ὁ Μάρκ Γιάρροου;

— Ὁ κόμης Γέντο, ναί. Κατὰ ἀόριστο τρόπο, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ με βοηθήσῃ. Δὲν ἀρνήθηκα ἀκόμα κατηγορηματικά καὶ μούδωκα προθεσμία ὥς τὴν Πέμπτη βράδυ.

— Καὶ δίνετε δέπντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

— Εἶναι προτιμότερο νὰ ἐπὶς διαρκῶς ὑπὸ ἐπιτήρηση τὸν ἐχθρό σου. Κοινωνικῶς καὶ διπλωματικῶς εἶναι γνωστὸς σὲ ὅλους. Ἐχε μεγάλη ἐπιρροή.

— Τί ζητᾶτε λοιπὸν ἀπὸ μένα;

— Θέλω νὰ πάρете τίς ἀποδείξεις πού ἔχει ὁ κόμης Γέντο ἐναντίον μου. Ξέρω πῶς ἄλλες δὲν ὑπάρχουν. Ὅπως ἐπίσης, ξέρω πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ τίς ἀποδώσουν ἐναντι ποσοῦ.

— Εἶμαι πεπεισμένος γι' αὐτό! Ἐκτὸς ἂν μπορέσουμε νὰ διορθώσουμε κανέναν ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν σου, ὅσο καὶ ὅσο γιὰ τὸν κόμητα, ποτέ μου δὲν τὸν ἔχω συναντήσει.

— Πάντως θὰ συναντηθῇτε μαζί του τὸ βράδυ τῆς Πέμπτης. Σὰς καλῶ στὸ δέπντο.

— Εἶναι κουταμάρα, εἶπα γελώντας. Θὰ κινήσω τίς ὑποφύες του.

— Ὑποθέτω πῶς ἂν δὲν σὰς καλοῦσα, θὰ ὑποπτευόταν ἀκόμα πὺς πολύ. Γιατί ἐκείνος με παρακάλεσε νὰ σὰς καλέσω. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς ἡ γυναῖκα του σὰς εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε.

Ἐνῆνα ἕνα κίνημα ἐκπλήξεως πού δὲν τὸ ἀντελήφθην ὅμως.

— Φαντάζομαι, κ. Οὐίλλιαμς, συνέχισε, πῶς θὰ φέρῃ μαζί του τίς ἀποδείξεις πού ἔχει ἐναντίον μου. Τοῦ ἔδωκα με εὐγένεια νὰ καταλάβῃ πῶς ἀμφέβαλα γιὰ τὴν γνησιότητά τους, ἀφήνοντάς μου νὰ πιστέψω πῶς τὰ ἀντίγραφα τῶν σχεδίων πού θέλει θὰ ἦσαν στὴν διάθεσή του. Ποτέ δὲν θὰ μὴν στὸ μυαλό του πῶς θὰ μπορούσα νὰ καταστρέψω τὸ στάδιό μου καὶ νὰ ριψοκινδυνεύω τὴν ἐλευθερία μου ἀκόμα γιὰ ἕνα γεγονός πού κανεῖς ποτέ δὲν θὰ τὸ μάθῃ.

Ἐνῶ κατσούφιασα.

— Ὡστε εἴχατε καταστρώσει κανένα σχέδιο γιὰ μένα;

— Μικροπράγματα. Ὅλες τίς λεπτομέρειες ἐσεῖς θὰ τίς κανονίσετε. Ὁ κόμης Γέντο ὁμως καὶ ἐγὼ θὰ συνομιλήσουμε ἰδιαίτερος πρὶν ἀπ' τὸ δέπντο.

— Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας, εἶπα ἂν ὁ κόμης Γέντο φέρῃ αὐτὲς τίς ἀποδείξεις, μετὰ σὺ σίτινι σας, ἐγὼνὶά σας καὶ δὲν θὰ τίς ξαναπάρῃ πίσω. Σ' αὐτό, σὰς δίνω τὸν λόγο μου.

Μιλῆσαμε ἀκόμα μερικὰ λεπτὰ καὶ ὕστερα ὁ γεροϋσιαστής εἶπε:

— Ὑποθέτω πῶς τὰ εἶπαμε ὅλα.

Χαμογέλασα.

— Ὅλα ἐκτὸς ἀπ' τὴν τιμὴ.

— Αὐτὴ δὲν ἔχει σημασία. Πλούσιος δὲν εἶμαι, μπορεῖτε ὅμως νὰ μοὺ ζητήσετε ἕνα λογικὸ ποσό. Εἰσθε εὐχαριστημένοι ἂν ὅλα πάνε κατ' εὐχὴν νὰ σὰς δώσω 1000 δολλάρια;

— Κι' ἂν δὲν πάνε κατ' εὐχὴν;

— Τότε, τὰ ξαναλέμε.

— Τὸ βρίσκετε ἀπλό, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὑπερβολικά. Ὅλες μου οἱ ἄλλες συναντήσεις μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἔγιναν ὑπὸ διαφορετικῶς συνθήκας.

— Μά...

Σταμάτησε ἀτότομα γιατί εἶχε ἀνοίξει μιὰ πόρτα καὶ μπήκε μιὰ νέα.

Εἶχε τὰ ωραιότερα γαλανὰ μάτια πού ἔχω δῇ στὴν ζωὴ μου. Μετὰ τὴν ματιὰ πού μούβριξε, κατὰλαβῶ πῶς με εἶχε μελετήσει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω. Δὲν δικαιολογήθηκε γιὰ τὴν εὐβολή της, ἀλλ' ἀρκέστηκε νὰ με κυττάξῃ.

— Ἡ κόρη μου Ἀλδα κ. Οὐίλλιαμς, εἶπε ὁ γεροϋσιαστής. Ἀλδα, ὁ κ. Οὐίλλιαμς θὰ φάγῃ τὴν Πέμπτη μαζί μας. Θὰ τὸν περιποιηθῇς ἐσύ.

Καὶ μοὺ ἐξήγησε:

— Ἡ Ἀλδα τὰ διευνύει ὅλα ἐδῶ-μέσα τὸ σπῆτι καὶ μένα—ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τῆς μητέρας της.

Ἡ ξανθὴ μετὰ τὰ ὠραία γαλανὰ μάτια με κύτταξε καὶ πάλι με δέλεμα πὺς διαπεραστικό:

— Ξέρω, εἶπε. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τὸν Ρέις Οὐίλλιαμς.

Βγήκε ἀπ' τὴν βιβλιοθήκην ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Ξεχώρισα κατὰ τὸ προκλητικό σὲ λόγια της.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δυὸ λεπτὰ, ὁ γεροϋσιαστής καὶ ἐγὼ μπήκαμε στὸ χῶλλ δὲν τὴν βρήκαμε.

Ἡ νέα εἶχε γίνεῖ ἄφαντη. Προχωροῦσαμε ἀργὰ καὶ μιλοῦσε ὁ γεροϋσιαστής.

— Εἶναι ἕνα μικρὸ δέπντο. Οἱ ἄνδρες θὰ χρησιμοποιήσουν τὸ ἕνα μπροστινὸ δωμάτιο, οἱ γυναῖκες τὸ ἄλλο.

Καθὼς, φθάναμε στὸ κεφαλόσκαλο, μοὺ ἐδειξε τίς πόρτες.

— Στὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ χῶλλ εἶναι τὸ γραφεῖο μου. Ἐκεῖ, εἶναι ἕνας ἄλλος μικρὸς διάδρομος πού πηγαίνει ἀπ' τὸ γραφεῖο μου στὴν κρεβατοκάμαρα.

Μπήκα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο καὶ μελέτησα τὰ κατατόπια. Ἦταν μιὰ πόρτα πού ἀνοίγε στὸ μεγάλο χῶλλ καὶ μιὰ ἄλλη μικρὴ πού ἐπικοινωνοῦσε μετὰ τὸ λουτρό.

— Ὁ κόμης Γέντο καὶ ἐγὼ, μοὺ ἐξήγησε ὁ γεροϋσιαστής, θὰ μιλήσουμε στὸ γραφεῖο μου, λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπ' τὸ δέπντο.

Καθὼς ξανακατεβαίναμε, τοῦ εἶπα:

— Τὰ νεκρὰ εἶναι στὴν θέση τους ἄς δοῦμε τώρα ἂν οἱ ἡθοποιοὶ θὰ παίξουν ὅπως θέλουμε!

Βγήκα στὸν δρόμο, ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου μου καὶ ἔκανα νὰ μῶ μέσα. Ἐμείνα ὅμως κατὰπληκτος. Ἡ ξανθὴ μετὰ τὰ γαλανὰ μάτια ἦταν καθισμένη στὸ αὐτοκίνητό μου καὶ με περιμένε.

— Ἐχω νὰ σὰς μιλήσω, μοὺ εἶπε. Πηγαίνετε ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἀνεβῆτε γρήγορα.

Ἐγὼ ὑψήκονα σηκώνοντας τοὺς ὤμους μου, καὶ κάθισα στὸ βολάν, ἀφοῦ ἔρριξα μιὰ ματιὰ πίσω μου. Μοὺ εἶπε νὰ κατευθυνθῶ πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, με μικρὴ ταχύτητα.

Ξεκίνησα.

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐκπληξή, τῆς εἶπα. Τί τρέχει;

— Ὁ πατέρας μου εἶναι στενοχωρημένος

ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ, εἶπε. Καὶ τώρα, νὰ πού ἐρχόσαστε εἰς. Ξέρω πολλὰ, πράγματα γιὰ σὰς, κ. Οὐίλλιαμς, ὅπως ξέρω καὶ πολλὰ γιὰ τίς κρατικὲς μας ὑποθέσεις. Ἐχω ἐργασθῇ μετὰ τὸν πατέρα μου πολὺ... πάρα πολὺ...

Ἐκανα σὰν ἕνας ἐνθουσιώδης γυμνασιόπαις:

— Μπράβο! τῆς εἶπα. Εἶναι ὑπέροχο!

Χωρὶς νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι ἐνοιῶσα πῶς με κύτταξε μ' ἕνα διαπεραστικὸ βλέμμα.

— Ἀυτοῦμαι, μοὺ εἶπε, πού θεωρεῖτε ἀναγκαῖο νὰ φανῇτε εὐνοϊκός, εἶναι ὅμως προτιμότερο νὰ δείξουμε εὐκρίνεια ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Δὲν θέλω νάρθῃτε στὸ δέπντο, τὴν Πέμπτη.

Τὴν κύτταξα κατὰς ἐκπληκτος.

— Τί κρίμα! Κι' ὁ πατέρας σας πού ἐπιμένει τόσο πολλὸ νάρθῃ!

— Τὸ ξέρω...

Πέρασαμε μερικὰ λεπτὰ. Ὑστερα μοὺ εἶπε:

— Σταματήστε νὰ κατεβῶ.

Φρενάρησα τόσο ἀτότομα πού ἡ νέα τιναχτήκε μπροστὰ.

— Κ. Οὐίλλιαμς, εἶπε, εἶχα σκεφτῇ νὰ συζητήσω μαζί σας. Ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, θὰ σὰς δώσω μιὰ συμβουλὴ. Μὴν ἀνακατεῖσθε. Προσπαθήτε νὰ χωθῇτε σὲ μιὰν ὑπόθεση ὅπου δὲν ἔχετε καμμιὰ θέση. Ἐσεῖς εἰσθε ἱκανοὶ μόνο νὰ ἀπειλήτε τοὺς ἀνθρώπους μ' ἕνα ρεβόλβερ καὶ νὰ μιλάτε μ' ἕνα τοῦρο στὸ στόμα.

— Σὰν νὰ τὰ παραλέτε λιγάκι, μικρὴ μου, τῆς εἶπα. Καὶ πού βασίζεται αὐτὴ ἡ προειδοποίησή σας;

— Εἶμαι ἐροτευμένη. Ἀγαπῶ τόσο πολλὸ πού οὔτε ἡ ζωὴ, οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε ἡ πατρίδα μου δὲν θὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ σώσω ἐκεῖνον πού ἀγαπῶ. Γιὰ μένα εἶσθε σχεδὸν ἕνας ξένος. Αὐτὸ πού ἔχω νὰ σὰς πῶ εἶναι νὰ ἀπομακρυνθῇτε ἀπ' τὸν πατέρα μου, πρὸ παντὸς δὲ νὰ μὴν εἰσθε στὸ δέπντο τῆς Πέμπτης.

Κατέβηκε καὶ μούβλισε κατὰμουντρα τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Φυσικά, μπορούσα νὰ κατεβῶ καὶ νὰ τὴν παρακολουθήσω, προτίμησα ὅμως νὰ μὴν κουνήθῃ ἀπ' τὴν θέση μου. Δὲν ἦταν ἀπὸ τίς γυναῖκες πού μπορεῖ νὰ φέρῃ κανεῖς εὐκολα στὰ νερά του. Ἦταν ἀποφασιστικὴ καὶ ἀπαύστια.

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου καὶ ξανάβαλα τὴν μηχανὴν μπροστὰ γιὰ νὰ γυρίσω στὸ σπῆτι μου. Πῆρα τὸ ἀκουστικό. Στὰς ἔξ τὸ πρῶ μὲ ξύπνησε τὸ κουνούνημα τοῦ τηλεφώνου.

— Ἐδῶ, Κατάσκοπος ἀρ. 7, ἔλεγε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Μόνο μερικὰ δευτερόλεπτα διαδέχτο γιὰ νὰ σὰς μιλήσω. Μὴν πᾶτε τὴν Πέμπτη βράδυ στὸ δέπντο τοῦ γεροϋσιαστοῦ. Θέλουν νὰ σὰς δολοφονήσουν.

Ἐκανα νὰ μιλήσω, ἡ γραμμὴ ὅμως εἶχε κλείσει.

Ἀφῆσα λοιπὸν τὸ ἀκουστικό καὶ ἄναψα ἕνα σιγαρέττο. Ἦταν αὐτὴ ἡ δεύτερη προειδοποίηση πού ἔπαιρνα γιὰ νὰ μὴν πάω στὸ δέπντο.

Νὰ με δολοφονήσουν στοῦ γεροϋσιαστοῦ! Τί αἰσθησιὰ πού θάκανε αὐτὴ ἡ εἰδησιὰ! Ἐξῆνα θυμῆθηκα. Ὁ Μάρκ Γιάρροου μοὺ εἶχε ἀναγγελεῖ μετὰ τὰ ἴδια λόγια, πῶς ὁ θάνατός μου θὰ ἦταν ἐντυπωσιακός.

Ἀργε νὰ ἦταν μιὰ ἀπλὴ μιλόφα αὐτό; Ὁχι αὐτὸς ὁ γιγάντιος δὲν μιλῶσαρε. Φυσικά, μπορεῖ νὰ ἦταν μόνο μιὰ ἀπόπειρα γιὰ νὰ με ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ δέπντο καὶ νὰ με ὑποβιάσῃ στὰ μάτια τῶν μισοθῶν δολοφόνων του καὶ τοῦ γεροϋσιαστοῦ πού με εἶχε καλέσει. Μιὰ ἀπόπειρα γιὰ νὰ με κάνη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὁργάνωσή πού ἀποτελοῦσε ὁ Ἀρχηγὸς γιὰ νὰ καταπολεμήσῃ

τοὺς δολοφόνους, τοὺς δημίους, τοὺς γιγάντιους.

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου... Ὁχι, δὲν ἦταν αὐτό. Ἦταν κατὰ περισσότερο. Μιὰ πρόκληση. Τώρα, ἤξερα τὴν ὥρα καὶ τὸ μέρος ὅπου ἐνέδρευε ὁ θάνατος.

Συλλογίστηκα μόλις ἕνα δευτερόλεπτο καὶ ἀφοῦ πῆρα ἀπ' τὸ συρτάρι μου τὸ δολοφονικὸ ἐγχειρίδιο, ξαναδιάβασα με μεγάλῃ προσοχῇ αὐτὸ πού ἦταν γραμμένο ἐπάνω του:

«Γιὰ τὸν Ρέις Οὐίλλιαμς. Τὴν ἐρχομένη Πέμπτη».

Κι' ὕστερα, ξαναγύρισα στὸ κρεβάτι μου καὶ κοιμήθηκα βαθειά, σὰν νὰ εἶχα νὰ κοιμῶ ἕνα αἰῶνα.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΧΘΡΟΠΡΑΞΙΕΣ

Ἐνα ταξὶ με ὠδήγησε, τὴν Πέμπτη βράδυ, στὸ σπῆτι τοῦ γεροϋσιαστοῦ. Φυσικά, ἤμουνα ἀπληρώμενος: εἶχα δυὸ ρεβόλβερ στὶς τσέπες μου. Δὲν εἶχα λόγους νὰ πιστεύω πῶς οἱ ἀντίπαλοί μου θὰ ἐφρεναν μαζί τους ὀπλοπολυβόλο! Γι' αὐτὸ καὶ ὠπλίσθηκα τόσο ἐλαφρά.

Ἀλήθεια ὅμως, πῶς θὰ ἄρχιζαν οἱ ἐχθροπραξίες; Κατὰ τὸν Μάρκ Γιάρροου θὰ γινόταν κατὰ τὸ ἐντυπωσιακό, πού θὰ ἐντυπώνονταν στὸ μυαλό τῶν ἐμμέσων δολοφόνων του χωρὶς νὰ ἐκθέσῃ ὅμως καθόλου τὸν ἑαυτό. Εἶχα μιὰ ἐρητὴ ἐντολή: νὰ μὴν κάνω τίποτα πού θὰ μπορούσε νὰ φέρῃ σὲ δυσκολία τὴν Ἀρχηγὸ. Βέβαια, ἂν ὁ Μάρκ Γιάρροου εἶχε τὴν πρόθεση νὰ μοὺ χῶσῃ ἕνα μαχαίρι στὴν πλάτη, εἶχα πᾶσαν ἐλευθερίαν νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσω! Αὐτὸ θὰ τὸ βρίσκατε κάπως ἐξυμωρο, ἐκτὸς ἂν ἀνέθετα τὴν ἀποστολή... στοὺς κληρονόμους μου! Πάντως δὲν εἶπα λέξη γιὰ τὸ ὅτι...

Ἐκείνη συνέχισε:

— Μεγάλω μου εὐχαρίστηση πού σὰς ξαναβλέπω. Τί ὥραια βραδυὰ πού θὰ περάσουμε.

— Ὁαρῶ πῶς ἐσὰς, θάπρεπε νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὴν πρόσκλησή μου;

Τράβηξα τὸ χέρι μου καὶ ἐκείνη χαμογέλασε.

— Ναί, καὶ ὅχι, ὁ σύζυγός μου ὅμως ἤθελε νὰ σὰς συναντήσῃ καὶ καθὼς φαινόσασταν νὰ με ἔχετε ξεχάσει...

Ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ πίσω μου. Μιὰ φωνὴ γλυκιὰ, κάπως δραχνὴ ὅμως.

— Ἀγάπη μου, νὰ πού τώρα θὰ ἔκανα γκάσες τὸν φίλο σου κ. Οὐίλλιαμς νὰ σοὺ κάνῃ κομπλιμέντα. Πῶς μπορεῖ κανεῖς νὰ ξεχάσῃ τὴν κόρη σου. Πῶς μπορεῖ κανεῖς νὰ ξεχάσῃ τὴν κόρη σου ὅταν τὴν δῇ ἔτσι καὶ μονάχα μιὰ φορὰ; Ὡστε αὐτὸς εἶναι ὁ φοβερός Ρέις Ο

Ποιόν από τούς τρείς;

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΑΙΝ ΝΤΑΞ

ήσαν τα στάχια κι' όμορφη σαν νεαρά Λουσιέν Νορμπέλ, ξανθόχλο κουκλίτσα, είχε, την στιγμή που άρχιζε αυτή ή ιστορία, τρείς θαυμαστές που είχαν για ιδανικό να κατακτήσουν την καρδιά της.

Τόν Λουσιέν, τόν Ρομπέρ και τόν Ζάν. Κι' οι τρείς ήσαν μελαχροίνοι και χωρίς να μοιάζουν ό ένας με τόν άλλο, είχαν ανοιχτόκαρδο, παρουσιαστικό. Ίδια πάνω-κάτω περιουσία είχαν και οι τρείς, όσο πρωτοφανές κι' άν σ'ας φαιή αυτό. Καί κανένας τους δέν είχε περισσότερα χαρίσματα απ' τόν άλλο, για να τύχη της προτιμήσεως της καρδιάς της Λουσιέν.

Έξυπνάδα; Πνεύμα; Κι' αυτά ό "Υψιστος έν τη πανσοφία του τά είχε, κανένας δέν τον ήσχε μέρη στους τρείς έρωτευμένους...

Κοντολογής, ή τριπλή αυτή έρωτοτροπία ήταν φοβερά ένοχλητική κι' ή νεαρά Λουσιέν Νορμπέλ άναποφάσιστη — γνώριζοντας όμως πολύ καλά πώς την τύχη του δέν την παίζει κανείς κορώνα-γραμματα—περίμενε με άνυπομονησία τό περιστατικό που θα την ύποβοηθούσε στην έκλογή της.

Ποιόν;
Τόν Λουσιέν; Τόν Ρομπέρ; Τόν Ζάν;

■ ■

Τό περιστατικό συνέβη ένα όμορφο άπόγευμα του Ιουλίου, κατά την διάρκειαν τών λεμβοδρομιών που έκαναν άπάνω στον Λείγρηνα.

Πλούφ!
"Η έλαφρά βαρκούλα στην όποία είχε λάβη θέση ή ξανθή Λουσιέν άναποδογυρίστηκε έξωφικά κι' ή νέα κινδύνευε να πνιγί. Εύτυχώς που ό Λουσιέν έσπευσε να την σώσει.

Ό Ρομπέρ κι' ό Ζάν, μολονότι ήσαν έξ ίσου γενναίοι, θα όρμούσαν στο ποτάμι να την σώσουν, κατά τύχην, όμως, ό Λουσιέν βρισκόταν πιο κοντά στην ναυαγό κι' ένας σωτήρ ήταν άρκετός. Τρείς μαζί, ήσαν ύπερβολικό.

— Σ'ας ευχαριστώ, καλέ μου φίλε, δέν θα ξεχάσω ποτέ πώς σ'ας χρωστώ την ζωή....

Στόν Λουσιέν, που ήταν σκυμμένος με αγωνία άπάνω της, ή Λουσιέν, μόλις συνήλθε απ' την λιποθυμία της, άπηύθυνε αυτή την ύπόσχεση, σφίγγοντας τρυφερά τα χέρια του μέσα στα ρόζ χεράκια της.

Οί δυό άλλοι νέοι είχαν γίνει κατάχλωμοι. Καί χωρίς να τό όμολογήσουν ακόμα ό ένας στον άλλο καθένας τους σκεπτόταν με θλίψη πώς ή μοίρα είχε μιλήσει και πώς έπρεπε να του παραχωρήσουν την θέση....

■ ■

Η τύχη, όμως, ή πονηρή τύχη, τά είχε κανονίσει άλλωδς, γιατί την νύχτα που άπακολούθησε την δραματική έκδρομή του Λείγρηνα, έξερράγη άπότομα πυρ-

κατά μέσα στην βίλλα όπου έμενε ή Λουσιέν κατά την περίοδο τών διακοπών.

Ό Λουσιέν, ό Ρομπέρ κι' ό Ζάν έμεναν εκεί κοντά, ό Ρομπέρ όμως έξπνισε πρώτος απ' τις άπαίσιες λάμψεις κι' έφθασε πρώτος στον τόπο του δυστυχίματος.

Η Λουσιέν έμενε σ' ένα πάτωμα πιο πάνω, ή σκάλα όμως είχε πάρει φωτιά κι' ήταν άδιάβατη, κι' ανοίγοντας τό παράθυρο, ή νέα ξετρελλαμένη, έμπηγε τρομαγμένες κραυγές και στον πανικό της της άπάνω θα ριχνόταν απ' τό παράθυρο με κίνδυνο να τοακίση τά πλευρά της.

—Σ' αγαπώ! Ναί έσένα αγαπώ!...

Ό Ρομπέρ, θαύμα άποφασιστικότητας και ψυχραιμίας, άνακάλυψε μία σκάλα, σκέπασε τό πρόσωπό του με μουσκεμένο πανί κι' ύστερα, άφοϋ σκαρφάλωσε ευκίνητα ως τό δωμάτιο όπου ή Λουσιέν ήταν μισοπνιγμένη απ' τόν καπνό και δέν μπορούσε πιά να άνθέξη.

Τήν σήκωσε σαν πούπουλο και ξαναγύρισε κάτω σδως και άβλαβής με τό πολύτιμο φορτίο του.

Με συγκίνηση ή νέα του ψιθύρισε:
— Σ'ας ευχαριστώ, καλέ μου φίλε...

Διεκόπη, όμως, άπότομα γιατί συλλογίστηκε πώς θάλεγε την ίδια φράση που είχε προφέρει λίγες ώρες πριν στον πρώτο σωτήρα της.

Άρκέστηκε να κοκκινίση — χρώμα που της ταίριαζε λαμπρά άλλωστε — σφίγγοντας σπασμωδικά τά χέρια του Ρομπέρ τόσο που κι' εκείνος έγινε κόκκινος σαν άστακός!

Ό Ζάν έλπιζε πώς θα μεσολαβούσε καιμιά κατατροφή που θα του επέτρεπε με την σειρά του να διακριθί και να επανακτήσει τό πεδίο που είχε χάσει προς όφελος τών άνιζήλων του. Καθώς οι έρωτευμένοι δέν άμφιβάλλουν ποτέ για τίποτα, όνειρευόταν έναν σεισμό ή μία πλημύρα... Οί μέρες όμως περνούσαν, χωρίς να συμβή τίποτε απ' όλα αυτά.

Πάντως, ή Λουσιέν Νορμπέλ φαινόταν λιγώτερο γελαστή. "Ενα έλαφρό πέπλο μελαγχολίας είχε άπλωθί στα ώραία χαρακτηριστικά της.

«Η παρουσία μου την ένοχλεί, σκέφτηκε ό Ζάν που απ' την εποχή της διπλής σωτηρίας στεκόταν με θλίψη κάπως παράμερα απ' τούς άντιζήλους του, που κι' οι δυό έξ ίσου ήσαν περιποιητικοί προς την Λουσιέν. Είμαι στ' άληθινά παρείσακτος και πρέπει να άποφασίσω να φύγω τελειωτικά...».

"Εφυγε... που πήγε όμως; Τί άπρόοπτη λύσις. Τί ύπέροχη!

Στις πρώτες φράσεις του ή νέα έξέσπασε σε νευρικούς λυγμούς και κυριολεκτικά κρεμάστηκε στον λαιμό του.

Έκείνος τραύλιζε, άπολιθωμένος απ' την κατάπληξη, άναστατωμένος απ' την άναπάντεχη εύτυχία του.

— Μά δεσποίνις... Πώς θέλετε;... "Υστερα από όσα συνέβησαν....

Με τό λεπτό χεράκι της τοϋκίλισε τό στόμα κι' ένϋ εκείνος φιλούσε τά κρινοδάχτυλά της, του έξωμολογήθηκε:

— Σωπαίνετε!... Μήν πητε λέξη. Έοās αγαπώ. Στην άρχή νόμισα πώς αγαπούσα τόν Λουσιέν, γιατί με είχε σώσει απ' τό ποτάμι, ύστερα τόν Ρομπέρ, γιατί με είχε σώσει απ' την φωτιά, δέν ήταν όμως αυτό παρά εύγνωμοσύνη... Τό άντελήφθην όταν σ'ας είδα να ύποφέρετε, γιατί έκελη την στιγμή ύπέφερα κι' εγώ, στ' άλήθεια, ένοιωσα τόν βαθύ σπαραγμό σας... Σωπαίνετε... "Οχι... Μή μιλάτε... Νά κυτάξω τά μεγάλα μάτια σας που είνε πνιγμένα στα δάκρυα... Σ' αγαπώ... Ναί έσένα αγαπώ! Τί τύχη, άγάπη μου, που δέν μούσωσε έσύ την ζωή!

Κι' ή ιστορία αυτή που τελείωσε μ' ένα γάμο, σταματά έδω. "Ο Λουσιέν κι' ό Ρομπέρ, οι δυό σωτήρες, παρηγορήθηκαν με την σκέψη ότι δέν μπορούσε καθένας απ' αυτούς να χαρή την νίκη, άφοϋ τό έπαθλο ήταν ένα. Κατά βάθος, καλλίτερα έτσι. Ό Ζάν, που δέν είχε κάνει άλλο τίποτα παρά να είνε λυπημένος στην κατάλληλη στιγμή, ήταν κατά βάθος ό πιο ίκανός απ' τούς τρείς, για να συγκινήσει μία γυναίκα ή καρδιά...

■ ■

Η ιστορία αυτή είνε φανταστική, δέν θάξιζε, όμως, άρά γε, να είνε πραγματική;

ΤΖΑΙΗΝ ΝΤΑΞ

Νυκτερινές περιπέτειες

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Ένα συννεφιασμένο άπόγευμα του Δεκέμβρη ό ξωγράφος Φλάνιγκαν είχε κατεβή απ' τά ύψωματα της Μονμάρτης όπου έμενε για να φάγη σε κάτι φίλους του που κατοικούσαν στην άριστοή όχθη του Σηκουάνα.

"Υστερα απ' τό δείπνο, άδειασαν μερικά μπουκάλια καλό κρασί συζητώντας για ζωγραφική και ποίηση. Τά μεσάνυχτα, φεύγοντας, ό Φλάνιγκαν είχε φωνάξει:

—Νά πάρη ή όργή! Τί όμίχλη! Και πρόσθεσε έπεξηγηματικά:

—Άσφαλώς θα είναι τό θόλωμα απ' τό κρασί. Άς πάω με τά πόδια, να μου περάσει.

Οί άλλοι, που τά είχαν κοπανίσει όσο κι' αυτούς του εύχέθηκαν απ' τό κεφαλόσκαλο καληνύχτα και καλή έπιστροφή.

—Πιστεύω να πάω καλά. Γελά σας, παλ-ληκάρια!

Και γλυστερώντας, πήρε μονοκοπανιά τά σκαλοπάτια στην πλάτη του!

Άνασκήθηκε όμως και καθισούχασε τούς φίλους του που έσκυβαν με αγωνία άπάνω του:

—Δέν είναι τίποτα! Μπέρδεψε μόνο ή γλώσσα μου και...καταλαβαίνετε;...

Διεκόπη όμως άπότομα και ξαναπήρε μονοκοπανιά τά ύπόλοιπα σκαλοπάτια. Τόν άκουσαν από κάτω να διαμαρτύρεται:

—Δέν μου τό λέγατε πρώτ'ητερα πώς τά σκαλοπάτια είναν... κινητά;

Κι' έφυγε!

Οί σύντροφοί του είχαν να ξαναγυρίσουν για να συνεχίσουν την κρασοκατάλυση. Ό ένας τους όμως σαν νάνοιωσε τήνψη, είπε ξαφνικά:

—Δέν νομίζετε ότι θάπρεπε να τόν συνοδέψουμε; Ποτέ δέν θα τά καταφέρν να έπιστρέψή μόνος στη Μονμάρτη σε τέτοια χάλια!

—Έσένα ύστερα ποιός θα σε συνοδέψη; Έχεις χειρότερα χάλια! του είπε άλλος.

Τελοςπάντων δυό πήραν την άπόφαση να τόν παρακολουθήσουν. Χρειάστηκαν όμως ένα τέταρτο της ώρας ώσπου να βρουν τα

πατά τους, άλλο ένα τέταρτο για να φορέσουν και 35 λεπτά για να τά κατεβούν πέντε πατώματα, σκαλοπάτι-σκαλοπάτι προσεκτικά, πιασμένοι ό ένας στον άλλο σαν άλπινιστάι, για να άποφύγουν τις πτώσεις.

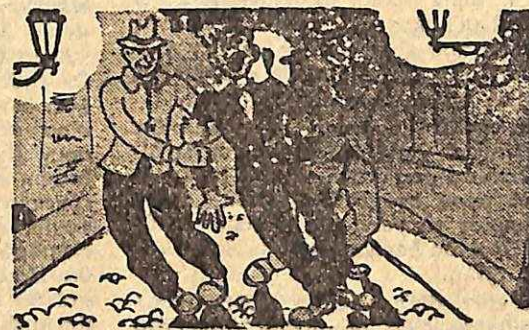
"Όταν έφθασαν στον δρόμο, ό Φλάνιγκαν ήταν άφαντος κι' ή όμίχλη—άληθινή όμίχλη, όχι «θόλωμα»—πύκνωνε, σαν να ήταν τό Παρίσι Λονδίνο.

—Ό Φλάνιγκαν δέν θα είναι μακριά, θα τόν άνταμώσουμε, άποφάσισαν οι δυό νέοι. Καί χώθηκαν γενναία μέσα στην όμίχλη.

Στό άναμεταξύ, ό καλλιτέχνης της Μονμάρτης είχε ήδη φθάσει στις όχθες του Σηκουάνα.

Έψαχνε να βρη την άρχή μιας γεφύρας ψηλαφώντας τά μέμραρα του παραπέτου, όταν μία σκιά τόν πλησίασε και τόν ρώτησε:

—Έσύ είσαι, Χιμπατζή;

Οί φίλοι του είχαν πάει σπίτι του τόν πραγματικό διαρρήκτη!

Βολικός, ό ξωγράφος άποκρίθηκε:

—Αν σου γουστάρη, ναί, έρχεσαι όμως άπάνω στην ώρα γιατί δέν έβρισκα τόν δρόμο μου!

—Πήγες και τά κοπάνισες στο κρασο-πουλειό! Γι' αυτό δέν ήρθες στο ραντεβού μας!... Πάμε λοιπόν με άυσκίνητο για να μην άργήσουμε! Άκριτά χασομέρησα να ψάχνω να σε βρω!

Μαζί με τόν άγνωστο, ό Φλάνιγκαν άνέβηκε μέσα σε ένα αυτοκίνητο και κοιμήθηκε σχεδόν άμέσως όνειρευόμενος πώς ένας σύντροφός του τόν πήγαινε στο σπίτι του. Κατεβαίνοντας σαν νάνοιωσε πώς δέν ήταν στην Μονμάρτη, αλλά στα προάστεια.

Ένας μικρός όμιλος τόν περίμενε: —Νά ό Χιμπατζής! τούς είπε ό σύντροφος του Φλάνιγκαν.

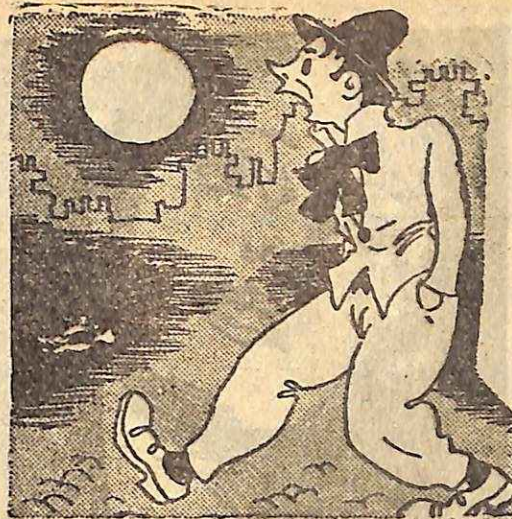
—Καλά, βάλ' τον όπου ξέρεις κι' έλα να μάς άνταμώσης, είπε ένας πούμιαζε άρχηγός.

Ό ξωγράφος με τόν συνοδό του πήγαν ως την γωνία του δρόμου, όπου ό δεύτερος είχε τόν πρώτο:

—Πάρε την σφυρίχτρα! Άν δής τίποτα τό ύποπτο, σφύρα τρείς φορές! Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, είπε ό Φλάνιγκαν που νόμιζε πώς όργάνωσαν καιμιά φάρσα.

—Λαμπρά! Έτσι θα έργασθούμε ήσυχοι! Πυκνή όμίχλη κάλυπτε τά πάντα... Ό

—Νά πάρη ή όργή, τί όμίχλη! φώναξε ό Φλάνιγκαν.

Ξωγράφος δέν είχε ακόμα άνταμώσει την δι'αγείά του.

Επόμενος όμως κι' ή όμίχλη διαλύθηκε. Τό κρύο ξεμέθυσε τόν ξωγράφο που κατάλαβε πώς δέν έπρόκειτο περί φάρσας, αλλά πώς διαρρήκτες τόν είχαν πάρει για άλλον και τόν έβαλαν να φυλά κρασοϋλι, ένϋ γύμνωναν τό σπίτι.

Έσπευσε λοιπόν να πάη εις άναζητήσιν ένδς άστυφύλακος στον όποιον έξιστόρησε τά συμβάντα. "Υστερα έπέστρεψε στο σπίτι του όπου τόν περίμενε μία δυσάρεστη έν-πληξη.

Κατά την άπουσία του, κλέφτες είχαν άδειάσει τό σπίτι και τό άτελιέ του!

Έτοιμαζόταν να κατεβή για να ύποβάλη μήνυση στο τμήμα, όταν ένας απ' τούς συντρόφους του στο γλέντι της περασμένης νύχτας, του είπε:

—Καλά που σε κοιβαλήσαμε έδω, χθές την νύχτα, άλλωδς δέν θα στεκόσουν στα πόδια σου!

—Εμένα με κοιβαλήσατε; Τί παραμύθια είν' αυτά;

—Σε πετύχαμε στην γωνία του δρόμου, καθώς έβγαίνες από ένα κρασοπουλειό... σαν να είχες πηή λίγα μαζί μας! Άφοϋ δέν θυμόσουν ούτε σε ποιά πάτωμα μένεις, ούτε ότι τό κλειδί σου είναι πάντα κάτω απ' την ψάθα!

Τότε ό Φλάνιγκαν κατάλαβε: οι φίλοι του μέσα στην όμίχλη μεθυσμένοι καθώς ήσαν, είχαν συναντήσει και πάει στο σπίτι του, τόν πραγματικό διαρρήκτη, τόν Χιμπατζή, πολύ λιγώτερο μεθυσμένο από ό,τι φαινόταν, που έπωφελήθηκε όμως της περιστάσεως.

"Υστερα από λίγο καιρό, μία νύχτα, οι άστυφύλακες που φύλαγαν στο δάσος της Βουλόννης, άκουσαν φασαρία και θόρυβο φιλονεικίας. Άρμησαν και βρήκαν έναν με τσαμισμένα τα πλευρά που τόν ώδήγησαν στο νοσοκομείο.

Τόν άναγνώρισαν ήταν ένας διάσημος διαρρήκτης, ό Χιμπατζής.

Στην άνάκριση, ό Χιμπατζής κατέθεσε:

—Δέν καταλαβαίνω γρύ. Πάντα ήμουνά έν τάξει με τούς συντρόφους μου. Κι' όμως, μούστησαν δόκανο κι' άν δέν έμπαιναν στη μέση οι άστυφύλακες, θα με σκότωναν, κατηγορώντας με πώς τούς πρόδωσα σε μία διαρρήξη που κάναμε στα προάστεια... Κι' όμως δέν έλαβα μέρος σ' αυτή την διάρρηξη, γιατί... είχα δουλειά άλλού!

ΜΑΞΙΜ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Τό δάσος τοῦ Ρουσσού, τὸ δάσος τῆς Βουλώνης καὶ τὸ πάρκο τοῦ πύργου τοῦ Σαμπόρ ἀποτελοῦν ὅλα μαζί, ἐπάνω στὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ Λεϊγνός, μιά ὑπέροχη σὺνδερνὴ ἔκταση δέκα χιλιάδων ἑκταρίων περίπου. Ἀπειροὶ δρόμοι, λεωφόροι καὶ μονοπάτια τὴν διασχίζουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Τὸ καλοκαίρι, εἶναι ἕνας θαυμάσιος περίπατος γιὰ δσους ἀγαποῦν τὴν μοναξιά καὶ τὴν ὄνειροπόληση, γιὰτί τόσο οἱ διαβάτες ὅσο καὶ τ' ἀμάξια περνοῦν σπάνια ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἡ μοναξιά ὅμως αὐτὴ ἀκριβῶς κάνει τὸν χειμῶνα πῶς σκοτεινὸς, πῶς μακρὸς καὶ πῶς θλιβερό παρά σὲ ἄλλους τόπους.

Κι' ὅταν τὸ χιόνι ἀπλώνει παντοῦ τὸ λευκὸ τοῦ σάβανου, τὸ τοπίο γίνεται ἀκόμη πῶς πένθιμο...

Ἐνα βράδυ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1859, ἕνας ἄνδρας ἀκολουθοῦσε τὸν δρόμο κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Κοσσόν πού εἶχε φουσκώσει ἀπὸ τὶς κατακλυσμιαίες βροχές καὶ κυλοῦσε μ' ἕνα ὑπόκωφο μουνγκρητὸ κάτω ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Σαμπόρ.

Ὁ δρόμος ἦταν ἀκεπασμένος μετ' ἀπατητο χιόνι, ἀσπίλης λευκότητος. Ὁ ἄνδρας προχωροῦσε ἀργά, μετ' κόπο. Ἦταν ψηλὸς καὶ κάτω ἀπὸ τὸ μακρὸ καὶ ζεστὸ γούνο μανδύα πού τὸν σκέπαζε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια, μαντευόταν τὸ κομψὸ παράστημά του.

Κάτω ἀπὸ τὸ παλτό του κρατοῦσε ἕνα πολύτιμο φορτίο, χωρίς ἀμφιβολία, ἀφοῦ σὲ κάθε βῆμα σχεδόν, μισανοίγοντας τὴ γούνα, τὸ παρατηροῦσε χαμογελοῦσε μετ' ὅλα μάλιστα δάκρυα καὶ ὕστερα τὸ ξανάκρυβε βίαια γιὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ κρύο.

Ἦταν νέος τριάντα χρονῶν τὸ πολὺ, καὶ τὸ περπάτημά του, τὸ ὕψος του καὶ τὸ παράστημά του γενικά, φανέροναν ὅτι ἦταν ἀξιωματικός.

Μιά πονεμένη ἔκφραση σκοτείνιαζε τὸ χλομὸ πρόσωπό του. Πότε-πότε, σταματώντας ἀπότομα, σὰν νὰ κοβόταν ἡ ἀναπνοή του, ἔφερνε τὸ χέρι του στὸ στήθος του.

Τὰ μάτια του θόλωναν τότε κι' ἕνας σπασμὸς πόνου χάραζε τὰ χεῖλη του. Ψιθύριζε:

—Καταραμένη πληγὴ!

Μὰ ἔσφιγγε ἀκόμη πῶς δυνατὰ τὸ φορτίο του καὶ συνέχιζε γρήγορα τὸν δρόμο του.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

Προσανατολιζόταν, μονολογώντας:

—Δὲν ἀπατῶμαι. Εἶναι πράγματι ὁ δρόμος πού γνωρίζω. Σὲ λίγο θὰ συναντήσω τὸν δρόμο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ Σαμπόρ ὁδηγεῖ στὸ Μπρασέ. Καὶ σὲ μισή ὥρα—ἂς βάλουμε μιά ὥρα ἐπειδὴ εἶμαι ἀρρωστος—θὰ βρίσκωμαι στὸ χωριό.

Ὁ ἄνδρας πού παρουσιάσαμε ἔτσι ὀνομάζεται Ροζέ Ρεμοντέ. Εἶναι ὑπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ. Μετέσχε τοῦ στρατοῦ πού ἐστάλη στὴν Ἰταλία κατὰ τὸν Αὐστριακὸν. Πληγωμένος εἶχε μείνει ἀρκετοὺς μῆνες τὸ νοσοκομεῖο στὴν Ἰταλία καὶ τώρα εἶναι λίγες μέρες πού ἐπέστρεψε στὴν Γαλλία χωρίς νὰ θεραπευθῇ ἀκόμα γιὰτί τὸ τραῦμα του εἶναι σοβαρὸ καὶ δὲν ἐπουλώθηκε ἀκόμη.

Εἶναι ἡ ὥρα τρεῖς τὸ ἀπόγευμα. Ὁ οὐρανὸς εἶναι σκοτεινός, συννεφιασμένος κι' ὁ ἀέρας πού εἶχε πέσει λίγο δυνάμωσε πάλι καὶ σηκώνει λευκοὺς στρόβιλους χιονιοῦ ἀπὸ τὰ κλαριά τὸν δένδρων.

—Εἶμαι πολὺ κουρασμένος! ψιθυρίζει ὁ νέος. Καὶ τὸ χιόνι αὐτὸ μού φέρνει δίψα. Ὁ λαϊκὸς μου καίει. Θαρρεῖς κι' ἔχω φωτιά μέσα στὸ στήθος μου.

Παραμέρισε τὸ χιόνι μετ' ὃ πῶς τοῦ ἀπὸ τὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου καὶ κάθησε. Ἀίσθανόταν ζάλη.

—Πόσο εἶναι ἀδύνατος. ἕνας ἄνθρωπος! εἶπε χαμογελώντας θλιμμένα. Ἀρκεῖ ἕνα τίποτα γιὰ νὰ τὸν «ξεβιδώσῃ».

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὸ «τίποτα» αὐτὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦσε ὁ ἀξιωματικὸς ἦταν ἕνα θραῦσμα ὀβίδος καὶ ἦταν θαῦμα πῶς σώθηκε.

Ἐνας στεναγμὸς πολὺ χαμηλός, ἕνα παρὰπνο ἀδιόρατο σχεδόν, ἀκούσθηκε μέσα ἀπὸ τὸν μανδύα του. Ὁ ἄνδρας μισάνοιξε τὸ παλτό του, συγκινημένος καὶ ἀναστενάξε. Κρατοῦσε μέσα στὰ χέρια του, ἐπάνω στὸ στήθος του, ἕνα νεογέννητο μωρὸ μέσα στὰ σπάργαντά του.

Τὸ παιδάκι ἔως τώρα κοιμόταν ἤσυχα, ξεστῶ κάτω ἀπὸ τὶς γούνες του. Τώρα εἶχε ξυπνήσει.

—Παιδάκι μου, πολυαγαπημένο, ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικός. Μὴν κλαῖς, ἂν δὲν θέλεις νὰ χάσω ὅλο μου τὸ θάρρος...

Τὸ κύτταξε ἐπὶ πολὺ, βυθισμένος σὲ μιά βαθεῖα συλλογὴ. Τὸ παιδί ἄφηνε μερικοὺς παραπονεμένους στεναγμούς, πολὺ χαμηλοὺς, πολὺ γλυκοὺς.

Ὁ ἀξιωματικὸς μονολογοῦσε:

—Ὅταν ἕνα παιδί γεννιέται, πόσα δυνεῖρα κάνει ὁ πατέρας του γι' αὐτό! Τὸ βλέπει νὰ μεγαλώνει, νὰ γίνεται νεός. Τὴν φαντάζεται μορφομένο, περήφανο, δυνατό, νὰ στηρίζῃ μετ' ὅ θριαμβευτικά του νειάτα, τὰ κυρτωμένα γηρατειά τοῦ πατέρα του. Τὰ ὄνειρα τοῦ πατέρα ἀρχίζουν μετ' ὅ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ καὶ μο-

νάχα ὁ θάνατος διακόπτει τὰ ὄνειρα αὐτά... Γιατί ἄραγε δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μετ' ὅ μὲνα, ἀγαπημένο μου μικρό; Δὲν σὲ βλέπω νὰ μεγαλώνεις... δὲν σὲ φαντάζομαι νέον... Τὸ ὄνειρό μου σταματᾷ ἐδῶ ὅπου σὲ κρατῶ στὴν καρδιά μου μικροῦλι, μικροῦλι... Γιατί ἄραγε; Μήπως γιὰτί ἐγώ, ὁ πατέρας σου, δὲν θὰ στηριχθῶ ποτέ στὰ γέρα σου μπράτσα ὅταν τὰ γηρατειά καὶ οἱ κόποι με συντρίψουν; Μήπως θὰ πεθάνω προτοῦ σὲ δῶ μεγάλον; Ἡ ἄραγε εἶσαι ἐσύ, ἀγαπημένο μικρὸ ἀγγελοῦδι, πού θὰ πεθάνῃς πρόωρα;

Ἀναρρίγησε στὴν σκέψη αὐτὴ κι' ἔσφιξε τὸ παιδί μετ' ὅ πάθος στὴν ἀγκαλιά του.

—Θὰ ἤθελα νὰ μὴν πεθάνω, συνέχισε, γιὰ νὰ βρίσκωμαι κοντὰ σου καὶ ν' ἀπομακρύνω τοὺς κινδύνους πού θὰ σὲ ἀπολήσουν... Ποῖος μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί θ' ἀπογίνει ἂν πεθάνω; Ἡ μητέρα σου, ἀναγκασμένη νὰ σὲ κρύβῃ, θὰ ἔχη ἄραγε ἀρκετὲς δυνάμεις γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσῃ;

...Ποῖο δὲ εἶναι τὸ μέλλον σου, Θεέ μου, ἂν ἐγὼ δὲν βρίσκωμαι κοντὰ σου; Ἄν ἐγὼ δὲν ζῶ καὶ ἂν δὲν ἀφήσουν τὴν μητέρα σου νὰ σὲ ἀναθρέψῃ, θὰ σὲ μεγαλώσουν ἄνθρωποι ξένοι, ἀδιάφοροι, ἐχθροὶ ἴσως... πού θὰ παρακολοθεῖς χωρίς εὐχαρίστηση τὴν ἀνάπτυξη τῆς νεανικῆς ψυχῆς σου καὶ χωρίς ὑπερηφάνεια τὴν διαμόρφωση τῆς ἐξυπνότητος σου... Γιατί θὰ εἶσαι ἔξυπνο, μικρὸ μου, παιδί μου, καὶ θὰ εἶσαι καλὸ, καὶ θὰ εἶσαι δημοφ, ὅπως ἡ μητέρα σου!

Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ μωρὸ εἶχε κατλάβει. Δὲν ἔκλειε πιά. Εἶχε ἀποκοιμηθῇ μέσα στὰ σπάργαντά του.

Ὁ Ροζέ ἔσκυψε, τὸ φίλησε παρατεταμένα στὸ μέτωπο, μετ' ὅ πολλὰς προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴν τὸ ἐμπνέσῃ. Ὑστερα σηκώθηκε, ξανάκλεισε τὸν μανδύα καὶ ἄρχισε πάλι νὰ περπατᾷ.

Σχεδὸν ἀμέσως, στάθηκε μετ' ὅ κίνηση ἐκπλήξεως, φόβου ἴσως, καὶ στείνοντας τ' αὐτὶ του, ἀφουγκράστηκε:

—Μοῦ φάνηκε σὰν κρότος καλπασμοῦ ἑνὸς ἀλόγου... Ἐμένα παρακολουθοῦν ἄραγε;

Ρίχθηκε στὸ δάσος καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ δένδρα. Δὲν βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ τὸν ποταμὸ Κοσσόν, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὸ συνεχὲς βουητὸ τῶν νερῶν πού ἔμοιαζε μετ' ὅ βροντῇ.

Ὁ Ροζέ δὲν εἶχε γελαστή. Ἐνας καβαλλάρης ἐρχόταν, καλπάζοντας ἐπάνω στὸν δρόμο πού εἶχε διασχίσει ὁ ἀξιωματικός. Ἀπὸ μακριὰ, διαγράφκε καθαρά μέσα στὴν λευκότητα τοῦ χιονιοῦ, παρὰ τίς ποδιές σκιῆς τοῦ σούρουπου, οἱ ὁποῖες ἀπλωνόταν στὸ δάσος.

Εἶχε παράξενη ἐμφάνιση ὁ καβαλλάρης αὐτός. Κάλπαζε, ἐντελῶς σκυμμένος στὸ λαϊμὸ τοῦ ζώου, ἐρευνώντας, ἐπάνω στὸ χιόνι πρόσφατα ἴχνη: τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τοῦ Ροζέ.

Ὅταν τὰ ἴχνη ἐξαφανίσθηκαν, δὲν προχώρησε περισσότερο.

Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἀφηνώντας τὸ ἐλεύθερο καὶ ἀκολουθώντας τὰ βήματα πού ἦσαν βαθύτατα ἀποτυπωμένα στὸ χιόνι, εἰσέδωσε στὸ δάσος.

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ!

Σὲ λίγα λεπτά βρισκόταν μπροστὰ στὸν Ροζέ πού δὲν εἶχε κινήθῃ καθόλου. Γέλασε εἰρωνικά καὶ σκληρά.

—Κύριε Ροζέ Ρεμοντέ, εἶπε ὑποκλινόμενος μετ' ὅ μεγάλη ἐθιμοτυπία, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὑποβάλλω τὰ σέβη μου...

Ὁ Ροζέ θὰ ἦταν τρομερὰ συγκινημένος γιὰτί ἡ ὠχρότης του εἶχε γίνε ἀκόμη ἐντονώτερη. Τὰ λευκά χεῖλη του ἔμειναν σφιγμένα. Δὲν ἀπήντησε στὸν σαρκασμό.

Μονάχα, μιά τρομακτικὴ σκέψη συντρίβε τὴν καρδιά του: «Τὸ παιδί μου εἶναι χαμένο!»

—Κύριε Ροζέ Ρεμοντέ, εἶπε ὁ καβαλλάρης, μετ' ὅ γνωρίζετε, ἂν καὶ δὲν εἴχαμε ἐμεῖς οἱ δυὸ παρὰ σπανιότερες σχέσεις. Ὄνομάζομαι Ἀντουάν ντε Πονταλές.

—Τὸ ξέρω.

—Εἶμαι ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαργαρίτας ντε Πονταλές, ἑνὸς νέου κοριτσιοῦ ἀθῶου καὶ ἀπαργου, πού ἀποπλανήσατε ἄνανδρα γιὰτί οὔτε ὁ πατέρας μου, οὔτε ἐγὼ θελήσαμε νὰ σὰς τὴν δώσωμε γιὰ γυναῖκα σας.

—Ἡ Μαργαρίτα μετ' ὅ ἀγαπᾷ, δὲν τὸ ἀγνοεῖτε... Ἐγὼ τὴν λατρεύω καὶ δὲν θὰ πάρῃ ποτέ, μετ' ὅ τὴν θέλησέ της, ἄλλον ἄνδρα ἀπὸ μένα.

—Θὰ τὸ δοῦμε, μουρμούρισε ὁ Ἀντουάν ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ἡ θέλησις τοῦ πατέρα μου καὶ ἡ δική μου ἔπρεπε νὰ ὑπερισχύουν ἀπὸ τὸν ὑποκριτικὸ ἔρωτά σας. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἔπρεπε κι' ἂν μποροῦσε νὰ γίνῃ γυναῖκά σας. Ἐπρεπε ν' ἀπαρνηθῇ τὴν ἐπιθυμία αὐτή. Δὲν τὸ κάνατε. Εἶσθε ἕνας ἄνανδρος.

—Κύριε ντε Πονταλές, ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικὸς μετ' ὀφθαλμοδιδασκαλία, ὅς παρακαλῶ, μὴ μετ' ὀφθαλμοδιδασκαλία σὰς πᾶνε χαμένες. Εἰσθε ὁ ἀδελφὸς τῆς Μαργαρίτας. Ἡ ζωὴ σας εἶναι ἱερὴ γιὰ μένα.

—Μπα! ἔκανε εἰρωνικά ὁ Ἀντουάν. Στὸ ἐξῆς θὰ βάζω γάντια γιὰ νὰ σὰς μιλήσω. Ἐξ ἄλλου, δὲν θὰ φαντάζεσθε βέβαια ὅτι σὰς κατεδίωξα γιὰ νὰ ἀρχίσωμε τίς συζητήσεις. Ἐρχομαι νὰ σὰς σκοτώσω.

Ὁ Ροζέ χαμογέλασε θλιμμένα.

—Κύριε, ἔχω νὰ ἐκπληρώσω ἕνα ἱερὸν καθήκον. Σὰς ζητῶ δυὸ ὄρες μονάχα. Ὑστερα, ἡ ζωὴ μου, θὰ εἶναι στὴ διάθεσή σας.

—Καὶ κατὰ τίς δυὸ αὐτὲς ὄρες, θὰ πάτε σὲ καμμιά τροφὴ τὸ παιδί τοῦ ἐγκλήματός σας, τὸ παιδί τῆς ἀτιμώσεως τῆς ἀδελφῆς μου;... Ὁχι, ὄχι, εἶναι ἕνα παιδί τῆς τύχης, τὸ ἀγρόφι αὐτό... Καὶ ἡ τύχη εἶναι μιά θεοτῆς ἀρκετὰ ἰσχυρὴ ὥστε νὰ τὸ προστατεύσῃ...

—Τι θέλετε νὰ πῆτε;

—Ὅριστε δυὸ περίστροφα. Εἶναι γεμάτα καὶ τὰ δυὸ. Διαλέξτε ὁποῖο θέλετε. Θὰ με σκοτώσετε ἢ θὰ σὰς σκοτώσω. Ἄν πεθάνω θὰ κάνετε τὸ παιδί ὅ,τι σὰς ἀρέσει: ἕναν μεγάλον ἄνδρα ἢ ἕναν παληάνθρωπο. Δὲν θὰ βρίσκωμαι πιά στὴ ζωὴ γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω. Ἄν πεθάνετε...

—Ἄν πεθάνω; ρώτησε μετ' ὀφθαλμοδιδασκαλία ὁ πατέρας.

—Θὰ μείνῃ ἐδῶ πού βρίσκεστε, στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ διαβόλου...

—Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἐσεῖς καρδιά; Δὲν μπορεῖτε νὰ νοιώσετε τὸν οἰκτο;

—Δὲν τὸ ἀναρωτήθηκα ποτέ.

—Ἄν θέλετε τὴν ζωὴ μου, πάρτε τὴν. Σὰς τὴν δίνω. Ὁρκισθῇτε μου ὅμως, εἰς ἀντάλλαγμα, ὅτι θὰ σεβασθῇτε τὴν ζωὴ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ...

Ὁ Ἀντουάν ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους:

—Σὰς εἶπα νὰ διαλέξετε ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ περίστροφα.

—Δὲν θὰ μονομαχήσω μαζί σας.

—Θὰ σὰς ἐξαναγκάσω.

—Ὁχι. Ἀφοῦ ὁ θάνατός μου θὰ φέρῃ τὴν δυστυχία στὸ παιδί πού κρατῶ στὴν ἀγκαλιά μου, δὲν θέλω νὰ πεθάνω...

—Περὶφημο πρόσχημα γιὰ νὰ κρύψῃς τὴν ἀνδρεία σου, ἄθλιε!

Ὁ Ροζέ τὸν κύτταξε μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο:

—Κύριε, εἶμαι ἀξιωματικός, καὶ παρασημοφορήθηκα δυὸ φορές ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Ἐχω τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο καὶ τὸν Τιμητικὸ Σταυρὸ. Δὲν θὰ δώσετε σὲ μένα μαθήματα ἀνδρείας.

—Τότε γιὰτί τρέμεις;

—Γιὰ τὸ παιδί αὐτὸ πού κοιμᾷται στὴν ἀγκαλιά μου καὶ γιὰ τὴν μητέρα πού μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε.

—Τὴν μητέρα! Τολμᾷς νὰ ἐπικαλῇσαι τὴν ἀνάμνηση αὐτή...

—Τίποτα δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τὴν ἀγαπῶ. Τίποτα δὲν θὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ μ' ἀγαπᾷ!

Ὁ Ἀντουάν εἶχε πλησιάσει σιγά-σιγά τὸν νέο ἀξιωματικὸ. Τοῦ μιλοῦσε τώ-

ρα ἀπὸ πολὺ κοντὰ, κυττάζοντάς τον κατὰματα:

—Δὲν θὰ μονομαχήσῃς;

—Ὁχι. Μαζί σας, ποτέ...

—Εἶσαι λοιπὸν ὁ τελευταῖος τῶν ἀτίμων;

—Εἶμαι πατέρας καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι πολὺτιμη γιὰ τὸ παιδί μου.

—Καλὰ, παραδέξου λοιπὸν, ἂν μπορῇς, καὶ τὴν ὑπέρτατη προσβολή...

Καὶ ἀπότομα, τὸν ἐράπισε δυὸ φορές, στὰ δυὸ μάγουλά...

Ὁ Ροζέ κλονίστηκε. Ἐνα ὑπόκωφο μουνγκρημα βῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

—ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε.

Καὶ ἂν δὲν στηριζόταν στὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου πού βρισκόταν δίπλα του θὰ σωριαζόταν κάτω ἀσφαλῶς.

Μεσολάβησε μιά παρατεταμένη σιωπὴ ἀνάμεσα στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄνδρες. Ἦταν φανερό ὅτι ὁ Ροζέ ἀγωνιζόταν ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ του.

Θανάσιμα ὠχρὸς ἦταν πρὶν ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἐνῶ τώρα ἕνα κύμα αἵματος πορφύρωνε τὰ μάγουλά του. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν. Ἀγωνιοῦσε...

Θὰ μονομαχοῦσε;... Ἦταν δυνατόν ν' ἀνεχθῇ τὴν προσβολή αὐτή; Ἄν ὅμως πέθαινε, τί θ' ἀπογινόταν τὸ παιδί;

Καὶ ἡ ὄνειροπόλησή του, οἱ θλιβεροὶ συλλογισμοὶ πού εἶχε κάνει πρὸ δλίγου, ξανάρχονταν πρὸ μυαλό του γιὰ νὰ τὸν ταραξοῦν ἀκόμα πῶς βαθεῖα:

«Δὲν θὰ σὲ δῶ νὰ μεγαλώνης. Καὶ τὰ ὄνειρά μου δὲν πᾶνε μακρύτερα ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτή... Δὲν σὲ βλέπω παρά ὅπως εἶσαι τώρα: ἕνα μωρὸ μέσα στὰ σπάργαντά του. Ὁ θάνατος, πού βρίσκεται ἀνάμεσά μας, σκεπάζει μετ' ὅ πέπλο τὸ μέλλον σου... Δυστυχισμένο μου μικρό!... Ποῖος θὰ σ' ἀγαπήσῃ;»

—Ἐχετε, πράγματι, ἀξιοθαύμαστη ὑπομονή, κύριε, εἶπε ὁ Ἀντουάν.

Ὁ Ροζέ στέναξε, ἀφῆσε τὸ μωρὸ καταγῆς, ὕστερα βγάζοντας τὸν μανδύα του τὸν ἀπλώσε στὴν παγωμένη γῆ. Ταποθέτησε τὸ παιδί ἐπάνω στὴ γούνα, καὶ τὸ τύλιξε μ' αὐτὴν σὲ τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὸ διαπερνᾷ τὸ παγερὸ κρύο. Στάθηκε μπροστὰ του, γιὰ νὰ τὸ προστατεύῃ μετ' ὅ σῶμα του ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ.

—Εἶμαι στὴ διάθεσή σας κύριε, εἶπε.

Πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ περίστροφα, τὸ γέμισε καὶ περίμενε. Ὁ Ἀντουάν ὀπισθοχωρώντας πάντε ἐξῆς βήματά, ἔκανε τὸ ἴδιο.

—Κύριε, εἶπε στὸν Ροζέ, δὲν εἶμαι ἕνας

Ἐνας ἄνδρας ἀκολουθοῦσε τὸν δρόμο κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ

δολοφόνος. "Αν και δεν έχω μαρτυρας, cās προτείνω μια έντιμη μονομαχία. "Εχετε τόσες πιθανότητες να με σκοτώσετε οσες και εγώ ν' απαλλαγώ από σας. Θα πυροβολήσωμε συγχρόνως την ώρα που το ρολόι του πύργου. Σαμπόρ θα σημαίνει τέσσερις. Στόν τέταρτο χτύπο, θα πυροβολήσωμε. Είσαθε σύμφωνος; —Απολύτως.

—Είναι τέσσερις παρά πέντε στο ρολόι μου. Μπορεί να έχω καμιά διαφορά ενός ή δυο λεπτών από το ρολόι του πύργου. Λοιπόν, μην καταληφθήτε εξ' απροόπου. Προετοιμασθήτε.

Σιώπησαν κυταζόμενοι κατάματα.

Πόσο τρομακτικά άτελείωτα είναι καμιά φορά πέντε λεπτά! Ο Ροζέ είχε ίσως πέντε λεπτά ζωής μονάχα και όμως δεν σκεφτόταν καθόλου τον εαυτό του... Σκεφτόταν μονάχα το παιδί.

Τι ευτυχισμένη που θα μπορούσε να ήταν η ζωή του, κοντά σε μια γυναίκα λατρευτή, κοντά σ' ένα παιδί που θα συγκέντρωνε όλες τις χαρές των, όλες τις φιλοδοξίες, όλα τα σχέδια. Μά οι μεγάλες αυτές ευτυχίες, οι δλοκοπωτικές, δεν είναι ποτέ δυνατές. Πάντοτε συμβαίνουν απρόοπτα γεγονότα που φράζουν το δρόμο. Και όλα τα όνειρα που είχε πλάσει για μια ήρεμη ζωή, για μια στοργή άγιη κι' αφοσιωμένη, για μια φλογερή αγάπη, κατέληγαν στο πένθιμο χειμωνιάτικο αυτό τοπίο. Όλα τα χαρούμενα τραγούδια της νεότητος του, πέτοισαν μακριά για να μην επιστρέψουν ποτέ πιά, διαγμένα από τα ουρλιάσματα του αέρα που έκανε να τρίζουν τα χιονισμένα κλαδιά... Και όλη η ζωή του φαινόταν συνωπισμένη στην υπέρτατη αυτή στιγμή, κρεμασμένη από σύντομα λεπτά που τον χωρίζαν από την μονομαχία αυτή...

Τα μάτια του υγράθηκαν:

—Μαργαρίτα! Μαργαρίτα πολυαγαπημένη μου! ψιθύρισε.

"Εξαφνα, άρκετά κοντά, πίσω από την δεντροστοιχία των πλατάνων, άκουστηκε ένας ήχος κωδωνοκρουσίας. Κι' έπειτα, το ρολόι χτύπησε τέσσερις άργα-άργα... Θά νόμιζε κανείς ότι μετρούσε τον καιρό που έμενε να ζήσει στον έναν από τους δυο αυτούς ανθρώπους.

Ο Άντουαν, στο πρώτο χτύπημα, σημάδεψε με ψυχραιμία.

Ο Ροζέ δεν άκουε την ώρα. Δεν έβλεπε τον Άντουαν. Βρισκόταν, την στιγμή εκείνη, πολύ μακριά: χαμένος στο χαμογελαστό όνειρο που θα μπορούσε να είναι η ζωή του κοντά στην Μαργαρίτα.

Ο Άντουαν σημάδεψε στην καρδιά και το δάχτυλό του πάτησε την σκανδάλη. Ένας μικρός ξερός κρότος έκανε τον Ροζέ ν' ανατριχιάσει και τον απέσπασε από την όνειροπόλησή του. Τα χαμηλωμένα του μάτια ανυψώθηκαν. Ξαναβρέθηκε στην πραγματικότητα. Το ρολόι σήμαινε το τελευταίο του χτύπημα...

Ο Άντουαν είχε σημαδέψει, είχε πατήσει την σκανδάλη. Η καριούλα έσκασε κι' αυτός ο κρότος ήταν που έζυγνισε τον Ροζέ. Μά το βλήμα δεν έφυγε. Το όπλο είχε πάθει άφλογοιστία...

Ο Άντουαν, πελιδνός, περίμενε τον θάνατο. Ο Ροζέ ύψωσε άργα το χέρι του. Δεν υπερέσπιζε την ζωή του, αλλά το παιδί του. Κι' ήταν αποφασισμένος να το υπερασπίσει μέχρι τέλους.

—Πυροβολήστε, κύριε, τι περιμένετε λοιπόν, είπε ο Άντουαν βροχνά.

Ορθιος, άκίνητος, σαν να είχε πάθει παράλυση, ο Ροζέ δεν πυροβολούσε.

Το χέρι του κατέβηκε, έπεσε κατά μήκος του σώματός του, αφήνοντας το πελάτιρο που γλύστρησε μέσα στο χιόνι.

Δική σου για πάντα!

—Λοιπόν, κύριε, λοιπόν; φώναξε ο Άντουαν.

Ο Ροζέ κλονίστηκε και σωριάστηκε κατά γής. Λίγο αίμα φάνηκε στα χείλη του.

Θά όρκιζόταν κανείς ότι η σφαίρα του Πονταλές τον είχε πλήξει κατάστηθα. Κοιτόταν, άψυχος, μπροστά στον έκπληκτο Άντουαν.

—Δεν καταλαβαίνω τίποτα, ψιθύρισε εκείνος.

Πλησίασε στον άξιωματικό και τον κούταξε καλά.

—Μά είναι νεκρός! φώναξε.

Και σκύβοντας κοντά του, διακρίνει μερικές κόκκινες κηλίδες στο ξίλε του αντιπάλου του.

Το ποκάμισο είναι καταματωμένο. Η πληγή του στήθους έχει ανοίξει πάλι. Είναι τρομερή η πληγή αυτή. Χρειάστηκε, για να ανθέξει σ' αυτήν, μια σιδερένια κράση, σπριζόμενη σ' ένα υπεράνθρωπο θάρρος. Χρειάστηκε ίσως ακόμη ο φλογερός πόθος να ξαναβρεί μια αγαπημένη εικόνα, να ξαναβρεί προσφιλείς αναμνήσεις που είχε αφήσει στην Γαλλία, για να μη ζητήσει τον θάνατο ανάμεσα στα βασανιστήρια αυτά.

Ο Άντουαν τα κατάλαβε όλα την φορά αυτή.

—Μά την πίστη μου, φθηνά την γλύτωσα! λέγει.

Δεν του περνά καν από το μυαλό η ιδέα να βοηθήσει τον άνθρωπο αυτό. Του ρ'χνει ένα τελευταίο βλέμμα, και κυττάζει, εκεί κάτω, μέσα στο χιόνι το γούνο παλτό που σκεπάζει ένα παιδί που θάπρεπε τουλάχιστον να το λυπηθί, αφού είναι άθωο από όλα αυτά τα μίσση, αφού είναι θύμα...

Απομακρύνεται με άργα βήματα, στρέφοντας το κεφάλι του σε κάθε βήμα προς τον άνδρα και προς το μωρό.

Γρήγορα τους χάνει από τα μάτια του και τρέχει γιατί την φορά αυτή η φρίκη γι' αυτό που έκανε είναι δυνατότερη, φαίνεται, από το έγκληματικό του θάρρος.

Τρέμει... Ο Ροζέ δεν του εμπνέει οίκτο. Αυτόν τον μισεί με όλη του την δύναμη. Μά το μικρό που εγκαταλείπει έται στο διαπεραστικό κρύο της θανάσιμης αυτής νύχτας που απλώνεται ολόενα, το μικρό που εγκαταλείπει μέσα στο χιόνι, στο έρημο αυτό δάσος, αυτό είναι φρικιαστικό, το ξέρει, το αισθάνεται. Και διστάζει... Θά ξαναγυρίσει άραγε; Μια πάλη διαδραματίζεται για μερικές στιγμές μέσα στην παγερή αυτή καρδιά, μια πάλη που τελειώνει γρήγορα με μια κίνηση αδιαφορίας.

Τρέχει στο αλόγο του, πηδά στην σέλα και απομακρύνεται.

Ούτε ένας διαβάτης δεν ήρθε να ταράξει το σύντομο αυτό δράμα. Μονάχα τα δένδρα, αιώνιοι και σιωπηλοί θεαταί, τα είδαν όλα.

Όταν ο Άντουαν ντὲ Πονταλές έξαφανίστηκε στα βάθη του όρζκοντος το δάσος βυθίστηκε πάλι στην μοναξιά του. Η νύχτα έφτασε. Δεν είχε πολύ σκοτειν

νή γιατί το φεγγάρι σκορπίζει ένα χλωμό φως πίσω από τας ελαφρά σύννεφα.

Το χιόνι άρχισε πάλι να πέφτη. Σιγά-σιγά σκεπάζει τα σώματα του πατέρα και του παιδιού. Σε λίγο και τα δυο θά εξαφανισθούν κάτω από το ομοίμορφο αυτό σάβανο με την άσπιλη λευκότητα. Και τίποτα, ανάμεσα στους θάμνους και στα κλαδιά αυτά, τίποτα δεν θ' αφήσει να μαντεύη κανείς ότι υπήρχαν εκεί δυο ζωντανά πλάσματα από τα όποια το ένα δεν πρόφθασε σχεδόν να αντίληφθί τη ζωή ενώ το άλλο αγάπησε και γνώρισε από τη ζωή τις μεγαλύτερες χαρές και τους πικρότερους πόνους...

Και όμως, ο Ροζέ, δεν έχει πεθάνει. Την στιγμή που το κρύο κοντεύει να τον αποναρκώσει, μια τελευταία πνοή ένεργητικότητας κυλά μέσα στις φλέβες του και θερμαίνει το αίμα του. Κουνάει τα χέρια του, άνασηκώνεται, ανοίγει τα μάτια του.

Το χιόνι που τον σκεπάζει από το κεφάλι ως τα πόδια δεν εινε λευκότερο από το πρόσωπό του. "Ερχονται στη θύμησή του όλα συνέβησαν πριν από λίγο... Το βλέμμα του στρέφεται προς το παιδί που μένει άκίνητο. «Ίσως να πέθανε ή-δη!» σκέπτεται.

Ο Ροζέ σέρνεται, το τραβά στα χέρια του, ανοίγει τον μανδύα. "Οχι, το παιδί δεν πέθανε. Τυλιγμένο μέσα στη ζεστή γούνα, κοιμάται βαθειά. Τα δάκρυα άναβαίνουν στα μάτια του Ροζέ.

—Θεέ μου, έσύ που είσαι τόσο καλός, έξακολούθησε να το προστατεύεις!

Προσπαθεί να σηκωθεί. Αισθάνεται τρομερή αδυναμία. Μόλις κατορθώνει να στέκεται στα πόδια του. Ένας έντονος πυρετός τον φλογίζει. Τα μάτια του εινε θολά και ο λαιμός του καίει. Από το στήθος του, το αίμα εξακολουθεί να τρέχει και το πουκάμισό του, κοκκινισμένο, εινε κολλημένο επάνω στο δέρμα του.

—Μου φαίνεται, ψιθυρίζει ο πληγωμένος, ότι αν μπορούσα να πιω κάτι θα μούκανε καλό...

Ο θόρυβος που κάνει το κύλισμα των νερών του Κοσσόν, φθάνει ως αυτόν.

—Ναι, λίγο νερό, λίγο νερό...

Προσπάθησε να ρουφήξει λίγο χιόνι μ' έρέθισε ακόμη περισσότερο τη διψα του. Τότε, διευθύνεται προς τον ποταμό, λυγισμένος σε δυο από τον πόνο και συγκρατούμενος κάθε τόσο από τα κλαδιά των δένδρων.

Μια φωνούλα άκούγεται από κάτω από το παλτό. Ο Ροζέ στρέφεται και λέγει:

—Αγαπημένο μου μικρό, δεν σ' αφήνω... Θά γυρίσω άμέσως...

Και βιάζεται! "Ω! πόσο εινε αδύνατος... πόσο θορυβώδης εινε η άναπνοή του... Δεν άναπνέει σχεδόν... ψυχορραγεί... Και ανάμεσα στο μαρτύριό του σκέπτεται εκείνην που αγαπά και το λατρεμένο όνομα άναβαίνει στα χείλη του:

—Μαργαρίτα! Αγαπημένη μου!

Φθάνει στον ποταμό με πολύ κόπο. Σκύβει με άπληστια επάνω στο νερό βουτάει τα χέρια του, βρέχει το πρόσωπό του και, παραμερίζοντας το πουκάμι

σο, βρέχει επίσης το στήθος του.

(Η συνέχεια στο προσηχείς)

Ένα εϋδυμο Σαββατοκύριακο

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΗ

Το πρωί της 16ης Δεκεμβρίου, ο Γουστερ λαμβάνει το γράμμα και απευθεί να καλέση τον υπηρέτη του Τζίβς.

Γουστερ.—Τζήβς, έλαβα γράμμα της λαίδης Βίγκαμ. Μας καλεί να περάσουμε το Σαββατοκύριακό μας στο Σκέλντιγκ. Έτοιμασε μια θαλίτσα και θά φύγουμε στις 23.

Τζήβς (ελαφρώς στραβομουτσουναίζει).—Μά ο κύριος είχε πη πως θά περάσουμε τις γιορτές των Χριστουγέννων στο Μόντε-Κάρλο;

Γουστερ.—Ναι, μά άλλαξαν τώρα τα σχέδια.

(Χτυπά το τηλέφωνο. Ο Γουστερ παίρνει το άκουστικό).

Γουστερ.—Άλλο! Σεις είσθε, θεία Αγάθη; Ναι... Ναι... Πώς είπατε; Θά πάω στο Σαββατοκύριακο της λαίδης Βίγκαμ; Ναι... Τι; Πώς; Θά ειναι εκεί ο σέρ Ρόντερικ Γκλόσσο; Κι' ο Τούπυ Γκλόσσο θά ειναι μαζί; Καλά... καλά... Ωρεβουάρ, θεία Αγάθη... (Αφίνει το άκουστικό). Τζήβς, τον θυμάσαι τον Γκλόσσο; Τον νευρολόγο που με είχε κάποτε άρραβωνιάσει με την κόρη του Όνωρίνα, μια έξωφρενική ύπαρξη που διάβαζε Νίτσε και το γέλοιο της μιμούνταν την παραφωνία του ξεκούρδιστου γραμμοφώνου. Ευτυχώς που ο γέρο ούραγκοτάγκος πίστεψε πως ήμουν τρελλός κι' έσπευσε να διαλύση τους άρραβώνες μου με την κόρη του. Τώρα, η θεία μου μου τηλεφωνεί πως δεν είμαι... θεοπάλασος!

Τζήβς.—Ο κύριος δεν θά είχε δ-λες αυτές τις σκοτοβρες αν πήγαινε, άπλούστατα στο Μόντε Κάρλο αντί να πάη για το Σαββατοκύριακο στης λαίδης Βίγκαμ.

Γουστερ.—Έχω άλλο λόγο που πηγαίνω στην πρόσκληση της λαίδης. Τον ξέρεις τον Τούπυ Γκλόσσο με το ήλιθιο χαμόγελο. Κάποτε μου είχε παίξει μια φάρσα στην λέσχη και ζητώ ευκαιρία να έκδικηθώ... Ειναι όμως και κάτι σπουδαιότερο. Ζήτησατε την γυναίκα, όπως λέει το αστυνομικό ρητό. Πρέπει να σου όμολογήσω πως είμαι έρωτευμένος... Αγαπά την μίς Ρομπέρτα Βίγκαμ...

Τζήβς.—"Αν μου επιτρέπει ο κύριος, θά του έκανα την παρατήρηση πως η μίς Βίγκαμ ίσως να μην ήταν το ένδεδειγμένο πρόσωπο...

Γουστερ (αύστηρά).—Δεν σου επιτρέπω άοριστολογίες. "Οτι έχεις να πης για την μίς Βίγκαμ, να το πης καθαρά και ξάστερα!

Τζήβς.—Η μίς Βίγκαμ ειναι χαριτωμένη...

Γουστερ.—Μπράβο, Τζήβς, σ' αυτό συμφωνούμε. Και τι μάτια!

Τζήβς.—Μάλιστα, κύριε. Και τι μαλλιά!

Γουστερ.—Λαμπρά!

Τζήβς.—Νά φοβάται όμως, ο κύριος τις κοκκινομαλλούσες. Ειναι έ-

λαφρές, άστατες...

Γουστερ.—Τζήβς λές κουταμάρες!

Τζήβς.—Μάλιστα, κύριε.

Γουστερ.—Ηλιθιότητες!

Τζήβς.—Μάλιστα, κύριε.

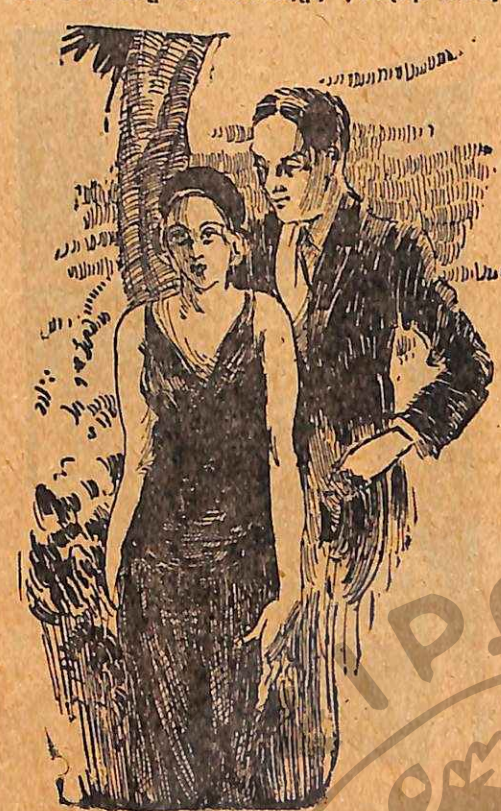
Γουστερ.—Θαρρείς πως είμαι κανένας θλάκας;

Τζήβς (με την κεκτημένη ταχύτητα).—Μάλιστα, κύριε! Δηλαδή... "Οχι! Τίποτα!

■ ■

Την μεθεπομένη στο γεϋμα.

Γουστερ.—Κατηγορήσεις την μίς Βίγκαμ ότι ειναι ελαφρά, έπιπόλαια, Τζήβς. "Ε λοιπόν θά σου πω κάτι που θά σε κάνη να άλλάξης γνώμη. Χθές

—Τους είδα στον κήπο μαζί.

πήγα περίπατο μαζί της, το άπόγευμα, και της διηγήθηκα την φάρσα που μου είχε παίξει ο Τούπυ Γκλόσσο. Η μίς Βίγκαμ παρηκολούθησε την διήγηση με ζωηρό ενδιαφέρον και στο τέλος κατέστρωσε η ίδια ένα υπέροχο σχέδιο για να έκδικηθώ.

Τζήβς.—Χαίρω πολύ, κύριε.

Γουστερ.—Ένα κόλπο που είχε διδαχθί άπ' τις συμπαιγνίες της στο σκολειό. Έβαζαν μια θελόνα του πλεξιματος στην άκρη ενός μπασουινιού. Ύστερα, τα μεσάνυχτα, στον κοιτώνα, έχωναν το μπασουίνι με την θελόνα κάτω άπ' τα σεντόνια του θύματος και τρυπούσαν την λαστιχένια που-

καλά με το ζεστό νερό. Τζήβς, να φροντίσετε, λοιπόν, να έχω στο δωμάτιό μου μια θελόνα του πλεξιματος κι' ένα μπασουίνι.

Τζήβς.—Μά, κύριε...

Γουστερ.—Έμαθε μά και ξεμά;

Παραμονή Χριστουγέννων στο Σκέλντιγκ. 2½ μετά τα μεσάνυχτα. Ο Γουστερ, αφού έμαθε άπ' τον Τζήβς τα κατατόπια, έστρατεύει με την θελόνα του πλεξιματος στην άκρη του μπασουινιού. Προχωρεί στους σκοτεινούς διαδρόμους, ψηλαφώντας. Κατεβαίνει ένα πάτωμα και μόλις φθάνει μπροστά στην δεύτερη πόρτα άριστερά, στρέφει το πόμολο με προσοχή και μπαίνει μέσα στο δωμάτιο. Μέσα ειναι θεοσκότεινα. Ακούγεται ένα ελαφρό ροχαλητό. Οδηγούμενος από αυτό, ο Γουστερ πλησιάζει και ψηλαφάει κανονικά προς την πόρτα. Ατυχία! Το ρεύμα του αέρος, εκείνη την στιγμή, κλείνει την πόρτα με πάταγο κι' ο κοιμισμένος άνατινάζεται ξεφωνίζοντας.

—Ποιός ειναι εκεί;

Φοίχη! Δεν ειναι η φωνή του Τούπυ! Ο Γουστερ όρμα στην πόρτα, βγαίνει και την κλείνει τρανταχτά πίσω του. Κάνει να φύγη, αλλά μια άόρατη δύναμη τον κάρφωσε εκεί. Ειναι πιασμένος στην πόρτα άπ' την ρόμπ-ντε-σάμπρ του! Η πόρτα ανοίγει και εμφανίζεται μέσα σ' ένα κύμα φωτός... ο σέρ Ρόντερικ Γκλόσσο που τον τραβά μέσα:

Ρόντερικ (δρυχώμενος).—"Ωστε σεις είσθε! Τι γυρεύετε εδώ;

Γουστερ (κατασυναχισμένος).—Με συγχωρείτε. Συμβαίνει κάποια παρεξήγησης. Έλεγα πως ήταν ο άνεψιός σας.

Ρόντερικ.—Γιατί να είμαι ο άνεψιός μου;

Γουστερ.—Η μάλλον πως αυτό το δωμάτιο ήταν το δικό του.

Ρόντερικ.—Άλλαξα δωμάτιο μ' αυτόν. Δεν μ' άρέσει να κοιμάμαι στο πρώτο πάτωμα. Ο καμαριέρης σας μπορούσε να σας πληροφορήση γι' αυτή την αλλαγή. Τού το είχα πη πριν άπ' το δείπνο.

Γουστερ (κατάπληκτος).—"Ωστε είπατε στον Τζήβς πως θ' άλλαζατε δωμάτιο;

Ρόντερικ.—Βέβαια. Έλεγα πως καθώς ο άνεψιός μου κι' εσεις είσθε φίλοι, μπορεί να θέλατε να φιλοαρήσετε μαζί και δεν έννοοδσα να μ' ένοχλήσετε. Τώρα, να μου πητε τι γυρεύετε στις 3 το πρωί εδώ; Και τι κρατάτε στο χέρι; (Κυττάζει μια μικρή λίμνη που σχηματίζεται μπροστά στο κρεβάτι. Πετά τα σκεπάσματα κι' άνακαλύπτει το τρυπημένο πουκαλί).

Εσεις το κάνατε αυτό;

Γουστερ.—Θά σας εξηγήσω.

Ρόντερικ.—Κι' η θεία σας που προσπαθούσε να με πειθί πως δεν εί-

σθε όλωσδιόλου τρελλός! "Ας ειναι. Πηγαίνω να κοιμηθώ στο κρεβάτι σας

(Το τέλος στη σελίδα 38)

Καινούργια ζωή

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΙΝΟ ΠΕΝΤΣΙ

Με πολύ θάρρος, η Λιλιάνα είχε στωική στην δουλειά. Αυτή που ξυπνούσε στις δέκα, που έκανε την τουαλέττα της ως το μεσημέρι, που πηγαίνει περίπατο ως την μία, που ντυνόταν στις τέσσερις για να πάει σ' ένα τσάι, σ' ένα μπρίτζ, σ' ένα κονσέρτο ή σε μια διαλέξη, που πήγαινε κάθε βράδυ στο θέατρο και που δεν κοιμόταν ποτέ πριν απ' την τρίτη ή τετάρτη πρωινή, είχε κατορθώσει να βρει μέσα σε μια μέρα—τί αφάνταστη τύχη!—μια θέση πολυτελείας σ' έναν απ' τους μεγαλύτερους οίκους οπατικής.

Είχε γίνει «Κυρία Λιλιάνα», πάντα ευθυμία και χαριτωμένη κι' ο στροβίλος της εργασίας έδινε στην ζωή της έναν καινούργιο ρυθμό, τόσο ζωηρό κι' εύθυμο, όσο της περασμένης της ζωής.

Ο σύζυγός της δεν είχε μπορέσει να υποταχθεί στην καταστροφή. Η απότομη χρωματική της τραπέζης όπου είχε τα κεφάλαιά του τον είχε συντρίψει, παραλύσει... Η καινούργια εγκατάστασή τους, στο έκτο πάτωμα απ' την σκάλα της υπηρεσίας—γιατί η Λιλιάνα επέμενε να μένουν σ' ένα σπίτι που νάχη καλό παρουσιαστικό και συγκύρισε με πολύ γούστο δυο δωμάτια της υπηρεσίας που της είχαν υπενουιάσει νομικά—φαινόταν για ταξίδι—αυτή η καινούργια εγκατάσταση αποκαθάρωσε τον κ. Σουλβαίρ. Να περνά απ' τον διάδρομο των υπηρεσιών...τους οποίους συναντούσαν κάπου-κάπου, τί κατάπτωση!... Εύχνοως τον μπορούσε να πάρει το άσπαστρο ως το πέμπτο πάτωμα κι' εκεί ήταν μια πόρτα της συγκοινωνίας από όπου περνούσε δίνοντας ένα μικρό φιλοδώρημα στην καμαριέρα του διαμερίσματος...

—Τί σημασία έχει, αγάπη μου, έλεγε η Λιλιάνα, αφού τα δυο μας δωμάτια είναι θαυμάσια κι' επιστρέφουμε μόλις το βράδυ για να δειπνήσουμε μαζί και να κοιμηθούμε... Έπειτα κάποτε θα βρεις κι' εσύ δουλειά είσαι πολύ μορφωμένος... μπορείς να γράφεις στις εφημερίδες άρθρα τέχνης, επισημονικά, ταξιδιωτικά εντυπώσεις...

—Φυσικά, αγάπη μου, μη φαντασθής πως θα μένω με σταυρωμένα χέρια ενώ εσύ ξεθεώνεις στην δουλειά...Τό να περνά όμως τον καιρό μου, μέσα στο μετρό, μέσα στα λεωφορεία, μέσα σε αϊθουσες άναμονής, πρέπει να ομολογήσεις πως δεν είναι καθόλου αξιοπρεπές για μένα...

Κι' ο κ. Σουλβαίρ, έχωσε το κεφάλι του κάτω απ' το μαξιλάρι, ενώ η Λιλιάνα, πονετικά, του χάιδευε τα μαλλιά, τον φιλούσε... κι' έσπευδε ελαφρή και κεφάτη στην δουλειά της.

□ □

Εκείνο το πρωί, στις έννιά, η διευθύντρια την κάλεσε. Η Λιλιάνα άνησυχσε σοβαρά...

Θα απέλυαν ένα σωρό υπαλλήλους... Τί θάκανε, πώς θα ζούσε αν άφισατο την ίδια τύχη;...

—Γρήγορα, κ. Λιλιάνα, η κυρία θέλει άμέσως να σάς μιλήσει!

Με άγωνία, η Λιλιάνα έβρησε στής διευθύντριας.

—Καλημέρα, μικρούλα μου, καλημέρα...

Μιλάτε πολύ καλά τα γερμανικά, δεν είναι έτσι;

—Μάλιστα, κυρία.

—Και τα αγγλικά επίσης, αφού περιποιείστε τις αγγλικές κι' αμερικανικές πελάτιδες μας. Έ, λοιπόν, θα φύγετε άμέσως για το Βερολίνο. Υπέγραφα συμβόλαιο με μια διεθνή φίρμα. Είθετε άρεσθείς ότι μας χρειάζεται: γυναίκα του κόσμου, έξυπνη, μορφωμένη, όμορφη... ναι, ναι, ξέρω εγώ τί λέω... κι' αδιάφορη, πράγμα πολύ πιο σπάνιο...

—Όστε θα πρέπει να μένω για πολύ εκεί, κυρία;

Κατάληκτη η Λιλιάνα στάθηκε στο κατώφλι.

—Άσφαλώς. Δεν έχετε την απαίτηση να διευθύνετε έναν οίκο με τηλεόραση και βραχεία κύματα... Δέκα χιλιάδες φράγκα μισθό τον μήνα και ποσοστά που θα κανονίσουμε. Άποψε στις έντεκα την νύχτα θα φύγετε μαζί με τον Ότο Βιέρλιγκ.

—Μα κυρία, έχω ένα σύζυγο που δεν μπορώ να τον αφήσω έτσι άπροετοίμαστα και να φύγω!

—Και τί δουλειά κάνει ο σύζυγός σας; —...Προς το παρόν, ψάχνει να βρει καμιά δουλειά.

—Έ, λοιπόν, θάρη μαζί σας, θα ψάξει για δουλειά υπό τας φιλίας, αντί να χαζεύει σ' ένα παγκάκι του πάρκου Μονσώ. Έσεις, μικρούλα μου, τρέξτε στο σπίτι σας. Πάρτε για προκαταβολή πέντε χιλιάδες φράγκα, για να κανονίσετε ότι έκτακτη χρέη έχετε. Έξηγηστε στον πολυκαταστημένο σας σύζυγο τί διατυπώσεις χρειάζεται προτού

να θή να σάς δη. Και γυρίστε άμέσως εδώ, θα φροντίσουμε για τα μαπούλα σας. Έκεί που θα πάνε όλο καινούργιες και πρωτότυπες τουαλέττες πρέπει να φοράτε, που να κάνουν κατάληξη. Πάρτε το αυτοκίνητό μου γιατί εγώ θα γευματίσω εδώ. Γρήγορα, ότι έχετε να κάνετε και νάρητε το ταχύτερο σε μένα... Έχουμε να κανονίσουμε τις τελευταίες λεπτομέρειες... Και δεν είναι μικρό πράγμα...

□ □

Η Λιλιάνα έφευγε απ' τα σύννεφα!... Τί ώραία, τί θεία, τί θαύμα! Έτσι θα ξανάβρισκαν την παλιά τους ζωή, την παλιά τους άνεση...

Τί ευτυχισμένους που θα ήταν ο Ζώρζ! Θα μπορούσε να ξαναρχίσει την κοινωνική του ζωή, να ξαναφανή στάν κόσμο...

Το Βερολίνο άσφαλώς θα του άρεσε όσο και το Παρίσι...

Μονοκοπανιά, η Λιλιάνα ανέθηκε τα πέντε πατώματα...

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά κι' ήταν λαχανιασμένη... Με τί χαρά θα του άνηγγιζε την τόσο ευχάριστη, την καταπληκτική είδηση...

Άσφαλώς, ο Ζώρζ θα ήταν ακόμα εκεί... Δεν θα έβγαίνει για να ψάξει για δουλειά πριν απ' τις έντεκα...

Όχι!... είχε φύγει κώλας... Άνοιξε με το κλειδί...

Κι' όμως, άκουγε όμιλίες στο διπλανό δωμάτιο... μέσα στην κρεβατοκάμαρα... μέσα στο κρεβάτι...

Κατάληκτη, η Λιλιάνα στάθηκε στο κατώφλι.

Μόλις πρόλαβε να δη τα ξανθά, ανακατεμένα μαλλιά που χώνονταν κάτω απ' τα σεντόνια...

Ο σύζυγός της σηκώθηκε γρήγορα και έλεισε όρημικά την πόρτα της συγκοινωνίας που είχε μείνει μισάνοιχτη.

Η Λιλιάνα, που το απότομο κλείσιμο της πόρτας την έπρωξε στο γειτονικό δωμάτιο, βρήκε, άφησμένη πάνω σε μια καρέκλα την άσπρη ποδιά και το μόδι φόρεμα της υπηρεσίας του πέμπτου πατώματος!

Όστε έτσι, ενώ αυτή δεν σκεπτόταν παρά μονάχα την ευτυχία τους, ο σύζυγός της την άπατούσε τόσο ταπεινωτικά, τόσο εξευτελιστικά, με δουλικά!

Η Λιλιάνα δεν κάθησε να σκεφτεί. Άφησε άπάνω στο τραπέζι, σε καταφανές μέρος, κοντά σ' ένα μπουκάλι πορτό και δυο ποτήρια που περιμεναν τους έραστές, τον φάκελλο με τα πέντε χιλιάδες φράγκα που της είχε δώσει η προϊσταμένη της.

Έγραψε άπλως: «Βρήκα μια θέση άρετή μακριά από εδώ, πάρε αυτά για να βρεις μια θέση που να είναι αξία σου».

Κι' ύστερα ξαναγύρισε στην προϊσταμένη της, για να πάρει τις οδηγίες που θα την έκαναν να ζήσει με άλλη, μια καινούργια ζωή.

ΤΖΙΝΟ ΠΕΝΤΣΙ

Λιχουδιές λίγο... πρωτότυπες

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

Την ώρα που, με μισόκλειστα απ' την ευχάριστη μάτια, άπολαμβάνετε κάποιον καλομαγειρεμένο μεζέ, σάς έτυχε ποτέ να διερωτηθήτε σάν τί να τρώνε οι διάφοροι λαοί στις τέσσερις γωνίες του κόσμου;

Όχι, φαταζόμαστε. Γιατί πρώτα-πρώτα ίσως και να μη σάς ενδιαφέρει. Άλλά ακόμα και να σάς ενδιαφέρει, δεν θάταν και το ευχάριστο ν' αναλογιστήτε με γαστριμαργικές συνήθειες ώρισμένων λαών—ή και εποχών γιατί σίγουρα θα σάς έφερναν άνακτάωση. Δεν μας πιστεύετε; Έ, άκούτε λοιπόν, και το κρίμα στο λαμό σας!

Στην Κεντρική Άμερική ζή μια φυλή, οι Γιαμπαρικοί. Σας παραθέτουμε μερικά απ' τα πιο έκλεκτά τους πιάτα.

Κορηό—ένα ειδικό είδος που ζή πάνω στα φύλλα των δέντρων—μαλαγμένοι μέσ' στα ιδρωμένα χέρια των νοικοκυράδων και ψημένοι σε σιγανή φωτιά!

Σαύρες και βατράχια ώμα. Άκρίδες παραχωμένες στη γή και ψημένες έλαφριά.

Στην Άφρική το ίδιο γίνεται με τα μερμήγκια. Τριγυρίζουν τη φωλιά τους με ξερά κλωνιά και φύλλα. Μετά βάζουν φωτιά και τα φτωγά έντομα σιγοψηνονται. Όταν άργότερα άνοιχτή το πρωτόγονο αυτό μαγειρικό σκεύος, εμφανίζεται μια πηχτή γλοιώδης μαύρη μάζα. Οι μαύροι βουτάνε λαίμαργα τα δάκτυλά τους στη μάζα αυτή, τα γλύφουν με άπόλαυση!

Άφήνομε πιά τις γνωστές μεγάλες άπολαύσεις των κανιβόλων που γλύφουν από πρώτα τα δάχτυλά τους όταν πείση στα χέρια κανέναν λευκό.

Οι κάτοικοι των νησιών Σάντουιτς—μη φαντασθήτε πώς κάνουμε καλαμπύρι, έτσι ονομάζονται τα γνωστά σας νησιά της Χαβάη—ανάβουν μεγάλους φούρνους και τους αφήνουν να ζεσταθούν όσο άπαιτεί το Τσελεμεντές τους. ΕΜτά ρίχνουν μέσα ζωντανά σκυλιά ή γουρούνια, κλείνουν έρημικά την πόρτα κι' αφήνουν τα ταλαίπωρα ζώα να ψηθούν ζωντανά.

Αυτό βαστάει δύο μέρες. Σάν άνοιχτή ο φούρνος και σερβιριστή το ψητό... λένε—δεν το δοκιμάσαμε— πώς τρυφερώτερος, ζουμερώτερος, νοστιμώτερος μεζές δεν υπάρχει στον κόσμο!

Αυτά για την Άμερική, την Άφρική και την Ωκεανία.

Άς πάμε τώρα στην Άσία.

□ □

Στην Κίνα είναι περιζήτητα τα μαγειρευμένα πτερούγια του καρχαρία. Όπως έπσης και τα σάπια αυγά. Όποτε αυτό που συνηθίζουμε να λέμε έμεις οι άνιδοι «Τόν πήραν από πίσω με τα σάπια αυγά» για κάποιον φουκαρά ρήτορα, στην Κίνα θάταν κάτι το περιζήτητο. Τό κατ' έσοχόν όμως έθνικό πιάτο των Κινέζων είναι οι χε-

λιδοφωληές. Τα χελιδόνια που προμηθεύουν αυτό το έκλεκτο έδεσμα είναι οι σαλαγγάνες ή θαλάσσια χελιδόνια.

Ζούνε σ' άπόκρημνους βράχους στις Φιλιππίνες νήσους, και σ' άλλα νησιά έκεί τριγύρω.

Τη φωλιά τους την κτίζουν με το σάλιο τους που έχει την ιδιότητα να ξεραίνεται μόλις έλθει σ' έπαφή με τον άέρα.

Τις φωληές αυτές τις μαζεύουν—με κίνδυνο της ζωής τους καμιά φορά πάνω στα βράχια, οι Κινέζοι κυνηγοί φωληών.

Τις σερβίζουν δε μέσα σε κρεατόσουπες όπου τις βλέπετε να έπιπλούν υπό μορφήν τελατίνας.

Και τώρα άς έρθουμε και στην πέμ-

Άφήνομε πιά τις γνωστές άπολαύσεις των Κανιβόλων, όταν τους πείση κανέναν λευκό...

πη και τευταία ήπειρο στην γηραιά μας Ευρώπη.

□ □

Έδώ, ομολογούμενως, τα γαστριμαργαργικά παράξενα εμφανίζονται σ' εποχές δυστυχίας ή λιμού.

Όταν οι Πρόσοι, στα 1870, πολιορκούσαν το Παρίσι, η πείνα που θέριζε την γαλλική πρωτεύουσα ήταν τρομερή. Κι' οι κάτοικοι—όπο την καθοδήγηση των υγειονόλων—άρχισαν να μαγειρεύουν σκυλιά, γάτες, και ποντικά ακόμα. Οι εφημερίδες της εποχής εκείνης είναι γεμάτες από διάφορες συνταγές που δείχνουν τον τρόπο μαγειρεύματος αυτών των ζώων.

Πάντως αν το μαγείρεμα του κρέατος των γάτων και των σκύλων ήταν όπωσδήποτε άνεκτό, για τους ποντικούς όμως πολλά στομάχια θά διαμαρτυρήθηκαν.

Πάντως το μαγείρεμα του ποντικού γινόταν σύμφωνα με τις άκόλουθες οδηγίες των υγειονόλων.

Άφίνετε το κρέας του ποντικού να βράσει συνεχώς, επί δυο ή και περισσότερες μέρες με καυτό νερό. Μ' αυτό το βράσιμο σκοτώνονται τα διάφορα

μικρόβια που φωλιάζουν στον οργανισμό του μικρού αυτού τροκτικού, που ως γνωστόν τρώει ότι βρεθή μπροστά του. Μη ξεχνάτε δε ότι το ζωο αυτό συχνάζει κυρίως μέσα στους ύπονόμους.

Για το κρέας της γάτας σάς παραθέτομε την παρακάτω συνταγή μαγειρεύματος, παρμένη από εφημερίδες της εποχής εκείνης:

«Κόβετε τη γάτα σε μικρά ίσα κομμάτια. Τσιγαρίζετε σε 150 δράμια λαρόδι δυο κρεμμύδια ψιλοκομμένα. Προσθέτετε λίγο σκόρδο. Μετά ρίχνετε το κρέας της γάτας. Τό άφίνετε να ψηθή επί εικοσι λεπτά σε δυνατή φωτιά. Τέλος το ραντίζετε με δυο κουταλιές σάλτα και λίγο άσπρο κρασί».

Νά και μια άλλη λίγο πιο δαπανηρή μέθοδος παρασκευής γατίσιου «ροσμίφ».

«Τυλίγεται το κρέας σε «ρουλώ». Προσθέτετε λίγα μανιτάρια και μικρά κρεμμύδια. Τό καρικεύετε γερά και τό ψήνεται σε σιγανή φωτιά».

Για το κρέας του σκύλου, που καθώς φαίνεται δεν είναι τόσο τρυφερό όσο της γάτας, έχουμε την άκόλουθη συνταγή:

«Άφίστε το κρέας πέντε ως έξι ώρες σε χλιαρό νερό με άρκετο λάδι κι' άλατοπίπερο. Σάν μαλακώση άρκετά τό ψήνεται στη σούβλα και μετά το περπάτε με σάλτα».

Άν το ζωο ένει κρέας έξαιρετικά άδρό (σικ) άφίστε το να μαλακώση στο νερό επί δυο μέρες.

□ □

Τα ίδια και χειρότερα τράβηξαν κι' οι ήρωικοί «Έλεέθεροι πολιορκημένοι» του Μεσολογγίου. Έφτασαν μέχρι του να τρώνε τα δέρματα των παπουτσιών τους!

Και για να τελειώνουμε, άς μην ξεχνάμε πως υπάρχουν ακόμα και σήμερα άσυνείδητοι ξενοδόχοι. Σας σερβίζουν λαγό «σαλμί» που θυμίζει όμως τρομακτικά την «ψηλίνα» της κυρά-Κατίνας, της γειτόνισσας, που είναι άπαρηγόρητη ή καυμένη γιατί χάθηκε ή παχουλή γατούλα της.

ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ

Όταν ο Μάριος άπέκτησε και δεύτερο γνιό ύστερ' από τον Τιτίνο, διεπίστωσε με μεγάλη του λύπη ότι ήταν καφάλαος. Δεν άπελάτισσε όμως, και άποφάσισε να του δώσει μια καλή μόρφωση. Θά τον ένεργραφε όταν θά μεγάλωνε σ' ένα Σχολείο Καφαλάων και θά γινόταν ένας καλός και χέσιμος πολίτης.

—Την άπόφασή του αυτή την άνακύνωσε στον φίλο του Όμιβ.

—Και σε πιδ σχολείο θά τον στείλεις Μάριε;

—Σε Παριζιάνικο!

—Ποιού σου κατέβηκε αυτή η ιδέα; Γιατί δεν δέν τον γράφεις σ' ένα μαρσεγιέζικο σχολείο;

—Δεν έβρεις καυμένη, δεν μου άρέσει διόλου αυτή η μαρσεγιέζικη μας προφορά!

Τί σκέπτεται η Τζίν Χάρλοου

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

Η τελευταία φωτογραφία της αγαπημένης Τζίν Χάρλοου.

Επισκέφθηκα τις προάλλες την Τζίν Χάρλοου. Έχει τόσο πολύ διαδοχή ή φήμη ότι η γοητευτική στάρ πρόκειται να παντρευτεί με τον Ούιλιαμ Πόουελ, ώστε ήθελα ν' ακούσω την προσωπική της γνώμη σχετικά με το ζήτημα αυτό.

Και βρήκα ότι έχουν σημασία τα λόγια που μου είπε η Τζίν, γιατί ακριβώς βρίσκεται σε μία πολύ σπουδαία περίοδο της καριέρας της και της ιδιωτικής της ζωής. Οποιαδήποτε αλλαγή κι' αν επιφέρει στην ιδιωτική της ζωή θα έχη μεγάλη επίδραση στο καλλιτεχνικό της μέλλον. Και νομίζω ότι για πρώτη φορά, άφοτου έγινε στάρ, η Τζίν Χάρλοου συναισθάνεται ότι η καριέρα της είναι κάτι ζωτικό και αναγκαίο γι' αυτήν.

Να τι μου είπε η Τζίν σχετικά με τον θρυλούμενο γάμο της με τον Μπιλλ Πόουελ:

—Δεν επιθυμώ να με νυμφευθεί ο Μπιλλ... δεν επιθυμώ να τον παντρευτώ. Γιατί δεν μπορώ να πείσω τον εαυτό μου ότι τώρα είναι καιρός για μένα να εγκαταλείψω την εργασία μου.

Η Τζίν Χάρλοου δεν άρνήθηκε ότι εκείνη κι' ο Πόουελ είναι δυο φίλοι, δυο πραγματικοί και άφωσιωμένοι φίλοι. Δεν διέψευσε ότι ένα τρυφερό αισθήμα συνδέει τις καρδιές των.

Περνούν αρκετόν καιρό μαζί: τρώνουν και χορεύουν μαζί, πηγαίνουν στις πρεμιέρες και σε άλλες κοσμικές συγκεντρώσεις μαζί.

Ευχαριστούνται πολύ ο ένας με τη συντροφιά του άλλου. Ο Μπιλλ είναι ευχάριστος σε όλους. Έχει ένα ευστροφικό και αυθόρμητο πνεύμα και μια εύθυμη και αγαθή διάθεση που κατακτά άμέσως την παρέα του. Έχει ένα σύνολον προσόντων που τον κάνουν πολύ γοητευτικό. Όταν προσθέσετε σ' αυτά την ειλικρίνειά του και την ευγένεια της ψυχής του, καταλαβαίνετε για ποιο λόγο είναι «ένας σπάνιος σύντροφος» όπως λέει η Τζίν. Δεν άπορεί κανείς πώς είναι έρωτευμένη μαζί του.

Η ίδια, η Τζίν, είναι μία χαριτωμένη γυναίκα. Συμπαθεσάτη και ευγενική. Πότε εύθυμη, πότε σοβαρή, είναι πάντοτε έξυπνη και έχει ευθύτατο χαρακτήρα.

Απάνω απ' όλα όμως η Τζίν έχει το σπουδαιότερο προσόν: ότι είναι γυναίκα. Στο σπίτι της όλα είναι θελκτικά και βαλμένα με γυναικεία γάρη. Έχει κληρονομήσει μία ξυμυτη καλαισθησία από την μητέρα της που έχει εξαιρετικές ικανότητες σ' αυτό το θέμα.

Η μητέρα της Τζίν είναι επίσης μία μεγάλη φίλη του Μπιλλ, τον οποίο βοήθησε τελευταία να επιπλώση θαυμάσια το νέο σπίτι που αγόρασε στο Χόλλυγουντ άφοι πούλησε το μεγαλοπρεπές μέγαρο που είχε στο Μπέβερλι Χιλς γιατί ήταν πολύ «φασαριώδες», όπως έλεγε.

Βέβαια, αν ο Μπιλλ και η Τζίν παντρευτούν, η κυρία Μαρίνο Μπέλλο (ή μητέρα της Τζίν) θα ευνοήσει πολύ το γάμο αυτό. Πάντως, η γνώμη μου είναι

ότι δεν θα γίνει ο γάμος αυτός, παρ' όλας τας διαδόσεις περί του εναντίου.

Και ο λόγος είναι αυτός που ανέφερε παραπάνω η Τζίν: η σημασία που δίνει στην καριέρα της, σήμερα. Φυσικά, υπάρχουν κι' άλλοι λόγοι. Και ένας απ' αυτούς είναι το γεγονός ότι παντρεύτηκε τρεις φορές ως τώρα.

□ □

»Αν η Τζίν Χάρλοου και ο Μπιλλ Πόουελ παντρευτούν θα ένιωθουν δυο από τα μεγαλύτερα ονόματα της κινηματογραφικής βιομηχανίας. Και αν για όποιαδήποτε αιτία δεν επιτύχει η ένωση αυτή και καταλήξει σε χωρισμό και διαζύγιο, θα είναι ασφαλώς το τελειωτικό ζάρι στην καριέρα της Μις Χάρλοου. Θα σημάνη ασφαλώς το τέλος της. Μια άλλη διάσημη και από τις μεγαλύτερες στάρ τ' ανεκάλυψε αυτό έστερα από τον τέταρτο γάμο της (Σημ. μετ: Πρόκειται για την Γκλόρια Σβόνσον). Δεν κατόρθωσε ποτέ να επιστρέψει στην οθόνη.

Η Τζίν όμως είναι βέβαιη ότι θα είναι πάντοτε το ρομαντικό θέμα των συζητήσεων. Φαίνεται ότι αυτό είναι το πεπρωμένο της. Ο πρώτος της γάμος ήταν μία νεανική—πολύ νεανική—αγάπη. Ο δεύτερος και ο τρίτος γάμος της ήταν με ώριμους άνδρες, άνδρες που επιθυμούσαν κυρίως να την βοηθήσουν.

Η Τζίν αντιλαμβάνεται ότι βρίσκεται τώρα σε μία αποφασιστική στροφή της καριέρας της. Καταλαβαίνει ότι χρειάζεται ακόμη πολλή σκληρή δουλειά τώρα που ανέβηκε τόσο ψηλά για να φθάση στην κορυφή. Γι' αυτό σκέπτεται ότι θάταν κρίμα να θυσιάση την

καριέρα της ύστερα από τόσες επιτυχίες. Και γι' αυτό ακριβώς προσπαθεί να νικήση τις προτροπές της καρδιάς της που την οδηγεί προς τον γάμο.

Διερωτήθηκα πολλές φορές τι πείρα είχε αποκτήσει η Τζίν από τους προηγούμενους γάμους της.

—Μ' έκαναν να αισθάνωμαι μία βαθιά εκτίμηση για τους άνδρες, μου είπε η Τζίν. Ο Πόλ Μπέρν και ο Χάλ Ρόσσον ήταν ευγενικοί, καλοί και πολύ λεπτοί άνδρες. Μερικά κορίτσια βγαίνουν από τον γάμο με σβυσμένα όνειρα... με την απογοήτευση στην ψυχή. Εγώ πήρα ένα πλούσιο κληροδότημα από τον γάμο: μία βαθιά εκτίμηση για τους άνδρες.

□ □

Η Μοίρα φαίνεται ότι γυρίζει πάλι την άνεμη της κλώθοντας την τύχη της Τζίν σε καινούργιους δρόμους... Πάλι στην άκρη ενός δρόμου ύψωνεται η σκιά ενός άνδρος, που απλώνει σ' αυτήν το δυνατό κι' ένθαρρυντικό χέρι μιάς πολύτιμης φίλιας. Ο άνδρας αυτός είναι ο Ούιλιαμ Πόουελ.

Η ζωή και η καριέρα της Τζίν Χάρλοου είναι μία από τις πιο δραματικές, θεατρικές θα μπορούσε να πη κανείς, στην ιστορία του Χόλλυγουντ. Πολλά γεγονότα της συνέβησαν που θα ήταν ανυπόβλητα εμπόδια για οποιαδήποτε άλλη γυναίκα και θα συνέτριβαν την ζωή της. Μά για την Τζίν Χάρλοου υπήρξαν μόνο παράξενα ίντερμέτσα που δεν μπόρεσαν να κλονίσουν την ζωή της και την θέλησή της να προοδεύση. Και είμαι βέβαιη ότι πάντοτε θα πηγαίνει μπροστά.

Στον αγώνα της ζωής δεν την βοήθησαν μόνο τα νειάτα. Άλλα και άλλα πράγματα βοήθησαν και δυνατότερα. Μοι τα απέκάλυψε η ίδια:

—Η αγάπη και η άφοσίωσις της μητέρας μου που με περιέβαλλε ακούραστα με τη στοργή της. Και μία φιλοσοφική αντίληψις της ζωής που κληρονόμησα από τον παπού μου. Μ' έβαλε κάποτε να σταθώ μπροστά σ' έναν καθρέφτη και μου είπε: «Τζίν, όσο μεγαλώνεις, θα συναντήσεις στη ζωή ανθρώπους που μπορεί να σε προσδώσουν, να σε συκοφαντήσουν και να πούν λόγια άδικα για σένα. Πατέ μην απαντήσεις σ' αυτά. Κύτταξε μόνο στον καθρέφτη. Κι' όταν μπορείς ν' αντικρύσεις άφοβα τον εαυτό σου και ξέρεις ότι δεν έχεις να ντραπής σε τίποτα γι' αυτόν, τότε τίποτα δεν μπορεί να σε θίξη. Θα είσαι πάντα ήρεμη και ελεύθερη να προοδεύσεις και να τραβήξεις τον δρόμο σου.

»Και ακολούθησα πιστά την συμβουλή αυτή του παπού μου. Ο κόσμος είναι κακός. Άκουσα πολλές φορές φριχτά λόγια που ήταν οι χειρότερες σκολαπίες για μένα... Τότε πήγαινα στον καθρέφτη. Και καθώς τον αντίκριζα άφοβα και περήφανα ένιωθα μία απέραντη άνακούφιση και μία καινούργια δύναμη για το μέλλον...

ΕΛΖΑ ΣΑΛΛΕΡΤ

ΜΙΚΡΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΘΟΩΝΗΣ

ΠΥΓΜΑΧΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΦΙΛΙ

Δυο μικρούλες ήθοποιες της Μέτρο-Γκόλντουϊν έρωτεύθηκαν τρελλά τον όμορφο Ρόμπερτ Μονγκόμερυ. Τού το ανήγγειλαν και οι δυο μαζί. Έπειδή όμως ήσαν φίλες και ήθελαν να κερδίσουν έντιμα το φιλί που θα έδινε ο Μπόμπ Μονγκόμερυ απέφασαν να... πυγμαχάσουν κι' όποια έδωγαν νίκητρία στο μπόξ θάπαιρνε το φιλί.

Έτσι κι' έγινε. Διαιτητής του αγώνος ήταν ο Κλάρκ Γκρίνμπελ, ο όποιος έδωσε ένα φιλί σ' εκείνην που έχασε για να την παρηγορήσει!

Πάντως, μην τ' πήτε στην Καρόλ Λομπάρ, κι' έχουμε φασαρίες...

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΤΗΣ ΤΖΙΝ

Έφανθη στάρ Τζίν Άθουρ που θαυμάσαμε κι' εδώ στον «Πρίγκιπα των δολαρίων» είχε αποφασίσει να γίνει ήθοποις πάση θυσία. Την έδωξαν τ' στούντιο από την πόρτα κι' εκείνη έμπαψε απ' το παράθυρο.

Ο σκηνοθέτης της όμολογεί ότι της έδωσε κάποτε τον πρώτο ρόλο της μόνο και μόνο για να «ξεκουμπιστεί από μπροστά του και για να την κοροϊδέψη γιατί ήταν βέβαιος ότι θ' απέτύγχανε στην δοκιμή.

Μά η επίμονη κοπέλλα έβαλε όλα της τ' δυνατά και η επιτυχία της υπερέβη κάθε προσδοκία.

Σήμερα ο σκηνοθέτης της όχι μόνο δεν θέλει να «ξεκουμπιστεί από μπροστά του» αλλά ύστερα από τον θρίαμβο του φιλμ «Έφθασε επί τέλους η ευτυχία» της άφησε στο διπλάσιο την αμοιβή που ώριζε το συμβόλαιό της για να την έχη μπροστά του όσον είναι δυνατόν περισσότερο.

Τώρα η Τζίν γυρίζει την ταινία «Περισσότερο από μιαν γραμματέα».

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο πιο μικρό ραδιόφωνο του κόσμου το έχει η Τζόαν Κράουφορντ. Περιβάλλει την τσάντα του χεριού, σχηματίζοντας μία ωραία πλάκα δίπλα στο φερμουάρ της. Έτσι η Τζόαν μπορεί ν' ακούη οποιαδήποτε ώρα και στιγμή μουσική και ειδήσεις.

Το δώρο αυτό της το έκανε ο σύζυγός της Φράνκο Τόν και η Τζόαν που έχει την ιδέα ότι οι σύζυγοι κάνουν συνήθως δώρα στις γυναίκες των όταν δεν έχουν και τόσο ήσυχη την συνειδήσή των, άνοίγει διάπλατα τ' έξαισία μάτια της μήπως και ανακαλύψει καμμίαν αντίληψη. Προς το παρόν όμως δεν βρήκε τίποτα!

ΝΕΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Κάρυ Γκράντ και η Τζίν Ρότσερς.

—Ο Τόντ Μάρτιν και η Άλις Φαίη.

—Η Άνν Σίγκελ και ο Λη Μούσιμαν.

—Η Γκλέντα Φάρρελ και ο αεροπόρος Έντι Μπέλλαν.

—Η Τζίν Μουίρ και ο Γκόρντον Όλμστεντ.

—Ο Τζωρτζ Ράφτ και η Βιετνιάν Πάιν.

—Ο Άλλαν Μάρσαλ και η Μαίρη Μπράιαν.

—Ο Λουίς Χέγουαρτ και η Ίντα Λουπίν.

—Ο Ντόν Άλβαράντο και ο Μπίνι Μπάρονες.

—Ο Χόβαρτ Λάνγκ και η Τάλα Μπίρελ.

Μία πολύ έκφραστική φωτογραφία του Μπιλλ Πόουελ και της Τζίν Χάρλοου, παρμένη στο κοσμικό καμαρέ του Χόλλυγουντ «Τροκαντερό».

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΩΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

61. (Η συνέχεια)

Μετά την δολοφονική απόπειρα και ενώ η Μαρκέλλα είχε ριχτεί από σας στον ποταμό Βάρτ, δεν ήλθε ένας άνδρας που αναζητούσε τα παιδι αυτό και ρίχτηκε στον ποταμό για να επιχειρήσει να την σώσει; —Μάλιστα.
—Ποιος ήταν ο άνδρας αυτός;
—Νάτος! Είπε ο Μπαϊκερ απότομα, δείχνοντας τον Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί... Τον αναγνώρισα αμέσως... Ήταν το παλτό μου αφεντικό... Και χωρίς το σκοτάδι, πρό πάντων χωρίς την κουκούλα μου, κι' ο ίδιος θα με αναγνώριζε εύκολα εξ αιτίας... εξ αιτίας... της μύτης μου που δεν είναι τόσο έν τάξει!!

Ένα γέλιο γενικό ζώηρεψε για μία στιγμή το ακροατήριο.

Ο Ζερβαί σήκωσε το κεφάλι του:

—Κύριε πρόεδρε, βρίσκομαι λοιπόν εδώ ως μάστιγ ή ως κατηγορούμενος;

—Ως μάρτυς, κύριε Φλοριζέ, είπε ο πρόεδρος ευγενικά... επί του παρόντος, τουλάχιστον... Και θα ομολογήσετε, Φλοριζέ, ότι η κατάθεσή σας εφώτισε μ' ένα τρόπο αρκετά παράξενο την υπόθεση αυτή...

Νέα γέλια ακούστηκαν από το ακροατήριο. Ο Ζερβαί έπεξεργήσε ν' αντιμετώπιση την θύελλα:

—Σας παρακαλώ να σημειώσετε, κύριε πρόεδρε, ότι σ' όλα αυτά δεν υπάρχουν έναντιον μου παρά ανόητες και απίθανες φαντασιώσεις. Τό να είναι ο Μπαϊκερ ένοχος είναι δυνατόν... Τό να το έφειλα και να το έδωσα ώριμένα ποσά είναι ακόμη δυνατόν... Μά όλες οι αποδείξεις στρέφονται έναντιον του, και εκτός από την προφανή του θέληση να με κατηγορήσει ως συνένοχο, δεν βρίσκω καμιά ένδειξη έναντιον μου...

Ο πρόεδρος κύτταξε πάλι τον καλό Ζερβαί μ' ένα χαμόγελο. Ένα χαμόγελο ευγενικό, φιλικό σαν να τούλειγε:

—Δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτα!

Έξαφνα όμως, έπαψε να χαμογελά και είπε:

—Ακριβώς επειδή δεν υπάρχουν αποδείξεις, Φλοριζέ, επειδή δεν υπάρχουν αποδείξεις έναντιον σας, βρίσκεσθε ενώπιόν μας ως μάρτυς και όχι ως κατηγορούμενος...

Η φράση ήταν λιγάκι αινιγματική και δεν καθυσάχασε τον Ζερβαί. Έξ άλλου ο πρόεδρος δεν γελιόταν όταν έλεγε ότι δεν υπάρχουν ακόμη αποδείξεις έναντιον του Φλοριζέ.

Μια απόδειξη υπήρχε, μία μονάχα κι' αυτή θα παρουσιαζόταν στην συνέχεια της δίκης. Όπως εξηγήσαμε προ πολλού, η απόδειξη αυτή που θα σύντριβε τον Ζερβαί, θα απέκλυε όχι μόνον την ένοχή του στην δολοφονία της Μαρκέλλας, αλλά συγχρόνως, συνδέοντας τα δυο εγκλήματα σ' ένα μόνο, θ' αποδείκνυε την ένοχή του στην δολοφονία της γρηάς Μαρί-Ζάν.

Ο πρόεδρος απευθύνθηκε στον Ζερβαί:

—Θα μπορούσατε να μας δώσετε πλ...

ροφορίες ικανές να διαφωτίσουν τη δικαιοσύνη σχετικά με την δολοφονία της Μαρί-Ζάν Μωζί.

—Καμιά πληροφορία, κύριε πρόεδρε.

—Δεν πήγατε στους Τέσσερις Δρόμους το βράδυ του φόνου;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

—Τι ώρα;

—Κατά τις τέσσερις-πέντε.

—Την ώρα ακριβώς που διεπράχθη το έγκλημα;

—Μπορεί... Ο κύριος πρόεδρος θα ευνερεστεί να μου εξηγήσει γιατί μου απευθύνει τόσο παράξενες ερωτήσεις;

Ο πρόεδρος δεν θα είχε ακούσει, φάνεται, γιατί δεν απήντησε τίποτα.

—Γνωρίζατε πολύ την Μαρί-Ζάν;

—Πολύ.

—Και την επισκεπτόσαστε συχνά;

—Δεν περνούσα ποτέ τους Τέσσερις Δρόμους χωρίς να μτώ στο σπίτι της.

—Και το βράδυ εκείνο... δεν θ' αλλάξατε βέβαια την συνήθειά σας;

—Ακριβώς δεν την επισκέφθηκα το βράδυ εκείνο...

—Γιατί;

—Ήταν τόσο άσχημος καιρός που βιαζόμουν να επιστρέψω στο νηματοουργείο... Τό χιόνι έπεφτε πυκνό... ο αέρας ήταν δυατός... μιά νύχτα τρομακτική...

—Φυσικά ή Μαρί-Ζάν θα σας ανταπέδιδε την στοργή σας για κείνη;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Η Μαρί-Ζάν με τιμούσε με την φιλία της...

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, ή Μαρί-Ζάν θα σας έκανε ίσως έκμυστηρεύσεις σχετικά με την περιουσία της, με τα σχέδιά της, με την διαθήκη της... Ίσως ακόμη και σχετικά με την κρύπτη όπου είχε παραχωρεί τα περιήματα χιλιάδικά της...

—Κάθε άλλο.

—Δεν σας είπε ποτέ τίποτα;

—Ποτέ. Ήταν λίγο μανιακή, όπως ξέρατε...

—Ναί, είχε όμως πολύ καλή καρδιά και όλος ο κόσμος την λάτρευε σέ βαθμό που η ανανδρη δολοφονία της φτωχής παράλυτης έβούθισε όλους σέ μία βαθύτατη συγκίνηση που δεν εξακολουθεί ακόμα.

—Ακούστηκαν μερικά ψιθυρίσματα στο ακροατήριο:

—Είναι αλήθεια. Είναι αλήθεια.

.....

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

ΣΤΗΝ 18η ΣΕΛΙΔΑ

▼

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

.....

Ο πρόεδρος συνέχισε:

—Θα ήθελα να μάς πη ο μάρτυς πόσην ώρα έμεινε στους Τέσσερις Δρόμους εκείνο το βράδυ;

—Δεν μπορώ να ξέρω ακριβώς, κύριε πρόεδρε, είπε ο Ζερβαί. "Ίσως μισή ώρα, ίσως τρία τέταρτα... Πέρασαν μήνες από τότε και δεν μπορώ να θυμώμαι πώς χρησιμοποιούσα τον καιρό μου λεπτό πρός λεπτό.

—Φυσικά... Γι' αυτό και δεν επιμένω, άλλωστε...

Έδω, παρενέβη ο κύριος Λιονέλ:

—Ο κύριος πρόεδρος θα εύαρεστηθή να ερωτήσει τον μάρτυρα τι είχε έλθει να κάνει, το ίδιο εκείνο βράδυ, στο χωριό των Τεσσάρων Δρόμων;

—Ακούσατε την ερώτηση, Φλοριζέ;

—Ναί. Και θα δυσκολευτώ πολύ ν' απαντήσω... Μά πώς θέλετε να θυμώμαι;

—Αν απέτεινα την ίδια ερώτηση, και σέ σας, κύριε Λιονέλ, θα βρισκόμαστε, ασφαλώς στην ίδια άμνηχανία που βρίσκομαι κι' εγώ...

—Φυσικά, φυσικά! Είπε με το ίδιο πάντα χαμόγελο ο πρόεδρος. "Ίσως όμως να ζωηρέψη ή μνήμη σας αν σας υπενθυμίσουν ώρισμένες λεπτομέρειες εκείνη της βραδυάς...

Στράφηκε πρός τον κλητήρα:

—Εισαγάγετε τους μάρτυρας Λεπέκ, Ουμπέρ και Ντυριέ.

Ο Ζερβαί έκανε κάποια κίνηση εκπλήξεως, όχι όμως και φόβου. Δεν καταλάβαινε.

Τι ήθελαν να ρωτήσουν στους τρεις αυτούς χωρικούς των Τεσσάρων Δρόμων; Και οι τρεις του ώφειλαν χρήματα... Κι' πρό πολλού καιρού μάλιστα... Έξ αιτίας όμως του πολέμου δεν είχαν μπορέσει ακόμα να εξοφλήσουν το χρέος τους... Αυτό ήταν όλο.

Μπήκαν ο ένας πίσω από τον άλλο, χαϊστώντας ευγενικά γύρω τους.

Ο Λεπέκ μάλιστα είπε:

—Καλημέρα τόν κύριο πρόεδρο κι' όλη τη συντροφιά...

Όλος ο κόσμος άρχισε να γελά. Τά νεύρα είχαν τόσο ανάγκη χαλαρώσεως ύστερα από τόσες συγκινήσεις και τόσες αλεπάλληλες εκπλήξεις, που ο παραμικρός άστεϊός λόγος προκαλούσε την Ι-λαρότητα.

Τους έρώτησαν τόν ένα πίσω από τόν άλλο και να ποιά ύπηρε ή κατάθεσίς των:

Τό βράδυ του φόνου είχαν άνεβη ως τό νηματοουργείο. Και οι τρεις επιθυμούσαν να επιτύχουν από τό Ζερβαί Φλοριζέ τήν ανανέωση των συναλλαγματικών τους που έληγαν σέ λίγες μέρες.

Ξεκινώντας από τους Τέσσερις Δρόμους είχαν συναντήσει τόν κόμητα και παρακολουθώντας τον με τό βλέμμα τόν είδαν να μπαίνει στο σπίτι της Μαρί-Ζάν.

Είχα εκπλαγή πολύ γι' αυτό. Και τήν εκπλήξή των δεν τήν κράτησαν γιά τόν εαυτό τους. Οι κατάθεσίς των που κατηγορούσαν σαφώς τόν Γκοντεφρουά είχαν μεγάλη βαρύτητα.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

Όταν έφθασαν στο διαμέρισμα του Φλοριζέ στο νηματοουργείο, εκείνος άπουσίαζε. Είχε βγεί έξω πρό όλίγων λεπτών. Άλλά όπως, κατά πάσαν πιθανότητα, δεν θάμεινε πολύ έξω μ' εκείνον τόν άπαισιο καιρό, οι τρεις χωρικοί τόν περίμεναν, ζεσταίνοντας τά πόδια τους στήν μεγάλη φωτιά που έκαιε στήν κουζίνα. Είχαν κάνει καλά να περιμένουν γιατί, πράγματι, σε μισή ώρα ο Ζερβαί επέστρεφε κατάλευκος από τό χιόνι και παγωμένος.

Ο πρόεδρος διέκοψε τους μάρτυρας στο μέρος αυτό της καταθέσεώς των. Και απευθυνόμενος στον Ζερβαί που παρακολουθούσε χωρίς όμως να καταλαβαίνει τί σημασία μπορούσαν ναχουν τέτοια έπαισιώδη γεγονότα, ρώτησε:

—Είναι ακριβές, Φλοριζέ;

—Μου φαίνεται, κύριε πρόεδρε, ότι πράγματι οι άνθρωποι αυτοί ήρθαν να με δούν, ένα βράδυ...

Ήταν τό ίδιο βράδυ; Ήταν τήν επομένη; Δεν θά μπορούσα να τό καθορίσω... Πάντως, δεν καταλαβαίνω τί μιά ώφελούν όλα αυτά...

Ήταν τό ίδιο βράδυ της δολοφονίας της Μαρί-Ζάν, τόν διέκοψε ο πρόεδρος. Οι καταθέσεις των μαρτύρων ελήφθησαν τήν άλλη μέρα και είναι κατηγορηματικές στο σημείο αυτό.

—Εστω, είπε ο Ζερβαί, άνασηκώνοντας τους ώμους του.

Τήν στιγμή εκείνη ακριβώς κατέθετε ο Λεπέκ.

—Συνεχίστε τήν κατάθεσή σας, Λεπέκ, είπε ο πρόεδρος.

—Βρισκόμασταν, πού λέτε, εκεί και ζεσταινόμασταν, εξακολουθώσε ο Λεπέκ, όταν έξαφνα μπαίνει ο κύριος Φλοριζέ. Τινάζει τό καπέλλο του και τό παλτό του, πού ήταν γεμάτα χιόνια, στο κατώφλι της πόρτας και λέει: «Τι παληό-καιρός! Καλά κάνετε πού δεν με περιμένετε έξω!» Κλείνει τήν πόρτα και έρχεται να μάς χαιρετήσει.

»Ευείς βέβαια δεν τόν ρωτήσαμε από πού έρχόταν ούτε τί πήγε να κάνει, δεν είν' έτσι; Δεν ήταν δουλειά μας. Μά φαίνεται ότι ο κύριος Φλοριζέ είχε λόγους να μάς πληροφορήσει, γιατί άρχισε άμέσως να μάς λέγει:

»Πήγα στον μπάομπα Χαλίζ, στους Τέσσερις Δρόμους. Μου χρώστά χρήματα όπως και σείς, μά ο γέρο-ταιγκούνης βρίσκει πάντα δικαιολογίες γιά να μην πληρώνη.

»Εγώ, κύριε πρόεδρε, χωρίς να βάλω κακό ο νους μου, μά γιά ν' άστειευθώ ρωτώ:

»Και τού είπατε;

»Τήν φορά αυτή, μου άπαντώ με τό φυσικώτερο ύφος τού κόσμου, τήν φορά αυτή, τού έτριφα τά δόντια και μου 'πα-γέθηκε ότι θά με πληρώση τόν 'Ιανουάριο!

»Μά τήν αλήθεια! Κύριε πρόεδρε, τό πράγμα, μάς έκανε ν' άπρησάμε τήν στιγμή εκείνη. Μια κοβέντα με τόν μπάομπα Χαλίζ, τήν ώρα εκείνη, ήταν μάλλον άστεία. Και είπα τότε στον κύριο Ζερβαί, κοροϊδευτικά:

—Γιά να τού μιλήσετε έτσι, κύριε Ζερβαί, θά χρειάσθηκε να τού φωνάξετε έξαιρετικά δυνατά;

—Γιατί; με ρωτά χωρίς να καταλαβαίνει.

—Γιατί ο μπάρμπα Χαλίζ πέθανε χθές! τού κάνω.

»Και πρέπει να πιστώση κανείς ότι τό νέο αυτό τού έκανε έντύπωση, γιατί ο κύριος Ζερβαί έμεινε πέντε λεπτά χωρίς να μωρή να μιλήση...

—Και δεν σας έδωσε καμιά εξήγηση; ρώτησε ο πρόεδρος.

—Καμιά! Αυτά είναι όλα όσα ξέρω. Δεν έχω τίποτε άλλο να σας πώ.

—Καλά. Πηγαίνετε να καθίσετε, Λεπέκ, είπε ευγενικά ο πρόεδρος.

»Υστερα στράφηκε στον Ζερβαί:

—Όποτε δεν είχατε πάει στον μπάρμπα Χαλίζ;

—Όχι, αλλά τί σας ενδιαφέρει, κύριε πρόεδρε; Γιά δεύτερη φορά σας ρωτώ αν είμαι κατηγορούμενος, ναί ή όχι; Μήπως οι πράξεις μου σας ένδιαφέρουν και δεν έχω τό δικαίωμα να κάνω περίπατο όπου μου κατεβή; Είμαι πολύ άνόητος πού κάθομαι και σας άπαντώ...

—Μή θυμώνετε, Φλοριζέ, είπε ο πρόεδρος με τό ίδιο χαμόγελο. Και άφου τό είδος αυτό των ερωτήσεων φαίνεται να σας έκνευρίζη, δεν θά επιμένω... Θά μπορούσα να σας ρωτήσω πώς χρησιμοποιήσατε τόν καιρό σας...

—Όποτε με κατηγορείτε, έμένα;

—Θά δούμε. Πάντως, έχω ακόμη μερικές ερωτήσεις να σας άπευθύνω—πρωτό σας παρακαλέσω ν' άποσυρθήτε—σχετικές με κάποιο άλλο θέμα κι' όχι με τόν μπάρμπα-Χαλίζ...

—Θά σας άπαντήσω με άπόλυτη τήν ειλικρίνεια.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η ΑΠΟΡΙΑ ΤΟΥ

—Τόν καίμένο τόν άνθρωπο... Δυστύχημα όμως είναι ή αυτοκτονία;

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΙΧΑΝ ΚΟΙΜΗΘΗ ΜΕ ΤΗΝ ΗΣΥΧΙΑ
ΤΟΥΣ ΠΙΑ!

Δυό Ίρλανδοί εργάται πού κατοικούσαν σ' ένα δωμάτιο τού όγδόου πατώματος ενός μεγάλου κτιρίου στο Λονδίνο, δεν μπορούσαν να κοιμηθούν ως άργά τήν Κυριακή τό πρωί, γιατί τό φώς τού ήλιου έμπαινε από τό παράθυρο και τούς ξυπνούσε. Έτσι ένα Σαββατόβραδο άγόρασαν μαύρη μογιό, κι' έβαψαν τά τζάμια τού παραθύρου και κατόπιν έπασαν να κοιμηθούν.

Όταν ξύπνησαν όμως άντελήφθησαν ότι είχαν άργήσει να πάνε στή δουλειά τους. Πράγματι ή ώρα ήταν όκτώ και τέταρτο. Ντύθηκαν σαν τρελλοί και σέ λίγη ώρα έφθαναν καταίδημένοι στο εργοστάσιο. Ο έπιστάτης τούς κτύπησε έκπληκτος.

—Τί μάς κιντάς έτσι; τόν ρώτησε ο ένας. Δεν άργήσαμε ούτε μισή ώρα.

—Ούτε μισή ώρα! Έκαμε ο έπιστάτης. Και πού στο διάβολο είσατε τήν Δευτέρα και τή Τρίτη;

□ □

ΓΙΑ ΝΑ ΚΗΔΕΥΘΟΥΝ ΛΩΡΕΑΝ!

Ο Άνγκους Μάκφερσον, ο πιό έακουστός και πιό πλούσιος εργόλαβος κηδεϊών στο Λονδίνο, πήγε έπειτα από άπουσία πολλών έτών να επισκεφθή τήν πατρίδα του τή Σκωτία.

Τό μικρό χωριό δεν είχε αλλάξει διόλου, και οι συγχωριανοί του έτίμησαν τήν άφιξη του μ' ένα πλούσιο γεύμα, κατά τό όποιο ο Μάκφερσον έκαμε τήν άνολούθη πρόποση:

—Κυρίες και κύριοι επιθυμώ να κάμω και γώ κάτι γιά τήν γενέθλιό μου κοινότητα και τό μόνο πού μπορώ είναι να θάσω ανθρώπους. Ο "Άνγκους Μάκφερσον είναι όνομαστός σέ όλη τή Μεγάλη Βρετανία γιά τήν εύσυνείδητη δουλειά του. Λοιπόν είμαι πρόθυμος να κάμω μιά πρώτης τάξεως κηδεία δωρεάν στον πρώτο συγχωριανό μου πού θά πεθάνη...

Αυτή τήν πρόποση έκαμε ο Μάκφερσον και κάθηκε στήν θέση του.

Τό ίδιο βράδυ τριάντα-έξη Σκωτσέζοι... αυτοκτόνησαν.

□ □

ΚΟΚΚΑΛΟ ΟΙ ΝΕΟ-ΥΡΕΖΟΙ!

Δυό Νεοϋρκέζοι έπεσκέφθησαν τό Λονδίνο και εύρισκαν άρκετές άφορμές να κακολογασούν. Περπατώντας έφθασαν έμπρός στο πρωθυπουργικό μέγαρον στήν Ντάουνινγκ Στρίτ:

—Τί κατοικία γιά ένα πρόεδρο της κυβερνήσεως! λέγει ο ένας.

—Και τί όχημα! λέγει ο άλλος, δείχνοντας ένα μικρό αυτοκίνητο δύο θέσεων σταματημένο έμπρός στήν πόρτα τού μεγάρου. Στή Νέα Υόρκη ούτε ένας κατώτερος υπάλληλος δεν θά καταδεχόταν ένα τέτοιο αυτοκίνητο.

Τήν ίδια στιγμή ένας κομψός κύριος βγήκε άπ' τό μέγαρο, μπήκε στο αυτοκίνητο και έφυγε.

Ένας άστυφύλακας περνούσε εκείνη τή στιγμή. Οι Νεοϋρκέζοι δεν δάσταξαν, τόν πλησίασαν και τόν ρώτησαν, ποιος ήτανε ο κύριος πού έφυγε.

—Ο κ. Άστον, ο πρεσβευτής των Ηνωμένων Πολιτειών...

ΕΝΑ ΦΙΛΜ...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΒΙΑΜΟΡ

Ο Μπίλλυ Τζώνς, μπακαλόγατος, συζητούσε με την Μόλλυ, την καμαριέρα, για το φίλμ:

—Τι πρόδο έκανε ο κινηματογράφος; Έλεγε. Θυμάσαι χθες το θράδυ που ο άνθρωπος προσπαθούσε να ξεφύγει απ' το πόγειο όπου ήταν κλεισμένος. Με άνοιξε καλά τα φτιάχνουν, αλλά θαρρείς και είναι ζωντανά!

Η Μόλλυ, άνατριχιάζοντας, θυμήθηκε όλες τις λεπτομέρειες του φίλμ...

□ □

Μια καταραμένη άνοιξε ξαφνικά σε μια γωνία του μπαρ κι' ο Χάρβεϊ Λέην έπεσε μέσα. Όταν συνήλθε, προσπάθησε να ξερευνήσει την φυλακή του ψηλαφώντας γιατί ήταν θεοσκότεινα μέσα. Σπίρτα δεν είχε μαζί του καθώς είχε μπει μέσα στο μαγαζί για να αγοράσει κάτι. Ζαλισμένος ακόμα απ' το κτύπημα, ο Χάρβεϊ είδε ξαφνικά το ύποπτο όπιο ήταν, να πλημμυρίζει ένα έκτυφλωτικό φως. Στην γωνία των δύο τοίχων, άπιαστα ψηλά τοποθετημένο, βρισκόταν ένα μπαλκονάκι πάνω στο οποίο στεκόταν κοροϊδευτικά ένας άνθρωπος.

—Ποιος είσθε; ρώτησε ο Λέην.

—Καθηγητής Χάουπμαν, είπε ο άλλος κι' υποκλίθηκε ειρωνικά. Παραγωγός ταινιών τέχνης... που ίσως να μη με υποτιμείται κανείς. Τι με κατάρτετε καλά-καλά σαν να μη με αναγνωρίζετε; Μόλις μπήκατε στο μαγαζί, με είδατε με γένεια και πυκνά μαλλιά. Τώρα με βλέπετε σχεδόν φαλακρό και ξυρισμένο με μια βαθεία ούλη στο πηγούνι. Σημειώστε πως κανείς δεν έχει δη' το πραγματικό μου πρόσωπο εκτός από σας. Γιατί όλοι με θεωρούν νεκρό! Η αστυνομία της πατρίδας μου με αναζητεί γιατί σκότωσα κάποιον που ανακατευόταν πολύ στις υποθέσεις μου. Θέλω να σταθώ εμπόδιο στα σχέδιά μου κι' αυτό δεν το επιτρέπω. Φρόντισα να εξασφαλίσω —ά ίσχυι μου, να ρίξω ένα δέμα με ρούχα στο μέρος που διάλεξα εγώ, για να πιστέψουν όλοι πως έχω πεθάνει!

«Τώρα, να είσθε έτοιμος. Ξέρετε ότι ένας καινούργιος άνθρωπος γεννήθηκε στην σκουπίδα αυτήν ανθρώπινη: ο καθηγητής Χάουπμαν!

Προχώρησε προς ένα μηχανήμα λήψης κινηματογραφικών ταινιών, προσθέτοντας:

—Να μη χασομεράμε. Πρέπει να γυρίσω το φίλμ μου. Είσθε έτοιμος;

Ο Χάρβεϊ Λέην κύτταξε σιωπηλός τον φρικιαστικό όπερατέρ.

—Αν είμαι έτοιμος... γιατί; ρώτησε άργά.

—Να αγωνισθίτε με τον θάνατο.

Ο Λέην τινάχτηκε.

Ακούστηκε ένας κρότος. Η χαλδωδινή πόρτα του υπογείου που ήταν σφηνωμένη μέσα στον τοίχο, εξαφανίστηκε μέσα στο πάτωμα και φάνηκε μια γρίλλια με σιδερένια καγκέλλα.

Μια τίγρις βρισκόταν πίσω απ' αυτά τα καγκέλλα. Μια τίγρις που έδειξε τα άκονισμένα δόντια της μόλις είδε την σιλουέτα που διπλοχωρούσε τρομαγμένη. Ο καθηγητής θα είχε πατήσει κανένα κουμπί. Η τίγρις βρυχήθηκε—φοβερός οϊωνός.

—Τρεις μέρες τώρα νηστεύει, είπε ήρεμα ο Χάουπμαν. Είσθε Ψηλός και γερός και θα μπορέσετε να παλαίψετε μαζί της προτού ικανοποιήσει την όρεξή της...

—Κακούργε!

—Θα γίνει ένα λαμπρό φίλμ, μουμούρισε ο καθηγητής. Φίλμ που θα άφηση πολλά λεφτά. Και δεν είναι το πρώτο που γύρισα.

Ο Λέην έπνιξε μια κραυγή. Είχε δη' αυτά τα φίλμ της φρίκης, τα πίστευε πως ήσαν καλλιτεχνικά, με λαμπρή σκηνοθεσία, δεν φανταζόταν όμως πως ήσαν πραγματικά!

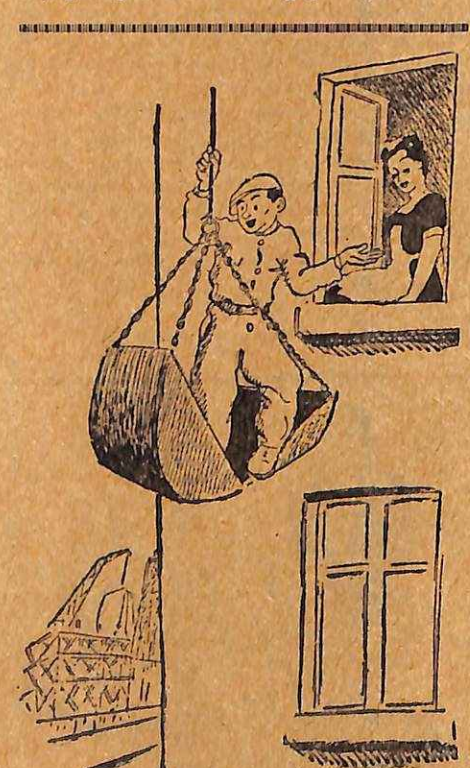
Μελέτησε τα κατατόπια στο υπογέιο. Και θυμήθηκε. Η φυλακή αυτή ήταν το πλαίσιο των φίλμ. Και τα θύματα, τα είχαν ρίξει μέσα στο υπόγειο απ' την καταραμένη για να τα καταβροχθίσουν τα θηρία.

Ο Λέην έσφιξε τις γροθιές του.

—Τί ώραίο θα είναι μια πάλη με την τίγρι, είπε ο καθηγητής. Φαντασθήτε στην προβολή της ταινίας...

—Θα με αναγνωρίσουν! φώναξε ο Λέην. Θα δούν πως έσύ με δολοφόνησε δαίμονα!

—Δεν είμαι ήλιθιος, διέκρινε ο άλλος Ψυχρά. Όσοι αγοράζουν τις ταινίες μου εκτιμούν την τεχνική μου και δεν φαντάζονται πως είναι πραγματικές οι σκηνές των θηρίων. Έγνοια σας και δεν θα σας αναγνωρίσουν γιατί ενώ ήσασταν λιπόθυμος σας αλλοίωσε τα χαρακτηριστικά του

ΕΥΚΑΙΡΙΑ...

Ο έρωτευμένος οικοδομικός στον χειριστή του δοκούλου:

—Έλα, λουπόν, Μίχο, τράβα λιγάκι άκούνη πιο ψηλά.

προσώπου. Έξ' άλλου, κανείς δεν υποπτεύεται την ύπαρξη αυτού του υπογείου. Κι' ούτε θα το ανακαλύψουν, όσο κι' αν ψάξουν.

—Όποτε θέλεις να μ' αφήσεις να πεθάνω έτσι, χωρίς όπλα για να άμυνθώ, όπως οι άλλοι; ρώτησε ο Λέην. Θυμάμαι εκείνον που τον έπνιξε το φείδι... τον άλλο που τον καταβροχθίσαν τα ποντίκια... Άνθρωπος είσαι ή δαίμονας; Είσαι ένας δολοφόνος, άκούσι;

—Έχεις τα χέρια σου για να παλαίψης. Τί όμορφος! Τί ώραίος άνδρας που είσαι και τί γερά μπράτσα!

Απότομα, άνοιξε η γρίλλια κι' η τίγρις προχώρησε προς τον άνθρωπο. Τα μάτια της γυάλιζαν. Απ' το στόμα της ένας βρυχηθμός άκουγόταν. Ήταν έτοιμη να όρμησει.

Με λαχανιασμένη άναπνοή, ο Χάουπμαν άρχισε να γυρίζει το κινηματογραφικό μηχανήμα.

Ο Λέην όπισθοχώρησε άργά, με τα μάτια καρφωμένα στα μάτια του θηρίου.

Η τίγρις όμως δεν δέιλασε. Ξαφνικά, όρμησε. Γρήγορος σαν άστραπή, ο Λέην έκανε ένα πήδημα προς τα πλάγια ενώ η τίγρις σωριαζόταν χάμω, άφριζοντας.

Στην άλλη άκρη του υπογείου, τώρα, ο Λέην κύτταζε το θηρίο με γουρλωμένα μάτια. Δεν είχε όμως χάσει την ψυχραιμία του. Πριν από λίγα χρόνια, είχε κάνει άθλους στο τσίρκο. Ζύγισε το κορμί του και περίμενε, ριχνοντας συγχρόνως μια ματιά στο μπαλκόνι.

Και πάλι, όρμησε η τίγρις. Ο Λέην όμως, αυτή την φορά με όλη την δύναμη, των τενωμένων μυώνων του, πηδούσε άπάνω στο μπαλκόνι και πιάστηκε, ενώ ο Χάουπμαν δεν έπαυε να κινηματογραφεί την σκηνή.

Πιάστηκε σπασμοδικά στο μπαλκόνι και κατώρθωσε να αναρριχηθί έκει, ενώ το θηρίο, σαστισμένο, γύριζε μέσα στο υπόγειο, μουγκρίζοντας.

Μια κραυγή λύσσας ξέφυγε απ' τα χείλη του Χάουπμαν. Τα γερά μπράτσα όμως του Λέην, τον γράπωσαν σαν μέγγενη. Οι δύο άνδρες άγωνίζονταν με μανία. Πότε ο ένας υπερίσχυε, πότε ο άλλος. Τέλος, ένας απ' τους άνδρας που είχε πέσει με όλο του το βάρος άπάνω στα ξύλινα καγκέλλα του μπαλκονιού, τα ένοιωσε να τρίζουν στην πλάτη του. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο έσπασαν και το κορμί σωριάστηκε στο κενόν.

Μ' ένα βρυχηθμό θριάμβου που άπέσπασε ένα ούρλιασμα φρίκης από εκείνον που έπεφτε, η τίγρις όρμησε.

Ο άνθρωπος άνασχημάστηκε άμέσως κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός μέσα στο υπόγειο.

Είχε φθάσει όμως η στιγμή της πάλης μεταξύ ανθρώπου και έξαγριωμένης τίγρης. Το θηρίο δεν ήταν μονάχα έξαγριωμένο, αλλά και πεινασμένο.

Απ' το μπαλκόνι, ο Χάρβεϊ που παρακολουθούσε την σκηνή πλησίασε άσυναίσθητα το μηχανήμα λήψης και μ' ένα παράξενο χαμόγελο, άρχισε να κινηματογραφεί την τραγωδία...

ΤΖΩΝ ΒΙΑΜΟΡ

Ένας βασιληᾱς δίχως στέμμα

Ο ΒΙΛΧΕΛΜ ΧΕΧΤΕΡ ΚΑΙ ΟΙ ΨΥΛΛΟΙ ΤΟΥ

Έδω και λίγες μέρες πέθανε ο πιο περίεργος βασιληᾱς του κόσμου. Τόν τίτλο του τον είχαν άποκτήσει—που άλλου;—στην Αμερική, όπου όπως ξέρετε ο βασιληᾱς του λαρδιού κάνει παρέα με τον βασιληᾱ του πετρελαίου ή τών τενεκέδων της κονσέρβας.

Πενήντα δόκκληρα χρόνια εξασκούσε το τόσο περίεργο καί τόσο λεπτό επάγγελμά του, ο μακαρίτης Βίλχελμ Χέχτερ, ο βασιληᾱς τών Γυμνασίων Ψύλλων.

Είκοσι χρονών μόλις, ξεκίνησε απ' την Βασιλεία—για όhte σύμπληση!—την γενέτειρά του πόλη με σκοπό να μεταναστεύει στην Αμερική. Είχε κατά νου να πλουτίσει όπωσδήποτε φτάνοντας στην όνειρεμένη χώρα τών δολλαρίων.

Η σκέψη του ήταν γεμάτη ρόδινα όνειρα κι' ή τσέπη του... άδειανή.

Τάξιδεψε λοιπόν κατάστρωμα μαζί με έκατοντάδες άλλους μετανάστες που, φυσικά, για κάθε άλλο φημιζόνταν παρὰ για την πάστρα τους. Κι' άποτέλεσμα αυτής της... συναναστροφής ήταν να γεμίσει ο νεαρός Βίλχελμ ψύλλους.

Μά σαν έξυπνο παιδί που ήταν, σκέφθηκε πως θάταν προτιμότερο άντι να έξολοθρεύη τα ένοχλητικά αυτά ζωύφια, να προσπαθήσει να τα γυμνάσει. Βάλθηκε λοιπόν στη δουλειά. Η «πρώτη ύλη» του παρεχόταν, φυσικά, δωρεάν και άφθονη.

Κι' έτσι, φθάνοντας στην Νέα-Υόρκη, ο νεαρός Έλβετός είχε έτοιμάσει δόκκληρο θάσο γυμνασμένων ψύλλων.

□ □

Εφοδιασθήτε τώρα μ' ένα μεγεθυντικό φακό κι' έλάτε να παρακολουθήσωμε από κοντά αυτό το πρωτότυπο «τίρκο».

Να ένας καλοθρεμένος ψύλλος που σέρνει έναν έλέφαντα σε μικρογραφία!

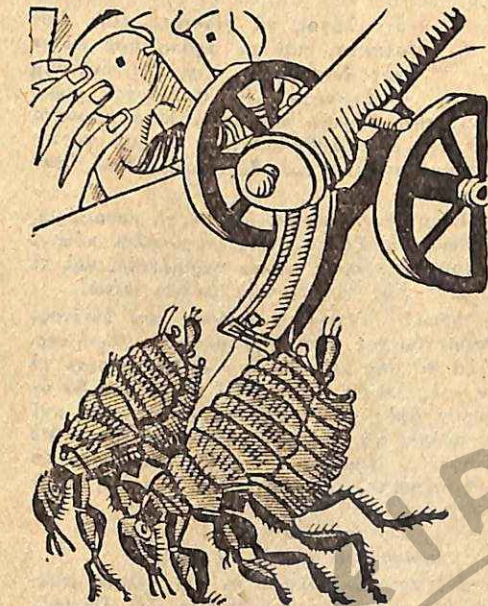
Να κι' ένας άλλος που τραβά με μια χρυσή άλλυσιδα δεμένη στο πόδι του ένα άμάξι ζευγμένο με έξη άλλους ψύλλους. Μέσ' στο άμάξι χοροπηδούν άρκετοί μικρότεροι ψύλλοι. Το θέαμα, όμολογήστε το, είναι διασκεδαστικό!

Η μεγάλη όμως έπιτυχία του θάσου ήταν ο στρατός του.

Ο δαμόνιος Βίλχελμ είχε κατορθώσει να παρατάξει δόκκληρο στράτευμα ψύλλων ντυμένων στρατιωτικά: με άμπέχωνο, όπλο, δισάκι κι' όλα τα άλλα έξαρτήματα ενός τακτικού στρατιώτη.

Πάνω σ' ένα μεγάλο μαρμάρινο τραπέζι προχωρεί το μικροσκοπικό σύνταγμα.

Μπροστά πάει το πεζικό, άκολουθεί το πυροβολικό: ψύλλοι ζευγμένοι σε μικροσκοπικά κανόνια. Στη μέση της παρατάξεως βρίσκεται ή βασιλική άμαξα. Την σέρνουν όχτρο γεροί ψύλλοι. Καθισμένοι στο βάθος, να ο βασιληᾱς ένας χοντροκαμμένος ψύλλος ντυμένος στα χουσα καί στην πορφύρα!

Άκολουθεί το πυροβολικό...

καί πέθανε πριν λίγο καιρό.

Ο Βίλχελμ Χέχτερ δεν υπήρξε, ρεβαία, ο μόνος «δαμαστής» ψύλλων, ήταν όμως άναμφισβήτητος ο περιφημότερος από όλους: ο βασιληᾱς τους, όπως τον άποκάλεσαν οι Αμερικανοί.

□ □

«Δαμασταί ψύλλων» φάνηκαν κατά περιόδους στην Γερμανία, την Ιταλία και κυρίως στη Γαλλία. Τελευταία έδικεύθηκαν σ' αυτή την τέχνη οι Ιταλοί στρατιώτες που πήγαν στην Αβησσυνία. Πολλοί απ' αυτούς γύρισαν στην πατρίδα τους κάτοχοι θάσου γυμνασμένων ψύλλων.

Κατά την Γαλλική Επανάσταση όμως, οι σοφοί ψύλλοι έκαναν κυριολεκτικές θραύση. Όλος ο κόσμος σγεδόν ως και αυτά τα μικρά παιδιά, είχαν και το κουτάκι τους με τους κατ' το μάλλον ή ήττον σοφούς ψύλλους. Η... μόδα, κράτησε πολύν καιρό, άφου σ' 1804, ο γερμανός συγγραφέας Κοτσιμπούε, άφηγείται σ' 1 α ξ ι δ ι ω ρ η.

Τις άς Άναμνήσεις» του ζτε είδε στο Παλάι Ρουαγιάλ, στο Παρίσι. Έναν ναύτη που έπεδείκνυε... με το μικροσκοπικό καί έξαιρετικούς ψύλλους. Ο ένας έσερνε πίσω του... έναν έλέφαντα, σε μικρογραφία φυσικά, ένας άλλος, στο πόδι του όποιου είχαν δεμένη με μια χρυσή άλλυσιδίτσα μια μεταλλινή σφαίρα, ώδηγούσε ένα άμάξι με έξ άλογα! Φυσικά τα άλογα ήσαν έξ καλοθρεμένοι ψύλλοι. Επίσης οι έπιβάται του άμαξιού ήσαν ψύλλοι μικρότεροι.

Κάποτε συνέβαινε, στα μέσα της παρασάσεως, οι «καλλιτέχναι» να σταματήσουν και ν' άρνηθούν να «έργασθούν». Ο ναύτης τότε έκανε νεύμα στην γυναίκα του, μια χονδρή και κατακόκκινη κοπέλλα, ή όποια άνασκήκωνε τα μανίκια της, και παίρνοντας με λεπτότητα και προσοχή τα πειναλέα ζωύφια, τα έβαζε επάνω στην όρεκτική σάρκα της και τ' άφηνε... να βοσκήσουν.

Όταν οι ψύλλοι χόρταιναν, έπέστρεφαν στην «σκηνή» και ξαναρχίζαν τα πηδημάτά τους, πιο εύθυμοι τώρα και πιο ζωηροί.

Στην Φραγκφούρτη, πάλι, του Μάιν, διηγείται ο Χόφμαν, ένας άλλος... ψυλλοθιασάσχος, έκανε ένα μεγάλο θάσο ψύλλων να έκτελούν τα πιο πρωτότυπα και δύσκολα γυμνάσματα.

Πάνω σε μια μικροσκοπική σκηνούλα, υπήρχε ένα γυμναστήριο. Δεν έλειπαν ούτε τα μονόζυγα, ούτε τα δίζυγα, ούτε τα σχοινιά, ούτε οι σκάλες. Ο θιασάρχης, είχε ένα λεπτότατο ραβδάκι, και μ' αυτό διέδυνε το θάσό του.

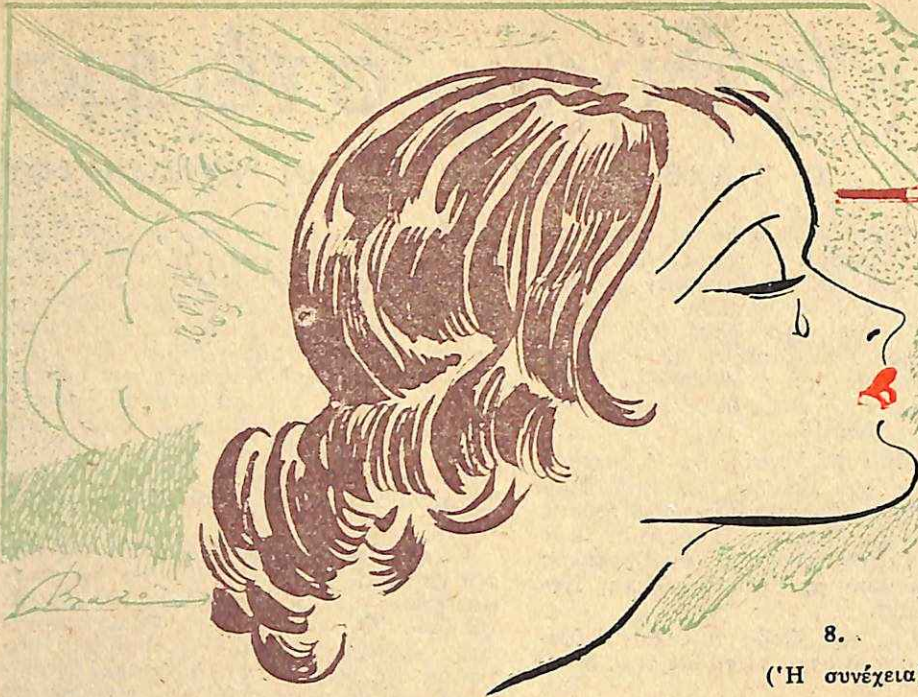
Έτσι, έβαζε τους ψύλλους του να έκτελούν διάφορες άκροβασίες που προκαλούσαν τα γέλια αλλά και τον θαυμασμό μαζί του θεατού.

Ο ψυλλοθιασάρχης αυτός, έκανε περυσία με την έπίδειξη των σοφών ψύλλων του. Και μια άκόμη περίεργη λεπτομέρεια: Ο θιασάρχης είχε πάντα μαζί του ένα ροδομάγουλο και καλοθρεμένο παλληκάρι που ήσαν... σαν να λέμε ή παραμάννα των ψύλλων: Στα μπράτσα του νέου αυτού έπαιρναν το όρεκτικό τους και το γεύμα τους οι σοφοί ψύλλοι...

Θα ρωτήσετε τώρα πως κατορθώνουν και γυμνάζουν τους ψύλλους που φημιζονται για τα άλυστά τους, κι' όχι για το κανονικό, στρατιωτικό βέδισμά τους. Είναι άπλουστατο... Μά δεν σας συνιστούμε να δοκιμάσετε. Θέλει όπομνή, έπιμονή και... γερά νεύρα.

Ο δαμαστής περνά μια τρίχνη θηλεία γύρω από το σώμα του ψύλλου και στερεώνει κάπου την άκρη της τριχάς.

Ο ψύλλος στην άρχή προσπαθεί να σαλτάρη. Μετά κουράζεται, βλέπει πως του είναι άδύνατο, και τέλος... το παίρνει άπόφαση. Τότε και μόνον τόν ζεύγουν στο άμάξι που πρόκειται να σφρη.

8.
(Η συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρότατη καὶ ἀθάνα Ρόντα παντρεύτηκε τὸν σὲρ Γάστωνα Βέρνερ, ἕναν ὥραϊο Ἀγγλο εὐπατρίδη, ποὺ τὴν πήρε μόνο καὶ μόνο γιὰ τὴν τεραστία περιουσία της, τὴν ὁποία κατασπατάλησε στὰ χαρτιά καὶ στὶς γυναῖκες. Καὶ τώρα ὁ σὲρ Βέρνερ τὴν κάνει μαρτυρική τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῇ. Ἡ ὑπερήφανη ὁμοῦ Ρόντα δὲν θέλει νὰ ζητήσῃ διαζύγιο καὶ ὑποφέρει σιωπηλά. Τὴν Ρόντα τὴν ἀγαπᾷ τερελλὰ ἕνας φίλος τοῦ ἀντρός της, ὁ λόρδος Οὐίβις, ποὺ τῆς στέλλει διαρκῶς ἄνθη. Ἡ Ρόντα κρατᾷ τὴν πὺδ ἀνεπίληπτη στάση. Ὁ σατανικὸς ὁμοῦ σὲρ Γάστων φαίνεται νὰ εὐνοῖ αὐτὸ τὸ αἰσθημα τοῦ σὲρ Οὐίβις, μόνο καὶ μόνο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ παρασυρθῇ μὴ μέρῳ καὶ ἡ Ρόντα.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ ξεῖνος Βέρνερ ἦταν καλεσμένο στὴς λαίδης Μπάρκ. Στὴν ἴδια ἐσπερίδα ἦταν καὶ ἡ ἐξαδέλφη τῆς Ρόντα, Μπρέντα, καὶ ὁ Κένρικ Τζέραλντ, ὁ ὁποῖος εἶναι τερελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μπρέντα.

Ἡ λαίδη Βέρνερ εἶχε ζητήσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὴ συνέντευξη μὲ τὸν λόρδο Οὐίβις.

Ὑστερ' ἀπὸ μὴ δραματικὴ συνομιλία ἡ Ρόντα τὸν πείθει νὰ πνίξῃ μέσα του τὴν ἀγάπη πῶχει γι' αὐτὴν καὶ νὰ φύγῃ μακριά. Ὁ Οὐίβις τὸ ὑπόσχεται. Ὁ σὲρ Γάστων ὁμοῦ, ὁ ἀντρας τῆς Ρόντας, εἶχε παρακολουθήσει ἀθέατος τὴν συνομιλία αὐτὴ καὶ κάμνει μὴ νέα σκηνὴ τῆς Ρόντας. Ὑστερ' ἀπὸ αὐτὸ ἡ Ρόντα παίρνει πᾶν τὴν ἀπόφασή της. Φεύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀποφασισμένη νὰ μὴ ξαναγυρῇ. Στῆς θείας λαίδης Κάρυσφορντ, ὅπου καταφεύγει δηλώνει ὅτι θὰ πάγῃ οἰκονόμος στὸν πύργο κάποιου κ. Ντραίητον. Ἡ Ρόντα πηγαίνει πραγματικά, ἀλλὰ δοκιμάζει μὴ πολὺ ζωερὴ ἐπιληψία. Ὁ κ. Ντραίητον εἶναι ἕνας νέος κύριος, καὶ ὅχι κανένας ἡλικιωμένος ὅπως τὸν φαντάζονται ὅλοι. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Βέρνερ συνοφαντεῖ σὲ ὅλους τὴν γυναῖκα του. Πηγαίνει στὴς λαίδης Κάρυσφορντ, ὅπου τὸν ὑποδέχεται ἡ Μπρέντα. Μὴ ζωερὴ σκηνὴ λαμβάνει χώραν καὶ ἡ Μπρέντα μπατοῖζει τὸν Βέρνερ...

Ὁ κ. Ντραίητον ἐπιστρέφει ἀπ' ἕνα ταξίδι του στὸν πύργο καὶ ἀναγγέλλει τῆς Ρόντας ὅτι θὰ εἶχε τὴν ἄλλη μέρα φίλους στὸν πύργο.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

ψία, ποὺ τόσο φοβότανε.

Ὁ Ντραίητον, χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν εὐθυμία ποὺ τοῦ γέννησε ὁ τρόπος τῆς αὐτῆς, πήρε ὕψος σχεδὸν ἀδιάφορο:

—Ὡστε εἰμεθα σύμφωνοι!... εἶπε ξεκινώντας.

—Καὶ τὸ πρωῒν; τὸν ἐσταμάτησε ἐκεῖνη μὲ κάποια ἀνησυχία. Εἰμαι ἐλεύθερη νὰ φροντίσω γιὰ ὅλα;

—Βεβαίως, ἂν θέλετε! Σκεφθῆτε, ὅτι εἰσθε ἐδῶ μέσα—παρ' ὀλίγο νὰ πῇ: «ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ» ἀλλ' εὐτυχῶς σταμάτησε ἑγκαίρως—ἡ Γενική Ἐπιμελητεία!... Ὅσα τὰ θυμῆτε ὅλα;

—Μά, γι' αὐτὸ εἰμαι ἐδῶ!

—Μὴν τυχὸν κοιτάσετε πολὺ;

—Γι' αὐτὸ ἐπίσης εἰμαι ἐδῶ, ἐπανελάβε ἐκεῖνη μὲ ἕνα μειδίαμα, ποὺ ἐσθυσε σχεδὸν πρὶν γεννηθῇ στὰ χεῖλη της...

ΕΝΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Ἡ μεγάλῃ φασαρία πέρασε, ἐν τούτοις. Οἱ καλεσμένοι εἶχαν ἔλθει καὶ ἔφυγαν πάλι ἀπὸ τὸ Κίγκσλανδς, χωρὶς τὸ παραμικρὸ παράπονο ἀπὸ τὴν διαμονή των. Ἡ Ρόντα ἦταν ἐν τάξει. Τὰ γεῦματα ἦσαν ἐξαιρετικά. τὰ πρωῒνᾶ ἄφωνα, τὰ προγεύματα ὀνειρώδη. Ὁ Πέτρος καὶ τὸ κατώτερο προσωπικὸ τὴν εἶχαν ὑπακούσει τυφλά καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν πολὺ ἱκανοποιητικόν.

Τώρα εἶχε μπροστά της δυὸ - τρεῖς μέρες ἀπολύτου ἡσυχίας. Κατόπι θὰ ἐρχόνταν καὶ ἄλλοι ξένοι, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ θὰ ὑπῆρχε ἕνα διήμερο διάλειμμα... Καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τῆς περασμένης ἐβδομάδος ὁ κύριος Ντραίητον ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τοὺς φίλους του καὶ μὲ τὸ κυνήγι, καὶ ἡ Ρόντα δὲν τὸν ἐβλεπε καθόλου! Ἀπέφευγε ἐπιμελῶς, ἄλλωστε, τὰ μάτια τῶν ξένων. Ἰσως νὰ τὴν ἤξερε κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς, ἢ νὰ τὴν εἶχε δῇ ποτὲ στὸ Λονδίνο καὶ νὰ τὴν ἀνεγνώριζε! Καθόλου παράξενο ἄλλωστε ἀφοῦ στὸ Λονδίνο ἡ κοσμικὴ κίνηση τῶν τελευταίων ἐτῶν τὴν εἶχε κάνει σχεδὸν πασίγνωστη... Μὲ τὸν Ντραίητον εἶχε συναντηθῇ μόνο μὴ φορὰ. Ἦταν βράδυ. Κουρασμένη ἀπὸ τὶς φροντίδες τῆς ἡμέρας, εἶχε καταφύγει στὸν κῆπο, ὅταν ξαφνικὰ θερέθηκε ἀντιμέτωπη μὲ τὸν πυργοδεσπότη:

—Κυρία Κλάρκ, σὰς ζητοῦσα... εἶπε μὲ ἔφος περιέργου ἀφηρημένο.

—Τὶ συμβαίνει; ρώτησε ἡ Ρόντα, κάπως ἀνήσυχη. Μήπως ἔχασα τίποτα;... Ὡς λοιποῖμαι πάρα πολὺ! Σεῖς μὲ ζητοῦσατε κ' ἐγώ... ἔχανα τὴν ὥρα μου ἐδῶ... Συγγνώμην!

—Ἀ, δὲν σημαίνει! Μὴν ἀνησυχῆτε! Ἦλθα μόνο ἐδῶ γιὰ νὰ...

Δίστασε. Ἄν τῆς ἔλεγε ὅτι ἦλθε «μόνον γιὰ νὰ τὴν δῇ», θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

δὲν ἤξερε ἀκόμη καὶ αὐτὸς τί ἤθελε καὶ τί ζητοῦσε. Εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ νομίσῃ, ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ κατέβῃ εἰς ἀναζήτησὴ τῆς ἦταν ἡ καλοπέραση τοῦ καλεσμένου του:

—Ἦθελα μόνον νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ Σὲρ Χίμμαν θὰ προτιμοῦσε τὴν σοκολάτα τοῦ στίς ἐπτά καὶ ὄχι στίς ὀκτώ.

—Αὐτὸ μόνο;

Ἡ Ρόντα ἀνακουφίστηκε. Δὲν ἐπρόκειτο, λοιπόν, γιὰ παράπονα. Ἀλλὰ γιατί ὁ κ. Ντραίητον δὲν εἶχε δώσει αὐτὴν τὴν διαταγὴ στὸν Πέτρο; Τὸ ἴδιο θὰ ἦταν, καὶ ἐπὶ πλέον θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸν κόπο νὰ ψάξῃ ὅλον τὸν κῆπο γυρεῖοντάς τιν.

Γυρεῖοντάς τιν! Καθὼς τὸ συλλογίζονταν, ἐνοιῶθε κάποιο ἀόριστο φόβο, ἀλλὰ καὶ χαρὰ συγγόνους. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά; Τὶ σήμαιναν ὅλα αὐτά!

Προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησή της: —Πολὺ καλά, κύριε! Ὁ Σὲρ Χίμμαν θὰ ἔχῃ τὴν σοκολάτα του ἐγκαίρως... Ἄλλο τίποτε;

Τὰ μάτια της, τὰ ὥραϊα σταχτογάλανα μάτια της τὸν ρώτησαν μὲ τὸ συνηθισμένο βλέμμα. Ἐκεῖνος τὴν κῆταξε συλλογισμένος, εἶπε μηχανικά ἕνα «εὐχαριστῶ πολὺ καὶ ἀπομακρύνθηκε σιγά...

Ὅλα αὐτὰ εἶχα συμβῇ πρὸ ἡμερῶν ἤδη. Καὶ ὁμοῦ δὲν τὰ ἄφησε νὰ σβύσουν στὴν μνήμη της, μαζὶ μὲ τόσα ἄλλα. Καὶ τώρα τὰ σκεπτόταν μὲ κάποια ἀκούσια εὐχαρίστηση. Γιατί;

...

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶχε ἀρχίσει θαυμάσια. Ἐνα πρωῒ χαρούμενο καὶ ἡλιοφάντιστο, ἄντελως καλοκαιρινόν.

Ἡ Ρόντα μετὰ τὴν πρωῒνῃ της ἐπιθεώρηση, κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ κατόπι ἐπέστρεψε στὸ σπίτι. Ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη τοῦ μονοπατιοῦ ποὺ ἀκολουθοῦσε ἀνθούσαν ἀκόμη μαργαρίτες καὶ ἀπὸ μακριὰ ἀκούονταν ὁ ῥόγχος τοῦ ποταμοῦ. Τὶ θαυμάσιο πρωῒ! Μὲ δῆμα ἀργὸ καὶ ἀναποφάσιστο προχωροῦσε πρὸς τὸ σιδερένιο πορτάκι, ποὺ χωρίζε τὸν κῆπο ἀπὸ τὸ προαλτίο τοῦ μεγάρου. Ἡ πόρτα ἦταν ἀνοιχτή· ἀλλὰ, καθὼς τὴν ἐφθασε, ἕνας παράξενος ἦχος, ποὺ πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος της, τὴν ἔκανε νὰ σταματήσῃ.

Τὶ συνέβαινε; Ἐκανε ἕνα δῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλ' ὁ θόρυβος ἀκούονταν τώρα πὺ καθαρὰ: Κραυγὲς φόβου, φωνὲς ἀπειλητικῆς, θόρυβος ξύλων, ποὺ χτυποῦσαν τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο, ἄτακτο ποδοβολητό...

Ἡ Ρόντα ἔμεινε διστακτικὴ στὴν καγκελόπορτα, ὅταν ἔξαφνα διέκρινε καὶ νέο ἦχο—γοργὰ πηδήματα, ποὺ ὀλοένα πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος της. Ἀ! Τὶ φορικτὸ θέαμα! Ἐνα τεράστιο ζῶον μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, μὲ ἀφροὺς στὸ στόμα, ἀλλὰ σιωπηλὸ σὰν ὀπτασία φανταστικῇ, κατέφθανε ὀλοταχῶς. Τώρα τὸν ἀνεγνώριζε. Ἦταν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ τεράστιος μανδρόσκυλος τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τὴν εἶχε ἐν τούτοις ἀγαπήσει καὶ δὲν τὴν πείραζε ἀπὸ τότε ποὺ τὸν περιπολοῦσαν.

Ἦταν, ὁμοῦ, ἀγνώριστος ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ. Ἀπαίσιος τὴν ὄψη, μὲ στόμα ποὺ ἔφριζε καὶ μάτια γεμάτα αἷμα, ἔδινε χτυπητὴ τὴν εἰκόνα τῆς λύσσας.

Καὶ ὀλοένα πλησίαζε!

Διὰ μᾶς οἱ δυνάμεις τῆς Ρόντας παρέλυσαν. Πῶς νὰ ξεφύγῃ τὸν κίνδυνον!... Ἐξέρει, ὅτι παρέπει, καὶ νὰ μᾶς, κάποια προσπά-

θεια νὰ καταβάλλῃ. Ἀλλὰ τὰ πόδια της ἀρνοῦνται νὰ τὴν ἀκούσουν. Ποῦ νὰ βρῇ στήριγμα;... Τὸ ζῶον ἐν τῷ μεταξύ πλησίαζε. Ἀπὸ - τρία πηδήματα ἀκόμη καὶ θὰ περᾶσῃ τὴ καγκελόπορτα, θὰ τὴν ἀρπάξῃ, θὰ σκίσῃ μὲ τὰ δόντια του τὸ λεπτὸ καλοκαιρινόν της φόρεμα. Καὶ κατόπι... ὁ θάνατος!

Ἀ, ὅχι! Ὅχι τέτοιο θάνατο. Ὅποιοσδήποτε ἄλλος θὰ εἶναι προτιμότερος!... Καὶ ὁμοῦ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Μένει ἐκεῖ κρυμμένη στὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται—μὲ τὰ νεῦρα τετατωμένα, ἀλλὰ μὲ νεκρὴ τὴν δύναμιν πρὸς κίνηση.

Ὁ σκύλος εἶχε περάσει τώρα τὰ καγκελά καὶ εἶχε κατ' ἐπάνω της. Ἀρπάξε μὲ τὰ δόντια του τὸ φόρεμά της καὶ ἄρχισε νὰ

—Μή! Μή τὸν σκοτώνετε! φώναξε ἡ Ρόντα.

τὸ ξεσχή. Ἐνα ὑπόκοφο μούγκρισμα συνώδεσε τὴν ἐπίθεση. Σὲ ἕνα δευτερόλεπτο...

Μιὰ ἄγρια κραυγὴ ἀπειλίας ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της. Καὶ πρὶν ἀκόμη σθῆσῃ, ἡ Ρόντα ἐνοιῶσε τὸν ἐαυτὸ της νὰ τινάζεται θάλα πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐνα δυνατό κτύπημα ἀκούστηκε—ὁ ἦχος μιᾶς θαρείας μπότας—ποὺ κλωτσᾷ τὴν σιαγόνα ἐνδὸς σκύλου—καὶ τὸ λυσσασμένο ζῶον ἄλλαξε κατεύθυνση. Μὲ ἕνα οὐρλιασμα πόνου συνέχισε τὸν φρενήρη δρόμο του, καταδιωκόμενο ἀπὸ μισὴ δωδεκάδα ὑπηρέτων ὀπλισμένων μὲ ἀξίνες καὶ φυᾶρια.

Σὰν ὀπτασία πέρασαν καὶ χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Ρόντας, ἡ ὁποία προσυποκρινόμενη παρακολουθοῦσε τὸν ἐφιόλητὸν αὐτό, ἀπὸ τὸν φράχτη πρὸς τὸν ὁποῖο τὴν εἶχε ἀποθῆσῃ τὸ λαχρὸ χεῖρ τοῦ Ντραίητον.

Ἡ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ 12ην ΣΕΛ.,

Ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα εἶχε καὶ συνέχεια. Ὁ σκύλος ἐρεθισμένος ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν διωκτῶν του, στράφηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ ὤρμησε πάλι πρὸς τὸν φράχτη. Οἱ ὑπηρεταὶ παρεμέρισαν ἀλλὰ ὁ Ντραίητον, μὲ ψυχραῖο θάρρος, ποὺ ἄγγιζε σχεδὸν τὴν ἀγριότητα, προχώρησε ἐναντίον του τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὸν λαμπρὸ καὶ τὸν κράτησε γιὰ λίγα λεπτὰ μετέωρο.

Μὲ δύναμιν ὑπεράνθρωπον σχεδόν—γιατί ὁ σκύλος εἶναι τεράστιος καὶ λυσσασμένος—σφίγγον τὰ δάχτυλά του τὸν λάρυνγα τοῦ ζώου, ποὺ ἀσυνεπῶς μέσα στὸν σιδηρ-

ρένιο αὐτὸ κλωτῶ. Καὶ μόνον ὅταν τὸν αἰσθάνεται νὰ παραλῇ πᾶν, στὰ χεῖριά του, τὸν πέταξε σ' ἕνα γειτονικὸ θάμνον... Οἱ ὑπηρετῆς, βλέποντας τὸ σκύλο σὲ τόσο οὐκρινὴ κατάστασιν, ἔσπευσαν νὰ τὸν ἀποτελειώσουν. Καὶ αὐτὸ, πρὸς μεγάλη ἀπειλοσὴ τῆς Ρόντας, ποὺ ἔναθεύονταν γιὰ μὴ στιγμὴ τῆς δυνάμεως της, φώναξε:

—Μή! Μή τὸν σκοτώνετε! Ὡς ἀφῆστε τον! Εἶναι τρομερό!

Σκέπασε μὲ τὰ χεῖριά τὰ μάτια της, γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ ἀπαίσιο θέαμα καὶ ἔσπασε σὲ νευρικοὺς λυγμούς... Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ὑπηρετῆς χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσουν, ἔδωκαν τὸ χτύπημα τῆς χάριτος καὶ παίρνοντας τὸ πτώμα ἔφυγαν θριαμβικτικά. Τότε πλέον—ἀφοῦ πέρασε τελείως ὁ κίνδυνος—ἡ Ρόντα ἐνοιῶσε τὴν ἀντίδρασιν ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν τρομερὴ συγκίνησιν. Καὶ σωριάστηκε λιπὸ-θυμῇ...

Τὸ ξυπνητὴ τῆς εἶναι πολὺ περιέργου. Κα-

λά-καλά δεν αντιλαμβάνεται, ότι την υπο-
βαστάζει ο κ. Ντραίητον, παρακολουθώντας
με αγωνία τις κινήσεις της. Έξαφνα ακούει
και τη φωνή του. Τι λέγει;

—'Αγάπη μου, μίλησε! Μίλησε, Ρόντα!
Δεν σε πείραξε; Μίλησε, λοιπόν!

—'Η Ρόντα άνοιξε τα μάτια της και σηκώ-
θηκε. Γιατί της μιλεί έτσι; Γιατί φαινόταν
τόσο ταραγμένη; Τι συνέβη λοιπόν;

—Ρόντα, με άκου; Με έννοεις; Αυτό το
θηρίο!... Σου έκανε κακό;

Τώρα θυμόταν. Τα ώραία μάτα της, εξέ-
φρασαν διά μιας την αγωνία και την φρί-
κη που ένοιωσε πριν από λίγο. Ήταν ακόμη
άκουμπισμένη στον ώμο του. Κότταξε γύρω
της:

—'Οχι, όχι! 'Αλλ' εκείνοι το σκότωσαν·
το δυστυχισμένο πλάσμα! Τι κρίμα! Τόν
καθμένο τόν 'Ηρακλή!...

Νευρικοί λυγμοί την διέκοψαν.

—'Όσο γι' αυτό δεν πειράζει! είπε ο
Ντραίητον βιαστικά. Ήταν ανάγκη να σκο-
τώθω ο καθμένος!... 'Αλλά εσύ... έσείς...

Αυτό που είχε η φωνή του, ο τρόπος με
τον οποίο την κρατούσε από την μέση, την
επανέφεραν τελείως στην πραγματικότητα...

Με μια κίνηση τόν απειμάκρυνε:

—Είμαι καλύτερα τώρα! είπε. Δεν έπαθα
τίποτε! 'Ο τρόμος άπλωσε ήταν...

Κατόρθωσε να σταθί στα πόδια της, και
έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός. 'Αλλ' η
κλονίστηκε κάτω και εκείνος έσπενσε να
την υποβαστάσει. 'Η Ρόντα τόν άπώθησε και
πάλι:

—'Οχι! είπε χαμηλόφωνα και με αγανά-
κτηση σχεδόν. Μην έλθετε μαζί μου!

—Νά σ' αφήσω μόνη! Δεν είπα; άρκετ
δυνατή και τό σπύτι είναι μακριά. 'Αφήστε
με να σ' συνοδεύσω ως ενεί. Θα... θα έρ-
χωμαι από πίσω σας, αν θέλετε! αλλά μόνον
μη ξεχνάτε ότι πριν από λίγο μόλις δοκιμά-
σατε μιά μεγάλη συγκίνηση καί...

—'Ενω δοκιάσει πολλές ως τώρα, είπε
έκείνη ξερά και με κατεβασμένα μάτια. Δεν
χρειάζονται βοήθεια για να επιστρέψω στο
σπίτι. Σ' παρακαλώ πολύ, κύριε, να πάτε
μόνος σας!

—'Ο Ντραίητον στάθηκε άμήχανος:

—'Όπως θέλετε, είπε ταραγμένος. 'Αλλά
προτού φύγετε, επιτρέψατέ μου μιά λέξη.

—Μιά λέξη;

—Μιά και μόνη, είπε εκείνος. 'Ο τρόπος
σας μου δείχνει ότι σ' στενοχωρήσα... Πέ-
στε μου: Είσαθε θυμωμένη μαζί μου;

—Μαζί σας! Τι λέτε!

Τα μάτια της γεμίζουν πάλι δάκρυα:

—Μαζί σας! επαναλαμβάνει. Νά είμαι θυ-
μωμένη με σ'ας, αφού μού σώσατε τη ζωή!

Τού έτεινε το χέρι της:

—Εύχαριστώ! ψιθύρισε. Καί άμέσως κα-
τόπι, σκεφθείσα ότι κάτι ξέχασε πάλι, έπα-
νέλαβε:

—Εύχαριστώ, κύριε!

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

—Στο κάτω-κάτω, να σου πω την αλή-
θεια, είμαι μάλλον εύχαριστημένη που πραγ-
ματοποίησε την απόφασή της, είπε η μίς
Μπούουβεν σκεπτική.

Καθόταν με τόν Τζέραλντ Κένρικ στην δε-
ράντα του Σάν Κώρτ της έξοχικής διαμο-
νής της λαίδης Κάρυσφορντ στο Νόρφωκ.

Φορούσε ένα χαριτωμένο πρασινωπό φόρεμα
και άκουμπισμένη στην άκρη της βεράντας,
κτύταζε το ώραίο τοπίο. 'Ο Κένρικ την
κτύταζε.

—Μιμ! Δεν είμαι και τόσο βέβαιος...

—Δεν είσαι βέβαιος; 'Εσύ...—εσύ, που
την λατρεύεις;

—Δεν λατρεύω τόσο εύκολα—ούτε την
Ρόντα, ούτε όποιονδήποτε άλλην γυναίκα.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

—Μπα! Καλέ τι μάς λέτε! γέλασε η
Μπρέντα ειρωνικά. Και γιατί, παρακαλώ;

—Γιατί... Ποιος μπορεί να υιοιοιού σέ
μια γυναίκα.

—Μά την αλήθεια, δεν είσαι και πολύ
εύγενής... 'Ας είναι! Δεν πειράζει. 'Εχ'ωσα
πρό πολλού κάθε ελπίδα να σε καταλάβω.

—'Ας επανέλθωμε στη συζήτησή μας για την
Ρόντα. Τι γνώμη έχεις;

—Μά, αν νομίζεις, ότι εγκρίνω την από-
φασή της να γίνη ύπηρετρια, άπατάσαι πο-
λύ. Ήταν μεγάλο λάθος έμ' μέρους της.

—Πήρες την άποψη της θείας. 'Εγώ δ-
μως, διαφωνώ και ο Τόμ επίσης.

—'Ο Τόμ!

—Ναί. 'Ο Τόμ συμφωνεί μαζί μου. Και
επομένως έχουμε ίσοψηφία.

—'Ο Τόμ! είπε πειραγμένος ο Τζέραλντ.

—'Ο Τόμ, νομίζω, δικαιολογεί την Ρόντα,
μόνο και μόνο επειδή την δικαιολογείς εσύ.

—'Ο Τόμ δεν είναι αυτόματο, είπε έ-
κείνη.

Γέλασε και πάλι και πρόσθεσε:

—Φαίνεται σαν καλαμπούρι! αλλά σέ δε-
βαιώ πώς δεν τό ήθελα... Τό γεγονός εί-
ναι, ότι ο Τόμ, σαν άνθρωπος λογικός που
είναι, σκέπτεται πάντοτε πολύ ορθά.

—Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι ο Τόμ εί-
ναι η προσωποποίηση της τελειότητας, εί-
πε με πείσμα ο Τζέραλντ.

—Κάθε άλλο. 'Αν ήταν τέλειος δεν θα
ήταν τόσο διασκεδαστικός. 'Αλλά δεν πρό-
κειται τώρα γι' αυτό. Τό ζήτημα της Ρόν-
τας είναι που μάς ενδιαφέρει. Πλύτωσε επί-
τέλους η καθμένη. Μά και εγώ αν είχα άν-
δρα ένα τέτοιο τέρας, σαν τόν Γάστων, θα
τόν άφηνα άμέσως...

—'Ελπίζω να μη σου τύχη ποτέ ένας τέ-
τοιος σύζυγος. 'Αλλ' όποσδήποτε η Ρόντα
ήταν πιά γυναίκα του! και αφού ή ίδια εί-
ναι τόσο...

—Τόσο νέα και χαριτωμένη... 'Ελα...έλα
πες το και δεν πειράζει! λέγει η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

—'Αν είχα πείσμα, έλεγε η δις Μπού-
ουβεν με κάποιο νευρικό πείσμα. Ξέρουμε δά
den με κάποιο νευρικό πείσμα.

θα... 'Ω είναι τι
νείς.

—Δεν θα μ'αρέσει ποτέ να τό μάθω, είπε
παρηγορητικά η Μπρέντα.

—Και πού τό ξέρεις;

—Μά, εν πρώτοις, επενέβη ο Τζέραλντ εί-
ναι πολύ άπίθανο να συχνάξω ο Βέρνερ

στούς κύκλους τών σοφών ήλικιωμένων πε-
ρηγητών, σαν αυτόν τόν... πώς είναι τό
δνομά του; Σαν αυτόν τόν γέρο, τέλος πάν-
των, όπου πήγε η Ρόντα.

—'Ας τό ελπίσωμε είπε η λαίδη Κάρυ-
σφορντ. 'Αλλά, και αυτή η Ρόντα, δεν μάς
λέγει πώς περνά. Τά γράμματά της είναι
τόσο σύντομα. Σχεδόν τίποτα δεν μάς γρά-
φει.

—'Ε! Και δεν πάμε να την δούμε; είπε ο
Τόμ. 'Οχι σεις, βέβαια αλλά ο Τζέραλντ,
η Μπρέντα και εγώ. 'Υποθέτω ότι μία οί-
κονόμος επιτρέπεται να δέχεται τούς φί-
λους της... 'Εγώ και ο Τζέραλντ μπορούμε
να περάσουμε ως θυμασται ή ως άρραβω-
νιαστικοί της. Όλες αι ύπηρετρίες έχουν
άρραβωνιαστικούς.

—Πολύ καλή η ιδέα σου, έκανε η Μπρέν-
τα, η οποία έντούτοις δεν φαινόταν κατόπι
ένθουσιασμένη.

—Ναί, αλλά δεν ξέρω, κατά πόσον η
Μπρέντα, θα έπρεπε νάρθω μαζί μας...είπε
διστακτικά, ο Τζέραλντ. Νομίζετε θεία, ότι
είναι σωστό η Μπρέντα να...

—'Εγώ, πάντως. Θα έλθω! διέκοψε η
Μπρέντα άπτότομα. 'Οσοδήποτε και αν προ-
τιμάς να δής την Ρόντα μόνος σου, θέλω να
την δω κι' εγώ. Θα έλθω, λοιπόν, με τόν
Τόμ, και...

—Πολύ καλά! 'Αφού θέ έχης τόν Τόμ, να
σε προσέξω.. είπε ο Τζέραλντ με περιεργό
πείσμα.

—Ναί, αλλά τι θα παριστάνης; επενέβη ο
Τόμ. 'Εγώ και ο Τζέραλντ θα είμεθα οι θυ-
μασται! εσύ, όμως...

—'Εγώ δεν θα παριστάνω τίποτε! Θα πάω,
απλούστατα, ως έξαδέλφη της. 'Όλοι οι έ-
πηρετες έχουν έξαδέλφους... Θα γράψω, εν
τούτοις, στη Ρόντα να μάς ειδοποιήσει, ποιά
μέρα θα λείπη ο γέρο-περιουητής. Γιατί
δεν θα είναι ίσως σωστό, να μάς δη έτοι
καλοντυμένους καί...

—'Α μπά! Δεν πιστεύω, στην ήλικία του,
να βλέπη και τόσο καλά... 'Αλλ' όποσδήποτε
τε, γράψε της.

ΑΓΑΠΗ...

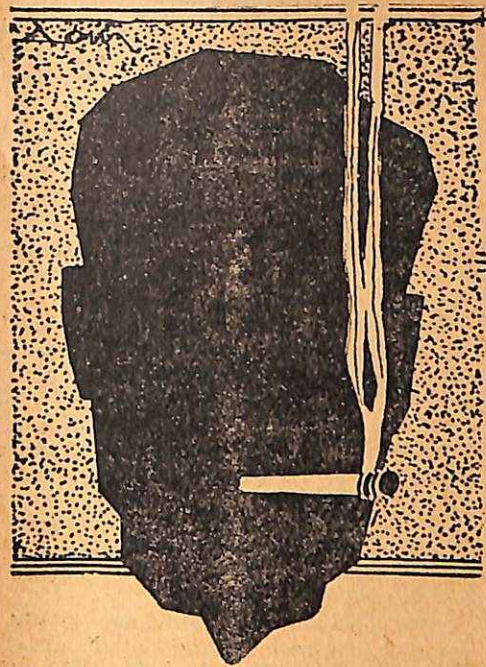
Χθές! Και όμως, πόσο τεράστιο φαίνεται
τό διάστημα από χθές ως σήμερα! 'Ο Ντραί-
ητον, ο όποιος πέρσε άγρυπνος όλη την νύ-
χτα μετά τό έπεισόδιο του κήπου, αρχίζει να
πιστεύη, ότι τουλάχιστον μιά εβδομάδα πέ-
ρασε άφ' ότου έσωσε την κ. Κλάρκ από τά
δόντια του λυσσασμένου σκύλου.

Κλάρκ! 'Αλλ' άσφαλώς δεν είναι τό προγ-
ματικό της όνομα αυτό! 'Από την πρώτη
στιγμή είχε διαπισθανθή, ότι επρόκειτο μάλ-
λον περί ψευδωνύμου. Μόνο που δεν θέλη-
σε να τό πη καν στον έαυτό του.

—'Εν πάση περιπτώσει δεν ήταν βέβαιος
τότε, ότι την αγαπούσε. Τώρα, όμως, τού
φαίνεται μάτοια πιά να άμφισβητή τό γεγο-
νός αυτό. Κάθε συζήτηση περιττεύει. Δεν
τό ήξερε και ο ίδιος καν μέχρι την στιγμή
έκείνη, που έσπενσε, μετά τόν φόνο τού σκύ-
λου, να την ρωτήσει αν έπαθε τίποτα. Ποτέ
δεν θα την ξεχνούσε την στιγμή εκείνη. Πό-
ση φρίκη, πόση αγωνία! Καί έπειτα—πόση
άνακοήφισή! 'Η τρελλή χαρά που ένοιωσε,
όταν βεβαιώθηκε, ότι ήταν σώα και άδελ-
θής, τού πρόσφερε και τό δικό του μυστικό.

Ναί, ναί την αγαπά...

('Η συνέχεια στο προσεχές)

ΕΝΑ ΑΚΑΤΑΝΟΗΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο Μάρτεν Ντάλ έξυπνησε ευδιάθετος έ-
κείνο τό πρωί και μόλις πήρε τό
πρόγευμά του και διάβασε τις πρωί-
νές εφημερίδες του, κατέθηκε στον

μικρό αλλά πλούσιο κήπο της όμορφης μονο-
κατοικίας του και άρχισε να παίζει με ένα
μικρό και όμορφο σκυλάκι που τό είχε πά-
ρει την προηγούμενη... από τά χέρια τού
δημιού!

Είχε περάσει τυχαία από τό παράρτημα
της «'Εταιρείας προς προστασίαν τών ζώ-
ων» όπου θανατώνονται τά άδέσποτα σκυ-
λιά, τό είδε λυπημένο σέ μιά γωνιά να πε-
ριμένη τη σειρά του για να περάση από τόν
θαλαμίσκο της άσφυξίας, να τού κουνά την
ούρά του σάμπως να κατάλαβε τό έξυπνο
τετραπόδο ότι άποτεινόταν σέ φίλο, επλή-
ρωσε, τό πήρε και τό πήγε να κάνη συντρο-
φιά με τόν 'Αλήτη του.

Ξαφνικά, από τά σιδερένια κάγκελλα τού
κήπου του είδε ένα αυτοκίνητο να σταματά
στην πόρτα της επαύλης του και τόν φίλο
του Σούμερ να κατεβαίνει από αυτό.

—'Ο Μάρτεν Ντάλ παραξενεύτηκε γνωρί-
ζοντας την φιλαργυρία τού φίλου του άτυ-
νομικού. Για να πάρη αυτοκίνητο και να μη
πάρη τό λεωφορείο συγκοινωνίας έπρεπε να
σημειώνη κάτι τό έξαιρετικά σοβαρό.

— Πάμε! λέει άνυπόμονα ο διάσημος ά-
στυνομικός μόλις αντίκρυσε τόν φίλο του
στον κήπο.

— Νά πάμε; Πού; Τι συμβαίνει;

— Κάποιο άκατανόητο έγκλημα! 'Ελα !
Τό αυτοκίνητο περιμένει στην πόρτα.

— Για να τό πληρώσω εγώ;

— Χμ... Τό πήρα για να έλθω πιά γρή-
γορα... Ξέρω ότι κάτι τέτοιες υποθέσεις κι-
νούν έξαιρετικά τό ενδιαφέρον σου και γι'
αυτό πήρα αυτοκίνητο...

—Κατάβα!... Στο λογαριασμό μου τό
ταξί γιατί άκριβώς από χθές έστειλα την
κούρσα μου στον όδοντοίατρό της. Τι συμ-
βαίνει;

— 'Ελα χωρίς να χάνουμε καιρό και θα
άπορήσης. Σου είπα κάποιο άκατανόητο έγ-
κλημα.

— 'Ακατανόητο;

—Θέλω να πω με τη λέξη «άκατανόητο»
δεν δεν βρίσκουμε τό ελαττήριό τού έγκλη-
ματος.

— Μπά;

— Ναί. Δεν ξέρουμε και δεν μπορούμε να

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ 'ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

ΤΟ «ΚΑΤΗΓΟΡΩ»

ΤΟΥ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

καταλάβουμε για ποιά λόγο ο δολοφόνος
σκότωσε! Έρχομαι από τόν τόπο τού έγ-
κλήματος. Τό θύμα δεν ξεψύχησε ακόμη και
θέλω να τό προφθάσης ζωντανό. Έχει χάσει
τις αισθήσεις του αλλά ελπίζουμε να τις έ-
πανακτήσει έστω και για λίγα λεπτά της ώ-
ρας πριν ξεψυχήσει.

— Πάμε, λέει ο Μάρτεν Ντάλ και ανέβη-
κε στο αυτοκίνητο χωρίς να πάρη τό καπέλ-
λο του, ακολουθώντας τόν άνυπόμονο Σού-
μερ.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε άναπτύσσοντας
την πρώτη του ταχύτητα.

— Πού πάμε;

— Στο προάστειο Γκούτ 'Αϊρες. Ξέρει
ο σωφέρ.

— Διάβολε! 'Η εύχαρίστηση που μου δί-
νεις θα μου στοιχίση τουλάχιστον τρείς
στερλίνες.

— Και τί είναι τρείς και τέσσερις στερ-
λίνες για τόν φίλο μου Μάρτεν Ντάλ όταν
πρόκειται να φανή χρήσιμος στον φίλο του
Σούμερ;

—'Ότιμπορ Στόρς. 'Υπάρχαμε συστρα-
τιώτες και όταν έδώ και τριάντα χρόνια
ήλθε και ζήτησε δουλειά στο κτήμα μου, τόν
πήρα έπιστάτη μου. Στην αρχή τόν πληρω-
να δυό σελλίνια την ήμέρα με τό φαγητό
του, τά πλυτικά του και τόν ύπνο του.

Κατόπιν τόν αύξησα μισό σελλίνι, ύστερα
ένα, κατόπιν τρία και τώρα έπαιρνε πέντε
σελλίνια την ήμέρα. Στην αρχή είχε τό δω-
μάτιό του κοντά στους σταύλους, κατόπιν
κοντά στο μαγειρείο. Είναι δεκαπέντε χρό-
νια τώρα που τού έδωσα ένα δωμάτιο πλάι
στο δικό μου, από την ήμέρα που σκωτώ-
θηκε ο γυιός μου στον πόλεμο και έμεινα
όλομόνος στον κόσμο.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν; Νά! Σήμερα τό πρωί τόν βρή-
κα δολοφονημένο.

—Είχεν έλαττώματα;

—Κανένα άλλο εκτός από την μεγάλη
του φιλαργυρία καί... που τάπινε καμιά
φορά.

—Καμιά φορά;

—Αηλαδή, έπινε τακτικά αλλά έπινε μό-
νος του καλήσπερτα από την φιλαργυρία
του και μέσα στο δωμάτιό του. 'Αργά και
πού, κανένα Σαββατόβραδο όταν οι άνδρες
πληρωνόντουσαν και φεύγανε χωρίς, πή-
γαινε και αυτός στην ταβέρνα τού Μπόρι
Νάτσερ και έπινε κανένα ούισκνι αλλά μό-
νος τόν πάντα.

—Σεις δεν άκούσατε θόρυβο μέσα στο
δωμάτιό του μιά και αυτό βρίσκεται πλάι
στο δικό σας;

—'Οχι. 'Η αλήθεια είναι πώς έπείσθησα
πολύ άργά στο κτήμα.

—Τί ώρα;

—Κατά τις τρείς τό πρωί. Μιά και ήταν
τόσο άργά, κοιμήθηκα χωρίς να τόν άνησυ-
χίσω.

—Και πού ήσασταν ως τις τρείς τό πρωί;

—Στο σπίτι της κόρης μου. 'Επαίξα με
τόν άντρα της μιά πεισιωμένη παρτίδα
σκάκι που κρατήσε ώρες.

—Τί έπάγγελμα κάνει ο άντρας της κό-
ρης σας;

—Είναι και αυτός μικροκτηματίας.

—Με τί όργανο δολοφονήθηκε ο Ούιλ-
μπορ Στόρς;

—Με μιά μπουνάλα!

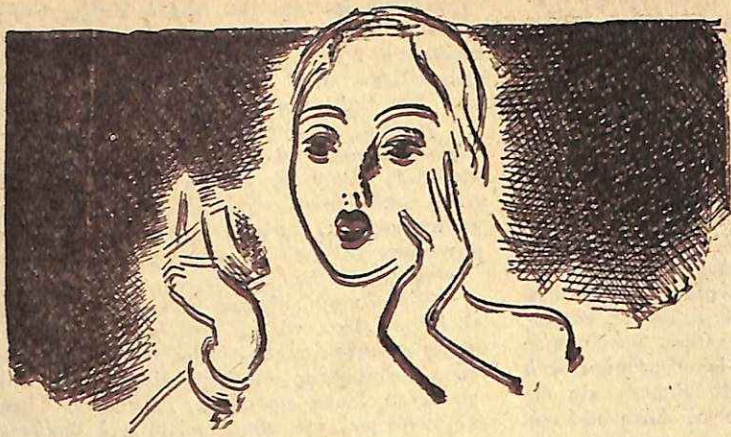
—Μπουλά;

—Ναί. Θα δής στο κρεβάτι του πάνω
τά θεαύματα. 'Ο δολοφόνος προσπάθησε

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ

MARTEN - NTAL

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Διάβαζε τελευταία στο βιβλίο ενός συγγραφέα κοινωνιολόγου την σκέψη αυτή: «Η μεγαλύτερη φιλανθρωπία δεν είναι πολλές φορές η παροχή κάποιου υλικού βοηθήματος σ' έναν άνθρωπο. Είναι η βοήθεια που θα παρσάσει κανείς σε μια πολεμένη ψυχή και θα της δώσει έτσι τη δύναμη να άντεξεξέλθω κατά της δυστυχίας που την βασανίζει».

Πόσο σωστή είναι η σκέψη αυτή!

Δεν παραγνωρίζω την υλική βοήθεια. Ξέρω πώς είναι τόσο αναγκαία, αναγνωρίζω την αξία της και θαυμάζω τους ανθρώπους που ανακουφίζουν τους όμοιους των από το περισσευμα ή από το υστέρημα των.

Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που τα χρήματα δεν είναι ικανά να επιτύχουν το ποθομένο. Υπάρχουν κάποιοι πόνοι, κάποιες λύπες, κάποιες σπαραγμοί στους οποίους δεν ωφελούν σε τίποτα τα χρήματα. Γιατί; Θα ρωτήσετε. Διότι «ούκ έπ' άρτω μόνον ζήσεται άνθρωπος».

Όλοι μας εκτός από την υλική «ευεξία» που χρειαζόμαστε για να συντηρήσουμε το σώμα μας, έχουμε και μια καρδιά, μια ψυχή, που απαιτούν κάποια πνευματική «ευεξία» για να αντιμετωπίσουν τη ζωή.

Καθένας μας αισθάνεται συχνά μια ακατανίκητη ανάγκη να επιτευχθεί τον πόνο του σ' έναν άνθρωπο που τον καταλαβαίνει, που τον νοιώθει, που θα μπορούσε να τον βοηθήσει να υποστηρίξει τις δυσκολίες της ζωής. Καθένας μας χρειάζεται λίγη χαρά για να φωτίσει τον μελαγχολικό και σκοτεινό δρόμο μας. Και την βοήθεια αυτή θα μας την δώσει ο άνθρωπος που έχει ψυχικό πλούτο και δεν τον κρατά εγωϊστικά για τον εαυτό του αλλά τον χρησιμοποιεί για να ν' ανακουφίσει τους όμοιους του. Και δεν ικανοποιεί έτσι μόνο τους άλλους αλλά και τον εαυτό του. Και εκπληρώνει και τον υψηλότερο προορισμό που έχει ταχθεί στον άνθρωπο.

Όπως πολύ σωστά λέγει κάποιος ο Ρωμαίν Ρολλάν: «Δεν θεωρώ ήρωες εκείνους που θριαμβεύουν με τη σκέψη ή με τη δύναμη, αλλά εκείνους που έχουν μεγάλη κι' ευαίσθητη καρδιά».

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΘΗ ΕΦΕΤΟΣ

Στο σημερινό φύλλο θέλησα να γράψω για τα φορέματα που θα διαλέξουν οι κομψές Αθηναίες από τις παριζιάνικες συλλογές και τα ξένα μοντέλα ως καταλληλότερα και

Γυναικείες

πρακτικότερα για το δικό μας κλίμα.

Προς τον σκοπόν αυτόν έπεσε κέρθην την διακεκριμένη μόδιστα Καν Νόταν Βάβαλη που διευθύνει

επί είκοσαετίαν τον Οίκον Ραπτικής «Νότα», στην οδό Βουλής 41.

Η κυρία Νότα έδεχθη με μεγάλη ευγένεια να μου εκθέσει τις γνώμες της σχετικά με την μόδα που θα επικρατήσει εδώ την άνοιξη και το καλοκαίρι.

— Η μόδα παρουσιάζει εφέτος τόση ανεξάντλητη ποικιλία σε ύφασμα, σχέδια και χρώματα, μου είπε η κυρία Βάβαλη, που δεν θα έχουμε την δυσκολία της έκλογής. Παρακολούθησα τις νέες συλλογές και έπεισθη ότι κάθε κυρία θα μπορούσε να ικανοποιήσει εύκολα και το γούστο της και τις απαιτήσεις της σιλουέτας της. Και πρώτα-πρώτα η μόδα μας παρουσιάζει εφέτος ωραιότατα χρώματα: όλη η γκάμα των ζωών χρωματισμών είναι στη διάθεσή μας. Πρέπει μάλιστα να σας ομολογήσω ότι η τάσις αυτή φθάνει τότε- τότε σε τολμηρές υπερβολές. Πάντως αυτό, δεν εμποδίζει να έχουμε ωρισμένους συνδυασμούς χρωμάτων που νοσητευτικούς παρ' όλη την τολμηρότητά των ή και εξ αιτίας αυτής.

» Παρατηρήσατε, συνέχισε η κυρία Νότα, πώς ξαναήλθε τόσο πολύ στη μόδα το σκούρο; Φαντάζομαι ότι σας άρεσει. Θα το δούμε παντού εφέτος: στις θέσες μας, στις φούστες μας, στις ραφές κ.τ.λ. Μια άλλη γαρνιτούρα που θα συνηθιστεί πολύ εφέτος είναι οι μεταξωτές «γκάνες» που διακοσμούν ωραιότατα τα φορέματα, είτε τοποθετούμε-

νες σε πολλές γραμμές στον ποδόγυρο, είτε χρησιμοποιούμενες σε μπουσελίνα ή λαϊνάξ.

Στη άφθονία αυτή των χρωματισμών οφείλεται η νεκρανάστασις του κασιμιριού. Έχει όμως καινούργια εμφάνιση, τόσο το μεταξωτό όσο και το μάλλινο, και μπορούμε να το χρησιμοποιήσουμε εξίσου ωραία για φορέματα, για μπλούζες, για ζακέτες και μαντώ.

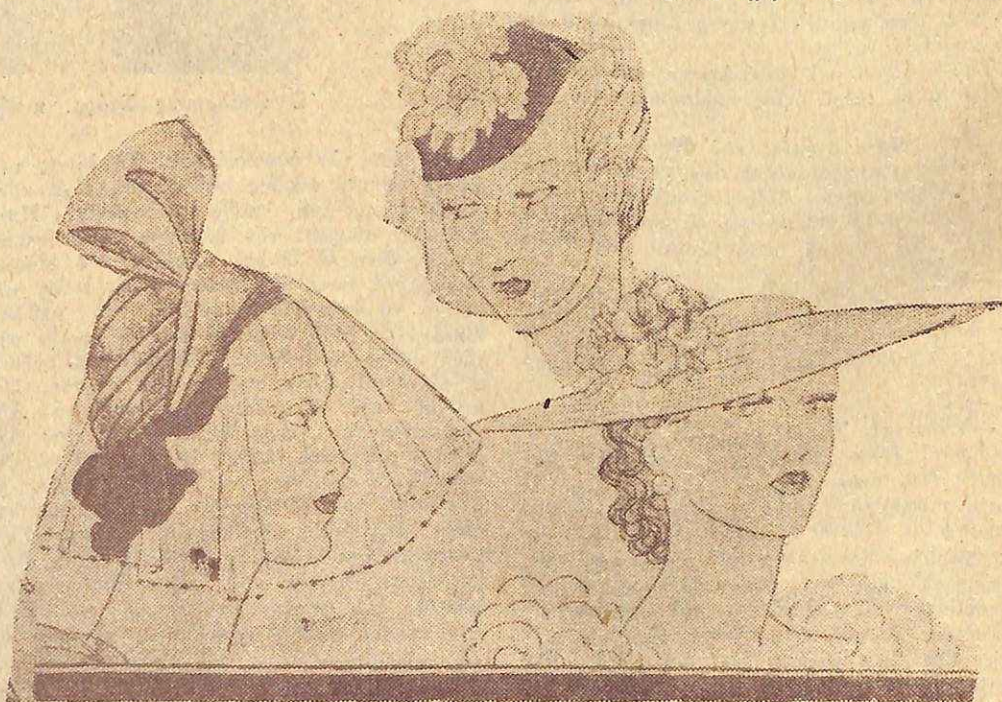
» Το έμπριμέ θα είναι πάλι το εύνοούμενο ύφασμα του καλοκαιριού. Όταν έχουμε ένα φορέμα έμπριμέ κι' ένα μαντώ εύθγγραμμο ντυνιπλαρισμένο από το ίδιο έμπριμέ, μπορούμε να είμαστε βέβαιες ότι είμαστε απόλυτως μοντέρνες. Θα δούμε και μονόχρωμα «μπια» να γαρνιρούν τα έμπριμέ φορέματα. Ένα ύφασμα που θα επικρατήσει επίσης το καλοκαίρι είναι ο ταφτάς. Μου άρεσει πολύ, γιατί είναι νεανικός και «άμπιγιέ».

» Όσον αφορά την κοπή θα δούμε πολλά γκοντέ και άρεκετό φάρδος. Ο ποδόγυρος της φούστας θα διακοσμηθεί συχνά με μια έλαφρη γαρνιτούρα. Ακόμη και η φούστα των ταγιέρ που φαρδαίνει προς τα κάτω. Για το βράδυ, άρχισε ήδη να συζητείται στο Παρίσι η επάνοδος του κρινολίνου!

» Βρίσκω πολύ χαριτωμένο το μπολερό που συνοδεύει ωρισμένα φορέματα και ζιπ-ταγιέρ. Ο Πατού έχει λανσάρει μερικά πολύ άνοιξιάνικα, πολύ νεανικά. Ο Γουόρθ πάλι συμπληρώνει τα μάλλινα φορεματάκια με μια μικρή απλή κάπα που δίνει μεγάλη χάρη και φρεσκάδα στη σιλουέττα.

» Ίσως για να φέρη κάποια αντίθεση συνήθίζεται πολύ ένα μαντώ έντελως ίσιο. Σχεδόν όλα τα μαντώ και οι θέσες κλείνουν πολύ ψηλά στον λαιμό και πολυάριθμες είναι οι κάθετες «φερμετιέρ».

» Για το βράδυ, έχουμε ωραιότατες τουα-

» Έξ άριστερών προς τα δεξιά: Κομψή τόκα από ταφτά ή γκριό γκριλιν συμπληρωνόμενη με μια στοργυλλή βουαλέττα.— Τόκα από ψάθα λακέ γαρνιρισμένη μ' ένα μπουνιέτο έμπριμέ. Βουαλέττα στοργυλλή.— Ωραιότατη καπέλινα από ψάθα ροζ γαρνιρισμένη μ' ένα μπουνιέτο από πολύχρωμα τριανταφυλλάκια.

σελίδες

πουνι. Αναλογία: 300 δράμια σαπούνι, 10 δράμια σόδα σε 8 κουβάδες νερό. Τα άσπρόρουχα πρέπει να βράσουν επί ένα τέταρτο της ώρας αφού το νερό άρχισι να κοχλάζει. Έπειτα τα βγάτετε και τα ξεπλένετε πολλές φορές.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΑΣΤΙΧΑ ΓΛΥΚΟ

Δόσεις.— Μια όκα ζάχαρη, μια όκα νερό, ένα λεμόνι και 4 δράμια μαστίχα σκόνη.

Έκτελει.— Καθαρίζουμε πρώτα τη ζάχαρη μ' ένα αυγό και ύστερα την περνάμε από τσιλπάνι. Κατόπιν την βάζουμε στη φωτιά μέσα σε μια κατσαρόλα και την άφινουμε να δέσει καλά. Στο τέλος ρίχνουμε μέσα και ζουμι ενός λεμονιού και όταν την κατεβάσουμε από τη φωτιά τη δουλεύουμε γυριστά με μια ξύλινη κουτάλα ώσπου ν' άσπρίση καλά. Τότε βάζουμε και τη μαστίχα (σκόνη πολύ ψιλή) και εξακολουθούμε το δουλέψμα ώσπου άσπρίσει καλά και όλο το γλυκό ξεκολλά από την κατσαρόλα, όποτε είναι έτοιμο και το σερβίρουμε στους κεσέδες.

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΚΖΕΜΑ

Στο προηγούμενο άρθρο σας έγραψα μερικές γενικότητες περί εκζέματος και ιδίως

Έξ άριστερών προς τα δεξιά: Ταγιέρ άπ ό πρέσιν ντρέ. Βέστα έαρωσιστή και μπάσκα με γκοντέ. Γιακάς, ζώνη, ζουμπιά και το επάνω μέρος της τσέτης από δέμα μαρρόν. Η φούστα έλατρά άνφόρμ.

Καπέλλο από φέτρ μαρρόν.— Ταγιέρ άπ ό ντυβετιν καφέ. Ζακεττοίλα έφαρμωστή με κοντή μπάσκα και όμοι φουσκωτοί. Φούστα ίσια. Καπέλλο φέτρ με φέτρ μαρρόν.— Βραδινή τουαλέττα για νέα γυναίκα. Φορέμα από μαύρο σατέν και τουνάκι από ταφτά γαρνιρισμένη με ένα ζεντό από μετ-τρενέ κορσέ. Λίγη Μάσκα με άνφόρμ. Μαντίλα ντραπέ.

λέττες έφαρμωστές στο κορσάξ και φαρδύτατες προς τα κάτω ιδίως προς τα πίσω. Και για το άπόγευμα θα δούμε κομψότατα ταγιέρ από διπλή όργκαντζά. Τα «άνσάμπλ» είναι πολύ πιδ φανταζί από τα ταγιέρ και γίνονται σε χρωματισμούς πιδ ζωηρούς και πιδ ποικίλους. Αποτελούνται από ένα μαντουδάκι δυό-τρίτα, πολύ «άν φόρμ» και από μια φούστα πολύ στενή, μ' ένα ζιλε φανταζί άπό ντιβετιν, άντιλόπ, ή λαϊνάξ σκουσέζικο με ντεσσέν άνοικτόχρομα.

» Γενικά, η μόδα παρουσιάζει την έποχή αυτή μεγαλειότερη απλότητα και σοβαρότητα γραμμών. Και η απλότητα αυτή εκδηλώνεται στους ώμους που είναι όλιγώτερο όγκώδεις, πιδ καλοσχεδιασμένοι, σε μανίκια άπλούστερα, σε φούστες πιδ ίσιες και πιδ κοντές. Η μέση είναι στην σωστή θέση της και οι γιακάδες πολύ άνεταστοί μακραίνουν το στηθος και δίνουν ωραία γραμμή στο σώμα. Είπαμε όμως ότι η σοβαρότης αυτή που χαρακτηρίζει τη φόρμα δεν έπικρατεί στο είδος και στο χρώμα των ύφασμάτων.

Παρακάλεσα την κυρία Νότα να μου δώσει τη γνώμη της σχετικά με τις μπλούζες που θα φορεθούν πολύ εφέτος. — Οι μπλούζες που θα φορεθούν κάτω άπό τις ζακέτες, μου άπάντησε η κυρία Νότα, έχουν απλή φασόν, πρακτική και όχι περίπλοκη. Αντιθέτως, όταν η μπλούζα έγκαταλείπει την κλασική φόρμα σεμνιά και χρησιμοποιεί για το σπίνι, για μια δεξίωση, όποτε φοριέται με φούστα διαφορετικού χρώματος, τότε την εργαζόμαστε περισσότερο, την διακοσμούμε και της δίνουμε, κυρίως με τις διάφορες λεπτομέρειες, μια πρωτότυπη και μοντέρνα εμφάνιση. Τα ντεκολτέ των μπλουζών αυτών είναι νεανικά και πολύ κοκκιτικά. Το κορσάξ σταυρώνει μπροστά και δένει πίσω, είτε για άπογευματινό φόρεμα πρόκειται, είτε για βραδυνό. Στην τελευταία όμως αυτή περίπτωση, όταν δηλαδή η μπλούζα είναι άμπιγιέ το «κρουαζέ» σχεδιάζει πίσω μια ζώνη μαλακή με άκρες κρεμαστές. Όσον άφορξ το χρώμα είναι έντελως διαφορετικό από της φούστας. Πολλές φορές γαρνιρονται με λουλούδια που εξακολουθούν κι' εφέτος να είναι το άγαπημένο στόλισμα τόσο των φορεμάτων, όσο και των καπέλλων.

Μια που ήρθε ο λόγος για τα καπέλλα, ή κυρία Βάβαλη, ή όποια έχει ιδιαιτερο τυμμα καπέλλων, με διαβεβαίωσε ότι και τα καπέλλα δεν ύστερούν καθόλου εφέτος σε πρωτοτυπία και ποιικιλία.

— Φυσικά, λέγει η κυρία Νότα, τώρα την άνοιξη θα φορεθούν καπέλλα μάλλον μικρά: τόκες, ρελεβέ, μερε κ.τ.λ. σε πολύ χαριτωμένα σχέδια και γαρνιρισμένα με βουαλέτες. Δεν μπορούμε να παραβλέψουμε όμως τον ήλιο της Ελλάδος μας που μόλις μπή το καλοκαίρι θα μας υποχρεώσει να φορέσουμε τις μεγάλες ψάθινες καπέλιν, που τις άγαπούμε άλλωστε όλες μας αφού δίνουν τόση κομψότητα και γοητεία σ' ένα άβρο γυναίκαίο πρόσωπο.

Σκέφθηκα ότι δεν έπρεπε να καταχρασθώ περισσότερο την καλωσύνη της κυρίας Νότας που με πληροφορήσε τόσο διεξοδικά για τις νέες τάσεις της μόδας και έφυγα αφού την ευχαρίστησα θερμά και εκ μέρους όλων των άναγνωστριών της «Έβδομάδος» που θα έ-

για την ύφισταμένη μεγάλη διαφορά που υπάρχει μεταξύ αυτού και των διαφόρων δερματίτιδων, που συχνά ξεγελούν τους μη ειδικούς που τα παίρνουν για πραγματικά έκζεμα και που τα θεραπεύουν ως τέτοια προς ζημίαν των ασθενών. Τα περισσότερα από τα έκζεμα είναι απλώς και εύκολοθεράπευτες δερματίτιδες. Δυστυχώς όμως από επιπολαιότητα και από άγνοια των πραγματικών χρησιμοποιούνται για την θεραπεία τους διάφορες επιβλαβείς αλοιφές και εφαρμόζονται πρωτόγονοι μέθοδοι των οποίων τα αποτελέσματα είναι καταστρεπτικά για τους πάσχοντες. Γενικώς οι δερματίτιδες προκαλούνται από εξωτερικά ως επί το πλείστον αίτια, που είναι συνθησάτα γνωστά ενώ εξ αντιθέτου το πραγματικό έκζεμα οφείλεται σε καθαρώς εσωτερικά και αναλόγως της ύπαρξής της προδιαθέσεως του ατόμου εκδηλώνεται υπό έλαφρην ή σοβαράν μορφή. Ποια είναι τα συννηθέστερα αίτια τα προκαλούντα δερματίτιδας;

Τα αίτια αυτά είναι η φαρμακευτική (άρσενικό, διμοούδιο, υδράργυρος, ιώδιο, σουλφιδό, διάφορα άσπρετικά φάρμακα, ιωδιούχο κ.λ.π.), και παίρνονται είτε από το στόμα, είτε με ενέσεις ή χημικό, τριχοβαφές, κοσμητικά εν γένει: κραγιόν του προσώπου, των φρυδιών, των διελκυσίων, ρούζ διάφορα, κρέμες, σάπωνες κ.λ.π.), ή τέλος φυσικά (ή θερμότης σε οποιαδήποτε μορφή π.χ. ήλιου, ζεστό νερό, πάγος, ήλιος, ακτίνες, ακτίνες ραίν-την κ.λ.π.).

Όλες οι παραπάνω αιτίες καθώς και κάθε κανονική ουσία άσπρη δέ και διάφορες φυτικές ουσίες (φαρμακόνια, σικά, τσουκνίδες, γένεια της θάλασσας κ.λ.π.), μπορούν να προκαλέσουν δερματίτιδες. Ποια είναι τα συννηθέστερα αίτια της εμφάνισής ενός πραγματικού έκζεματος;

Τα αίτια του έκζεματος είναι ως επί το πλείστον καθαρώς εσωτερικής φύσεως. Στην γένεση ενός πραγματικού έκζεματος συντελούν κατά πολύ διάφορες καταστάσεις του οργανισμού και ιδιαιτέρως η προδιαθέση.

Η τάση δηλ. έκαστου ατόμου προς το έκζεμα εξαρτάται από τον ίδιο και από αίτια καθαρώς εσωτερική που και αναλόγως της προδιαθέσεως που υπάρχουν, εκδηλώνεται υπό διάφορες μορφές. Οι συννηθέστερες αιτίες, είναι: οι διάφορες παθήσεις του στομάχου, των νεφρών, λόγω της υπάρξεως διαφόρων σκωλήρων ή παρασίτων στα έντερα, της αύξησεως του σακχάρου ή του λευκώματος στα ούρα ή στο αίμα, διαταραχές των έσω έκκρισεων (αμηνόρροια, δυσμηνόρροια, έμμηνοπαυσία). Όλες οι παραπάνω διαταραχές και παθήσεις συντελούν στην ανάπτυξη έκζεματος, καθώς επίσης συντελούν και στην εμφάνισή των διάφορες διαταραχές του συμπαθητικού συστήματος όπως λ. χ. η χαρά, η λύπη, ο τρόμος κ.λ.π., ιδιαιτέρως η αρθριτική προδιάθεση, ή τις πολλές καταντά και κληρονομική, δημιουργεί έδαφος πρόσφορο για έκζεμα. Οι διατητητικές τέλος καταρτήσεις κάθε είδους τροφών ή οίονοπνευματωδών ποτών, διευκολύνουν επίσης την ανάπτυξη του έκζεματος, και ιδίως σε άτομα που έχουν την προς τοῦτο προδιάθεση.

Στο επόμενο: Πρέπει αποτόμως και άκαίρως να κλείνονται τα έκζεμα:

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Τα αρχαιότερα πατίνια φυλάσσονται στο Βρετανικό Μουσείο. Είναι καμωμένα από κόκκαλο παρμένο από μασέτες αλόγου ή αγελάδας, και ανάγονται στον 12ο μ. Χ. αιώνα. Η μόδα του πατιναρίσματος άπάνω στον πάγο δεν πρωτοβγήκε παρά τον δέκατον ογδοόν αιώνα από την βασίλισσα της Γαλλίας Μαρία - Αντουανέτα που την έλάνασαρε.

□ □

Σύμφωνα με μία τελευταία στατιστική, υπάρχουν στο Παρίσι 19.431 ξενοδοχεία, που αριθμούν όλα μαζί 269.000 δωμάτια! Από τα δωμάτια αυτά, τα 58.000 είναι νοικιασμένα από διαφόρους θένους.

ΘΑΝΑΙ ΔΕΙΛΙ ΓΛΥΚΟ...

Θά τρεμίζη στη δύση κάποιον φως μυστικό...
Θά κοιμάται τ' αγέρι στα δεντρόφυλλα επάνω,
στον άνθων τις κορφές... Θάναι δειλί γλυκό
σαν πεθάνω...

Η Σιωπή θά με πάρη να γείρω βαθιά
—μή μιλάτε κανείς!— με την ύψη κερένια
σ' έναν ύπνο γλυκό, ταπεινό, σ' άγκαλιά

λουλουδένια...

Γύρω οι φίλοι, οι δικοί, με το πρόσωπο
ώχρό
θά θρηνούν την θλιμμένη χαρά μου
(Μενεξέδες, πολλούς μενεξέδες θά βρω
στά δνειρά μου...)

Μιά στιγμή θά σωπάσουν... Κι' η Αύ-
γούλα θάρρη
—το θλιμμένο παιδί που μ' αγάπησε τό-
σο—

Και το βήμα της μέσ' από ύπνο βαθύ
θά το νοιώσω...

Θά σαλέψω τὰ χείλη. Θά ποῦμε πικρά
όσα λόγια μας, κράταγε ο πόνος... Θά
φέρη

τη στερνήν εύλογία σε μάτια νεκρά
το άβρο χέρι.
Θά μου άπλώση λουλούδια, φίλα—θη-
σαυρό,
στην παράξενη τόσο χαρά μου
(Την μορφή της, άστέρι θλιμμένο, θά
βρω
στά δνειρά μου...)

Θά τρεμίζη στη δύση κάποιον φως μυστικό...
Θά κοιμάται τ' αγέρι στα δεντρόφυλλα επάνω
—Μή με κλάψη κανείς!— Θάναι δειλί γλυκό
σαν πεθάνω...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΡΟ

(Συνέχεια από την σελίδα 21)

και σ'ας παραχωρώ αυτό εδώ...

□ □

Ακατάβλητος ο Γούστερ—σημειώτεον ότι οι πρόγονοί του έλαβαν μέρος στις Σταυροφορίες—κοιμάται μέσα σε μία πολυθρόνα. Τον ξυπνά ή φωνή του Τζήβς.

Τζήβς.—Καλά Χριστούγεννα, κύριε!

Γούστερ (ξέω φρενών).—Με κοιροίθευεις, νομίζω! Γιατί δεν μου είπες πως ο σέρ Ρόντερικ θά κοιμόταν σ' αυτό το δωμάτιο;

Τζήβς.—Γιατί σκέφθηκα πως θά ήταν φρόνιμο και συμφέρον για τον κύριο να άραιώσει τις σχέσεις του με τον σέρ Ρόντερικ Γκλόσοπ και την οικογένειά του. Η θεία του κυρίου είχε σχέδιο να τον παντρέψη.

Γούστερ (χιτυπά το μέτωπό του).—Ωστε αυτό ήταν το μεγαλοφυές σχέδιο της θείας Άγάθης! Καλέ μου Τζήβς! Άλλά δεν σκέπτεσαι ότι ο σέρ Ρόντερικ μπορεί να μου συγχωρήσει αυτή την φάρσα... έφ' όσον μάλιστα με τιμώρησε;

Τζήβς.—Αυτό αποκλείεται... Έξέα-φορμής του δευτέρου συμβάντος, λίγο άργότερα την νύχτα. Καθώς κοιμόταν ο σέρ Ρόντερικ μέσα στο κρεβάτι του κυρίου, κάποιος μπήκε και του τρύπησε το μπουκάλι με το νερό.

Γούστερ.—Σοῦ όρκίζομαι πως δεν είμαι έγώ! Δεν κουνήθηκα από έδω!

Τζήβς.—Τό ξέρω, κύριε. Είναι ο νεαρός κ. Τούπυ Γκλόσοπ. Τον συνήντησα σήμερα το πρωί και με ρώτησε ειρωνικά πως είχε περάσει την νύχτα του ο κύριος.

Γούστερ.—Μά πως είχε ο Τούπυ την ίδια έμπνευση με μένα; Είναι θαύμα!

Τζήβς.—Καθόλου. Η μίς Βίγκαμ του είπε να το κάνη αυτό. Τους είδα μαζί στον κήπο και την άκουσα.

Γούστερ.—Τι έκανε, λέει; Αφοῦ με συμβούλεψε να τρυπήσω το μπουκάλι του Τούπυ, είπε και σ' εκείνον το ίδιο;

Τζήβς.—Είπε μία γυναίκα—φαρσέρ, κύριε! Μπορεί να είναι χαριτωμένη... Γούστερ.—Περίττα τα κομπλιμέντα. Ο έρως μου νεκρώθηκε. Τι με συμβουλεύεις να κάνω;

Τζήβς.—Νά επιστρέψουμε στο Λονδίον. Για καλό και για κακό, γιατί είδα τον σέρ Ρόντερικ να τριγυρίζει στο κεντρικό χώλλ με άγρίας διαθέσεις, μπορούμε να φύγουμε απ' την πόρτα της υπηρεσίας... Έχω τά εισιτήρια για το έξπρες Μόντε Κάρλο... Γούστερ.—Μά... δεν σοῦ είχα πη να τὰ επιστρέψης;...

Τζήβς.—Τό είχα ξεχάσει, κύριε...

ΖΕΠ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
0											
1											

Οριζοντίως

1. Όργανον αλληλογραφίας.
2. Υπάρχουν πολλά τον Μάιο (άνορογραφα).—Θόρυβος.
3. Όταν.—Επίρρημα χρονικών.
4. Χωρίς αυτή δεν θά υπήρχαμε.—Μέτρον ζυγίσσεως.
5. Όχι πολλές.—Διακρίνεται από τον κόκκινο στύλο.
6. Υπάρχει στο Ζάππειον.
7. Δεν φαίνεται.
8. Χρονικόν μέτρον.—Δεν κάνει φασαρία.
9. Άπασοαίτητον για την καθαριότητα.—Νότα.—Ποστικόν επίρρημα.
10. Πράγματικώς.
11. Κατάφασσις.—Τραγουδία.

Καθέτως

1. Μουσικόν όργανον.
2. Άνογία έσση καθ' ήν έλατσευτο ως θεά ή πόλις Ρώμη.—Γυναικείον όνομα.
3. Πολύτιμος λίθος.—Γερμανική βαφή.
4. Νότα.—Άνθη.—Δυό γράμματα από την λέξιν «κώνος».
5. Σήμα κινδύνου.
6. Χρειάζεται στις λαμπαδηφορίες.—Μέρος προσώπου.
7. Θυγάτηρ του Διός και της Ήρας.—Άνθρωπος αναμάρτητος.
8. Δυό γράμματα από την λέξιν «χορός».—Πόλις της Ήπειρου.—Σύμφωνον.
9. Τραγουδιστής (Δέν τηρείται όρθογραφία).—Τό έχει κάθε άνθρωπος και κάθε άντικείμενο.
10. Άναρχικόν φυτόν.
11. Προφήτης.—Μικρό όνομα μεγάλης γαλλίδος ήθοποιου.

(Έστάλη υπό του κ. Ε. Πιτσιλαδη, Μυτιλήνης).

ΟΙ 36 ΜΑΡΚΕΣ

Έχετε 36 μάρκες τοποθετημένες σε τετράγωνο, όπως δείχνει ή εικόνα μας. Ποιές είναι οι έξι που πρέπει να αφαιρεθούν, ούτως ώστε να μένη ένας ζυγός αριθμός σε κάθε στήλη κάθετο και σε κάθε σειρά οριζόντια.

(Η λύσις στο προσεχές)

ΠΟΥ ΤΟ ΞΕΥΡΕ;

Ήταν μία θαυμάσια χειμωνιάτικη νύχτα, στην Έλβετία. Τό χιόνι είχε πέσει άφθονο παντού. Όλα ήσυχάζαν γιατί ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Στα γραφεία μιάς τοπικής έφημερίδος οι δημοσιογράφοι έχουν τελειώσει την δουλειά τους κι έτοιμάζονται να γυρίσουν στα σπίτια των. Έξαφνα χτυπά τό τηλέφωνο.

—Άλλο, έδω, ένας άναγνώστης σας Ένα τρομακτικό δυστύχημα έλαβε χώραν πριν από δέκα λεπτά μέσα στο τούνελ. Ένα αυτοκίνητο πολυτελείας που μετέφερε 5 ανθρώπους συνεκρούσθη μ' ένα έλκυθρο του οποίου επέβαινον δυό κυρίες κι ένας κύριος. Τέσσερις έφονεύθησαν και δυό έτραυματίσθησαν. Τό πλήθος...

Ο δημοσιογράφος δεν μπόρεσε ν' άκούση περισσότερα γιατί ή τηλεφωνική επικοινωνία έχει διακοπή απότομα. Τρέχει στον άρχισυντάκτη και του λέγει τί έκαθε. Ο άρχισυντάκτης δίνει τις έξης οδηγίες:

Δυό δημοσιογράφοι να πάνε με άμάξι στον τόπο του δυστυχήματος και να μάς δώσουν τό ρεπορτάζ τους τηλεφωνικώς. Έκτός αυτού πρέπει να είδοποιηθ ή άστυνομία και δημοτικός σταθμός πρώτων βοηθειών.

Μόλις όμως έδωσε τις οδηγίες αυτές, ένας υπάλληλος του άναγγέλλει ότι κάποια βλάβη έπληθε στον κεντρικό τηλεφωνικό θάλαμο και καμιά τηλεφωνική γραμμή δεν λειτουργεί πιά. Ο άρχισυντάκτης γίνεται έξω φρενών και βρίζει θεούς και δαίμονες. Ένας γέρος δημοσιογράφος όμως, που ές τώρα καθόταν ήσυχος σε μία γωνιά κα διαβάζε έξνα περιοδικά, του είπε:

—Γιατί έκνευρίζεσαι; Όλη αυτή ή ιστορία του δυστυχήματος είναι ψεύτικη από την άοχή ως τό τέλος. Σ'ας έπαιξαν μιά φάρσα. Θά τό δητε. Όλοι περιμένουν με άνυπομονησία.

Υστερα από άρκετή ώρα, οι δημοσιογράφοι έπιστοφούν, έξαλλοι:

—Μας κοροΐδεψαν. Δεν συνέβη κανένα δυστύχημα στο τούνελ.

Πώς τό ήξερε αυτό έκ των προτέρων ο γέρος δημοσιογράφος;

□ □

ΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ φύλλου 494

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Σ	Κ	Α	Κ	Ι	Σ	Ο	Σ		
2	Μ	Υ	Σ		Σ	Κ	Α	Ρ	Ο	Σ
3	Ε	Τ	Ο	Σ		Ρ	Α	Μ	Φ	Η
4	Λ	Ι	Σ	Τ		Ω	Ρ	Α	Ι	Α
5	Λ	Α		Α	Λ	Σ			Α	Μ
6	Ι		Σ		Σ	Ε	Κ			
7	Γ	Ρ	Α	Ι	Α		Λ	Ο	Λ	Α
8	Κ	Ο	Ρ	Σ	Ε	Δ	Ε	Σ		Ν
9		Υ	Π		Τ	Ε	Ν	Τ	Α	Ν
10	Α	Σ	Α	Φ	Ε	Ι	Α		Σ	Υ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η συμπλήρωσις του τετραγώνου θά γίνη όπως δείχνει ή εικόνα μας. Έτσι

1	24	27	33	3	23
15	21	18	26	6	25
30	29	17	2	22	5
7	8	20	35	9	32
22	16	19	41	31	12
36	13	10	4	34	14

Έχετε άθροισμα οριζοντίως και καθεώς 111.

□ □

ΤΙ ΩΡΑ ΕΙΝΑΙ

Ίδου ή ώρα την οποία έδωσε ο καθηγητής των Μαθηματικών κ. Αριθμητής εις τον κ. Απορίδη, κανόνιαν τοίς έξης ύπολογισμούς:

Τά 2)3 του 12=8. Τό 1/4 του 8=2. Τό 1/2 του 2=1. Άρα ήταν ή ώρα μία και τέταρτο.

□ □

ΠΟΣΑ ΦΡΟΥΤΑ ΕΧΩ

Ένας ένας άσπρη τό όλον Τόια υψηλά (έννέα έπτά έφ) τοίτα πορτοκάλια (έννέα έπτά έφ) και τρία καρύδια (έννέα έκτός έφ).

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσιέ, άρχηγός ισχυρού κόμματος, δημοφιλής, πλούσιος, πατέρας δύο κοριτσιών, άγαπά μ' έναν άπελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστερ, κόρη ενός φίλου του που πεθαίνοντας του άνέθεσε την προστασία της. Μιά μέρα, ή γυναίκα του άνακαλύπτει το τρομερό μυστικό του, και άποφασίζουν να χωρίσουν. Ο Μιχαήλ Τεσσιέ εγκαταλείπει τὰ πάντα: γυναίκα, παιδιά, πολιτική θέση. Ζητεί διαζύγιο και παντρεύεται την Μπλάνς. Περνούν όκτώ χρόνια. Οί δυο σύζυγοι ζουν άποτρα-δημένοι σε μία 'ζοχή'. Έξαφνα μία μέρα ο Μιχαήλ παίρνει ένα τηλεγράφημα από τον φίλο του Μοντέ. 'Η Σουζάν έχει πεθάνει ξαφνικά. 'Η συγκίνηση των δύο συζύγων είναι μεγάλη.

Ο Μιχαήλ φεύγει άμέσως για τὸ 'Ανεσού και άφού κανόνισε τις υποθέσεις των κοριτσιών του, τὰ παίρνει και τὰ πηγαίνει στο Μοντρέ, όπου έμενε με την Μπλάνς. 'Η 'Αννα, δέχεται πρόθυμα την άλλαγή αυτή, ή Λώρα όμως, δέν μπορεί να συνηθίσει στην ιδέα ότι πρόκειται στο έξής να ζήσει με την γυναίκα που υπήρξε ή αίτία της δυστυχίας της μητέρας της. 'Η 'Αννα προσπαθεί να την καθησυχάσει, μὰ ή Λώρα δέν κρύβεται. Ο Μιχαήλ και ή Μπλάνς τὰ καταλαβαίνουν όλα. 'Η Μπλάνς ιδιαιτέρως υποφέρει από την κατάσταση αυτή. Ο Μιχαήλ προσπαθεί να την καθησυχάσει.

22.

(Η συνέχεια)

Δ α με μισούν και θα δυσπιστούν για μένα είπε τέλος με σοβαρότητα. Όταν συλλογίζονται ότι πρέπει να κατακτήσω τις καρδιές τους ρωτώ τόν έναντι μου πως θα το κατορθώσω, με πόση καλή θέληση, με ποιές αποδείξεις αγάπης.

Ο Μιχαήλ φάνηκε σκεπτόμενος. —'Ισως θα χρειασθώ ολίγοτερο καιρός από ό,τι νομίζεις. 'Η ζωή τακτοποιεί τόσα πράγματα, τόσες καταστάσεις που φαίνονται αδύνατες. Δέν φοβούμαι καμμία δυσκολία εκ μέρους της 'Αννας. Είναι φρίσε τρυφερή, διαχυτική, ή οποία δέν θα μπορούσε να ζήσει με έλθρα με κανένα... Δέν φάνηκε σχεδόν περιποιητική σε σένα; 'Όσον

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

άφορα την Λώρα... αυτή είναι ένα - παιδί άκόμη.

—Παιδί; 'Ισως. 'Αλλά είναι παιδί που έχει σταθερές ιδέες, κρίσεις, και θέληση δική του. Αυτό μ' άνησυχεί περισσότερο. 'Ακριβώς γιατί είναι ένα παιδί... Δέν είναι πολλές ώρες που την έχω δη, και όμως κατάλαβα ότι με μισεί και ζητά κάθε ευκαιρία για να μου τὸ δείξει.

Ο Μιχαήλ σιώπησε. 'Η Μπλάνς συνέχισε:

—'Εντούτοις πόσο πρόθυμη είμαι να την αγαπήσω. Την αγαπούσα δέβαινα, πάντα μὰ τώρα, νοιώθοντας και πόσο κακό της έκαμα, την αγαπώ περισσότερο. Θα κάμω ό,τι μπορώ για να την φέρω κοντά μου, αν δέν τὸ κατορθώσω όμως; 'Όσο Μην νομίζεις τότε αν τύχη και χωρισθούν από σένα, ό,τι θά φταίω εγώ!

Ο Μιχαήλ ήταν πολύ συγκινημένος. 'Ανοίξε την άγκαλιά του κι' έκλεισε μέσα του σφιχτά την Μπλάνς.

—Ξέρω την καρδιά σου, είπε, και ό,τιδήποτε κι' αν συμβή, δέν θα έχω την παραμικρή άμφιβολία για σένα. Δέν θέλω πια να υποφέρεις εξ αιτίας των.

—Και έντούτοις, Μιχαήλ, θάταν ίσως δικαιο να υποφέρουμε κι' έμεις με την σειρά μας...

Κι' άγκαλιασμένοι, σιωπηλοί, γεμάτοι σκέψεις, επέστρεψαν στο σπίτι.

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Οί έβδομάδες που έπακολούθησαν, πέρασαν μονότονα, χωρίς καμμία μεγάλη αλλαγή στο σπίτι των Τεσσιέ. Όλοι ζούσαν ήσυχα, αλλά και με κάποια επιφύλαξη ό ένας προς τόν άλλον. Πήγαιναν συχνά, έκδρο-μὲς στα περίχωρα και την λίμνη, αλλά ή Λώρα, παρ' όλη την ευχαρίστηση που ένοιωσε απ' όλη αυτή την κίνηση, έμενε πάντα επιφυλακτική, κλεισμένη στον έναντι της.

Μιά μέρα σε μία άριστοποίηση έκδρομή τους στην λίμνη, ή Λώρα, που γύριζε άσκοπα έδώ και εκεί πάνω στο κατάστρωμα, γνώρισε τρέχοντας στην άδελφή της.

—'Αννα, της είπε με κοιμένη άναπνοή, στο βαπόρι μας είναι και κάποιος άλλος από τὸ 'Ανεσού.

Η 'Αννα, κουβέντιαζε εκείνη την ώρα με την Μπλάνς, ή οποία χαμογέλασε.

—Ποιός, λοιπόν, ρώτησε με την ήρεμη φωνή της ή 'Αννα.

—Για μάντευσέ...

—Πώς θέλεις να τὸ ξέρω...

—Λοιπόν...

Και ή Λώρα έσκυψε στο αυτί της άδελφής της. Στάματασε όμως στο «ό...» γιατί την ίδια ώρα προβάλλει πίσω από ένα άεργαγωγό ή κομψή σιλουέτα του νεαρού Αιγαργό ή κομψή σιλουέτα του νεαρού Αιγαργό με ντε Σαιντ Μπραίν. Φορούσε ένα ωραίο ταξιδιωτικό κοστούμι, και την μπουτονιέρα του τὸ στόλιζε ένα ολοπόρφυρο γαρύφαλλο. Ο νέος πλησίασε κοιτώντας τὸ καλλίκο του στο χέρι, γαϊρέτης με τυπικότητα, και τούς είπε ότι έρχόταν από τὸ Ζερμάτ και πήγαινε στο 'Ανεσού. Είχε άόχισσι να ρωτά νέα τους, όταν πλησίασε ο Μιχαήλ. 'Η 'Αννα σπείστηκε για να κάμει τις συστάσεις.

—Ο κ. ντε Σαιντ-Μπραίν που γνωρίσαμε στο 'Ανεσού... Ο πατέρας μου... Και ύστερα από μία στιγμιαία δικιοπή: —'Η κυρία Τεσσιέ... —Ο κ. ντε Σαιντ-Μπραίν, φώναξε ο Μιχαήλ. Ο γυιός δέβαινα, τὸ διαδόχου μου στην Βάχα!... —Μάλιστα, κύριε... —'Ό! Πολύ καλά. Παρακολουθώ με πολύ ενδιαφέρον την δράση του πατέρα σας... Αισθάνομαι πάντα ενδιαφέρον για την πολιτική αν και έχω άπομακρυνθῇ πια... Δέν θα σας πω ότι επιδοκμάζω καθ' όλα την πορεία του, αλλά είνε άνθρωπος με καρδιά και αυτό είναι τὸ ενδιαφέρον. —Ο μπαμπάς έχει πολύ διαφορετική ιδέα, είπε σκύδοντας ή 'Αννα. 'Η Λώρα, άνυπομονούσε να μάθῃ για τὸ 'Ανεσού, αλλά εκείνη την ώρα τὸ κοινοῦνι τὸυ πλοίου άνήγγειλε ότι είχαν φθάσει στο Ούσού.

—Φθάσαμε κύριε! Έκανε ο Μιχαήλ.

Η Μπλάνς σκώθηκε:

—'Αν δέν διάθεσε κύριε, είπε γυρνώντας στον Σαιντ-Μπραίν, θα σας παρακαλούσαμε να κατεβήτε και σεις στο Ούσού και να φάμε μαζί. Θα συγχίσετε τὸ ταξίδι σας με τὸ έπόμενο ατμόπλοιο...

Ο νέος δίστασε λίγο, αλλά κατόπι δέχθηκε την πρόσκληση.

—Τί ωραία, φώναξε με χαρά ή Λώρα.

Η 'Αννα δέν μίλησε. Φαινόταν αυτή άποροφημένη από την θέα τὸυ γύρω τοπίου. Πέρασαν μία ώρα πολύ ευχάριστη, συνομιλώντας εύθυμα. Περισσότερο από όλους μιλούσε ή Λώρα, της οποίας ή εύθυμία ήταν άκράτητη.

Ο Μιχαήλ παρακολουθούσε ευχαριστημένος. Η Μπλάνς, άνελήφθη ότι ο νέος μιλώντας γύρευε πάντα να συναντήσῃ τὸ βλέμμα της 'Αννας. Δέν ήταν, δέβαινα ή πρώτη φορά, επανειλημμένος ως τώρα τὰ βλέμματά τους είχαν συναντηθῇ, αλλά για ν' απαλλαγούν, σχεδόν άμέσως τὸ ένα απ' τὸ άλλο. Κάθε φορά όμως, που συνέβαινε αυτό, μία γλυκειά λάμψη φώτιζε τὸ πρόσωπο της νέας. Η Μπλάνς τὴ παρακολουθούσε προσεκτικά.

Όταν άργότερα χωρίστηκαν προκειμένου να πάρῃ ο νέος τὸ βαπόρι για να συνεχίσει τὸ ταξίδι του, ή Μπλάνς παρατήρησε ότι ή 'Αννα ήταν κάπως χλωμή, ένφ μ' ένα βλέμμα γεμάτο μελαγχολία παρακολουθούσε τὸ βαπόρι που έφευγε...

—Είναι πολὺς καιρός, που γνωρίζεις τόν ντε Σαιντ-Μπραίν; ρώτησε σγὰ την νέα.

—Πολὺς καιρός; 'Ό! Ναι!... Έκανε ή 'Αννα σὰν να ξεπνοῦσε από ύνειρο.

—Χαριτωμένος νέος, έπιν... ο Μιχαήλ έπεριβαίνοντας στην διηλίδα. 'Απλός, ελικρινής. Πολὺ καλός. Ο πατέρας του είναι ένας γέρος εύτατριδης, γεμάτος προλήψεις, και όχι πολὺ έξυπνος. 'Αγαθός άλλωστε κι' όχι κουτότερος από πολλούς άλλους δουλευτάς μας...

—Νὰ τὸ βαπόρι μας! Έκανε ξαφνικά ή Λώρα, δείχνοντας προς την λίμνη.

Η 'Αννα ήταν τόσο χλωμή, που ή Μπλάνς την αότησε:

—Μὰ τί έχεις. 'Αννα; Μήπως είσαι κακοδιάθετη...

—'Ό! 'Όχι... Είμαι μονάχα λίγο κου-

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

ΜΑΡΣΕ-ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΦΟΒΕΡΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Ο Μάριος και ο Ολίβ διηγούνται τις άρρώστιές τους.

—Κάποτε, λέει ο Ολίβ, είχα τρομερό πυρετό, τόσο τρομερό που άνέβηκε ή θερμοκρασία τὸυ δωματίου μου και τὸ θερμομετρο φυσικά μαζί!... Χρειάστηκε που λες Μάριε, να φέρουνε μέσα στο δωμάτιο μερικές κολόνες πάγο για να πέση λίγο ή θερμοκρασία!

—Χμ!... Έκανε ο Μάριος. Πυρετό τὸ λες αυτό; Έγώ κάποτε όταν έπαθα γρίπη στην 'Αφρική, είχα τέτοιο πυρετό που όταν ο γιατρός θέλησε να μου πιάσει τὸν σφυγμό άφηκε άμέσως τὸ χέρι μου κάτω!

Ο Ολίβ.—Και γιατί Μάριε;

Ο Μάριος.—Είχε καή ο άνθρωπος, κουτέ!...

□ □

Μ' ΕΝΑ ΣΜΠΑΡΟ... ΤΡΕΙΣ ΛΑΓΟΥΣ

Ο Μάριος διηγότανε μία μέρα στο καφενείο, μία από τις συνηθισμένες του κυνηγετικές περιπέτειες.

—Πού λέτε, άρχισε, κάποτε κυνηγούσα λαγούς κοντά στο Μαντόν. Έξαφνα βγαίνουν αντίκρυ μου τρεις λαγοί μαζωμένοι! «Τί κάνεις τώρα Μάριε;», λέγω τὸυ εαυτού μου. Δέν έκανε να φευγάτισω κανένα τους και όμως πώς θα τούς σκοτώνα και τούς τρεις;

—'Αλήθεια, Μάριε, πώς θα τούς σκοτώνες; διέκοψε ο Ολίβ.

—Στάσου να δῆς και να θαυμάσεις, τὸν φίλο σου τὸν Μάριο. Για μία στιγμή, οί λαγοί άρχισαν να τρέχουν ό ένας πίσω από τόν άλλο. Δέν χάνω καιρό, σηκώνω τὸ δίκανό μου σκοπεύω και πυροβολώ τὸν τελευταίο λαγό.

Μετά δυο δευτερόλεπτα έπεφταν και οί τρεις λαγοί κάτω νεκροί. 'Η σφαίρα μου τούς είχε περάσει όλους!

□ □

Ο ΜΑΡΙΟΣ... ΖΩΟΚΛΕΠΤΗΣ ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

Ο Μάριος είχε κλέψει κάποτε ένα κονέλι τὸυ γείτονά του. Αυτός τὸν έμνηυσε και ο Μάριος δικάτεται τώρα επί ζωοκλοπῆς.

—Αυτούμαι πολὺ κ. Μάριε, τὸυ λέγει ο δικαστής, μα έχετε φήμην έντίμου ανθρώπου στην Μασσαλία...

—Και είμαι κ. πρόεδρε.

—Τότε πὸς τὸ κάνετε αυτό;

—'Ημουν πωμένος εκείνο τὸ βράδυ κ. Πρόεδρε και δέν ήξερα τί έκανα.

—Πολὺ καλά αλλά, την έπομένη πουλήσατε τὸ κονέλι και ήπιατε τὰ λεπτά τὴν ταβέρνα.

—Μάλιστα, αλλά τὸκανα αυτό για να ξεγάζω την κακή πράξη που έκανα κ. Πρόεδρε!...

ρασμένη... Έκανε ή 'Αννα με φωνή την όποία προσπαθούσε να κάμῃ όσο μπορούσε πιο ήρεμη.

«Δέν υπάρχει άμφιβολία, σκέφθηκε ή Μπλάνς, αγαπιούνται». Και ή καρδιά της σφίχθηκε, σὰν να ένοιωσε κάποιο κίνδυνο να τούς τριγυρίξῃ.

Μετά τρεις μέρες, ή Λώρα, έφερε ένα γραμμα στην άδελφή της.

—'Αννα! Ένα γραμμα για σένα! Είναι από τὸ 'Ανεσού. Κύτταξε γρήγορα τίνος είναι. Θα σου τὸ διαβάσω, δέν είναι έτσι;

Δέν γνωρίζω τὸν γραμινά χαρακτήρα, είπε ή 'Αννα ελχνοντας μία ματιά στο φάκελλο.

Όταν όμως άνοιξε τὸ γραμμα και διάβασε δυο γραμμές, έγινε κατάχλωμη.

—Λοιπόν!, έκανε άνυπομονῃ ή Λώρα.

—Θά... θα σου πω άργότερα Λώρα! ψιθύρισε ή 'Αννα. 'Αφρησε με τώρα μία στιγμή...

—Μπαράβο σου!, έκανε ή Λώρα ψευδοθυμωμένη. 'Όστε, έχωμε τώρα και μυστικά από την άδελφούλα μας; Και έφυγε.

Η 'Αννα ξανάνοιξε τὸ γραμμα και διάβασε, γεμάτη ταραχή ένφ τὰ μάγουλά της έπορφυρώνονταν τώρα ζωγράφ.

«'Η καρδιά μου δέν με γέλασε όταν μου είπε ότι την μαντεύσατε. Γύριξα πολλές μέρες στην λίμνη, γύρω από τὸ Μοντρέ, όπου ήξερα πὸς είσθε, με την μοναδική έλπίδα να σας συναντήσω. Μου είχαν δείξει τὸ σπίτι σας. Πέρασα πολλές φορές έμπρός από την πόρτα, φροντίζοντας να μὴ προκαλέσω την προσοχή, και δυο φορές σας είδα, χωρίς να με δῆτε. Δέν είχα, όμως την έλπίδα να σας συναντίσω ή και ν' άκούσω την φωνή σας.

» Σας συνάντησα, αλλά και πάλι δέν μπορούσα να σας πω τίποτε. 'Εντούτοις, θα έδινα τὴ ζωή μου για να μιλήσω μία στιγμή ιδιαιτέρως μαζί σας. Θα μὸυ επιτρέψετε ποτέ να σας αγαπώ;

» Δέν ξέρετε, δέν μπορείτε να ξέρετε τί είσθε για μένα, από την πρώτη φορά που σας είδα, από την πρώτη λέξη, που άκουσα από τὸ στόμα σας. 'Η ζωή μου είναι πια δεμένη με την δική σας. 'Αν ξέρατε την δική μου, θα με καταλαβαίνατε πολὺ καλλίτερα, και θα με συγχωρούσατε που σας γράφω, με κίνδυνο να σας γίνω δυσάρεστος.

» 'Αλλά, τί άλλο μπορούσα να κάμω; Είσθε στο Μοντρέ και δέν ξέρω αν θα μείνετε εκεί και πόσο. 'Εγώ είμαι στο 'Ανεσού και σε λίγες βδομάδες θα επιστρέψω στο Παρίσι. Πὸς να σας δῶ; Πὸς να σας μιλήσω; Τὸ αλυσότερο και τὸ συντομότερο θάταν να παρακαλέσω τὸν πατέρα μου να γράψῃ στον δικό σας για να μὸυ επιτρέψῃ να σας βλέπω. Ξέρω όμως τις ιδέες τὸυ πατέρα μου, δέν τελείωσα άκόμη τις σπουδές μου, είμαι εικοσιδυό έτών και συχνά μὸυ λένε ότι είμαι ένα παιδί.

» Δέν θα μ' άκουε. Χρειάζεται άκόμη να περιμένω δυο χρόνια, και

σ' όλο αυτό τὸ διάστημα, θα είμαι κατωδικασμένος στο φρικτότερο μαρτύριο: να μὴ σας βλέπω, να μὴ σας άκούω... 'Ό, όχι και ή μόνη σκέψη των δύο αυτών χρόνων με κάνει να τρέμω από την άγωνία! Είναι όμως και κάτι άλλο: οί πατέρες μας, δέν έχουν και πολλή συμπάθεια ό ένας για τόν άλλον. Και αυτό ήδη είναι ένα σοβαρό έμπόδιο που θάπρεπε να υπερπηδήσουμε. Πάλι όμως, αν είμεθα έμεις οί δυο σύμφωνοι, κανένα έμπόδιο δέν θα μπορούσε να μας καθάλα. Γι' αυτό, άναγκάστηκα να σας γράψω.

» Σας ζητώ και πάλι συγγνώμην γι' αυτό. Δέν ξέρω τί θα γινόμεν αν ήξερα ότι σας δυσάρεστησα. Σας αγαπώ και θα κάμω τὸ πᾶν για να γίνω αξιός σας. Σας παρακαλώ να μὸυ πῆτε με μία λέξη αν μὸυ επιτρέπετε να σας συλλογίζομαι...»

Έκείνο όμως, που ο νεαρός Αιμέ δέν έλεγε στο γραμμα του, ήταν τί τὸυ είχε ο πατέρας του όταν τὸν άνέφερε για την συνάντησή τους.

—Είναι λιπαρό, ότι τὰ κορίτσια ούτὸυ έχασαν την μητέρα τους. Έπεςαν σε πολὺ άσχημα χέρια...

Η 'Αννα, δέν είχε ως τότε παρὰ πολὺ συγκεκριμένη ιδέα για τὸ αίσθημά της. Τὸ γραμμα εκείνο της έκανε να καταλάβῃ ότι αγαπούσε κι' ότι αγαπούσε βαθειά. 'Ολοκληρω ή ύπαρξή της φτερούγιζε τώρα κοντά στον αγαπημένο της.

—Λοιπόν, 'Αννα; ρώτησε τὸ βράδυ ή Λώρα την άδελφή της.

—Σε παρακαλώ, Λώρα, μὴ με ρωτᾷς!...

Δέν μπορώ να σου πω τίποτε τώρα!... 'Αργότερα, άδελφούλα μου, άργότερα...

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΑΚΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΜΗ

Ο σημανθής θυμωμένος σε μία διακοπή τὸυ φίλου.

—Θα κάμω εκείνο που σου λέω, κύριε! 'Ορίστε μας! Ποιός φαντάζεται ότι είσαι;

Στην Χώρα των Φειδιών

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΦΕΙΔΑΝΘΡΩΠΟΣ. — ΔΥΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΙ ΕΝΤΥΠΩΤΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ

Την άλλη μέρα, ήμουν πρωί-πρωί στο πόδι. Η περιέργειά μου δεν μ' άφηνε να κοιμηθώ. Άνυπομονούσα να μάθω τί είχε άπογίνει ο Κάφευ— έτσι λέγανε τον νεαρό μαύρο— ύστερ' από τον τρομερό ένκεινο δαμαλισμό που είχε ύποστή. Έκανα βιαστικά την τουαλέτα μου, ήπια το τσάι που μου έτοιμάσε ο ύπηρετης μου και βγήκα έξω. Βρήκα τον Κάφευ ξαπλωμένο έξω από την καλύβα του. Είχε ένα ύφος αξιοθρόνητο, φαινόταν να ύπεφερε. Τόν πλησίασα και τόν ρώτησα πώς πέρασε την νύχτα.

—Θαρρώ, μου είπε, πώς μου δίνουν τσεκουριές εδώ μέσα, και μοιδαίει το κεφάλι του.

Τού πήρα την θερμοκρασία. Ήταν φυσιολογική, ο σφυγμός του όμως ήταν αδύνατος και τα μάτια του νυσταλέα. Έπ' πλέον, δεν είχε την παραμικρή όρεξη. Κοιμήθηκε όλη εκείνη την ήμέρα θαθειά. Τήν άλλη μέρα τόν ξαναβρήκα εύθυμο και γεμάτο ζωή. Μου είπε ότι τίποτε δεν αισθανόταν πιά και ότι ή όρεξη καθώς και όλες οι φυσιολογικές λειτουργίες του οργανισμού του τού είχαν ξαναβρεί.

Αυτό μ' έκανε να πάρω την απόφασή μου και όταν ξαναφάνηκε στην καλύβα μου ο Καλόλα, τού είπα πώς ήμουν έτοιμος να γίνω φειδάνθρωπος. Για κάθε όμως ένδεχόμενο, ρώτησα αν δεν θα μπορούσε και ο Ντόνα να μου κάνει τις εντομές. Δεν είχα καμμία έμπιστοσύνη στο τρεμάμενο χέρι τού Γέρον Άνθρόπου. Ο Καλόλα δεν έφερε καμμία αντίρρηση. Με πληροφορήσε μονάχα, πώς για να γίνω μέλος της κοινωνίας των φειδανθρώπων, έπρεπε να πληρώσω ένα ποσό. Ρώτησα πόσα.

—Ω! Δεν έχει σημασία, μου είπε, ο Καλόλα. Δίνει κανείς ό,τι μπορεί. Συνήθως το δικαίωμα είναι δέκα νενόμια ζώα...

Έκανα άμέσως ένα λογαριασμό και βρήκα πώς δεν ζητούσε και λίγα... Κάπου 7.500 γαλλικά φράγκα! Θεώρησα καλό να μ'ην παζαρεύω και λέγω ξεκομμένα τού Καλόλα:

—Θά έφθανε ένα δολλάριο;
—Με το παραπάνω! Ήταν ή άπάντησή.
—Θ' άρχισω άμέσως; ρώτησα.
—Άμέσως, αν θέλεις μπ' δάνα!
Πλήρωσα το δολλάριό μου και άφου ό «Αυτοκράτωρ» τó έκρυψε θαθειά μέσα στην τσέπη της ρόμπας του, φώναξε τόν Ντόνα, και τού είπε δίνοντάς του ένα μικρό μαχαίρι.

—Άρχισε!
Ο Ντόνα χωρίς να χάσει καιρό, μου πήρε τα χέρια, άνασήκωσε τα μανίκια και άρχισε να κάνει εδώ και εκεί με μεγάλη ταχύτητα μικρές έγκυπές. Άφου μου έχάρσε σέ πολλά μέρη τα χέρια, έκανε ένα δήμα προς τα πίσω και περίευνε.

Προχώρησε τότε ο Καλόλα.

Έν τώ μεταξύ ή είδηση της μυσσεώς μου είχε διαδοθή και όλο τó χωριό είχε μαζευτή έξω από την καλύβα μου και παρακολουθούσε με θρησκευτική κατάνυξη τó θέμα.

Ο Καλόλα, λοιπόν, προγώρησε πώς τó μέρος που κατόντας στο χέρι του τó μικρό νεροολόβιθο που είχε μέσα του τó λού-

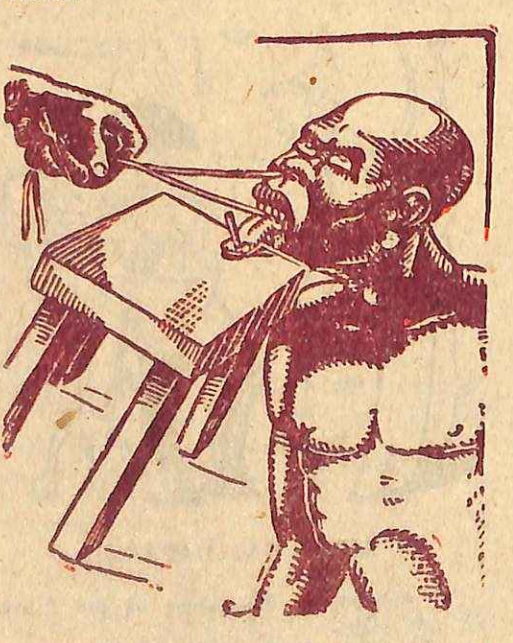
κα γ κ ο. Έβγαλε άρκετή ποσότητα από τó φειδοφάρμακο αυτό και μου έλεισε μ' ένσπαχύ στρώμα όλες τις τομές. Τό λούκαγ, θάρρεπε να μείνη επάνω στις πληγές επί 3 μέρες. Και δεν έπρεπε διόλου να τó άγγίσω κατά τις τρεις αυτές μέρες, αν ήθελα να επιτύχθ τó πείραμα και να μ'η μου μείνουν ούλές σ' όλη μου τή ζωή. Φυσικά συμμορφώθηκε άπολύτως με την σύσταση.

Κατά τó τρομερό όμως αυτό χρονικό διάστημα, δεν έχασα φυσικά τόν καιρό μου. Παρακολούθουσα την επίδραση τού φαρμάκου στόν οργανισμό μου. Κατά τις τρεις τó άπόγευμα αισθάνθηκα ένα δυνατό πονοκέφαλο που όσο πήγαινε δυνάμωσε. Ύστερα από μιά ώρα διεροτόμουν πώς μπορούσε τó φτωχό μου τó κεφάλι να άνθέξθ στο φοβερό αυτό σφυροκόπημα που έννοιωθα.

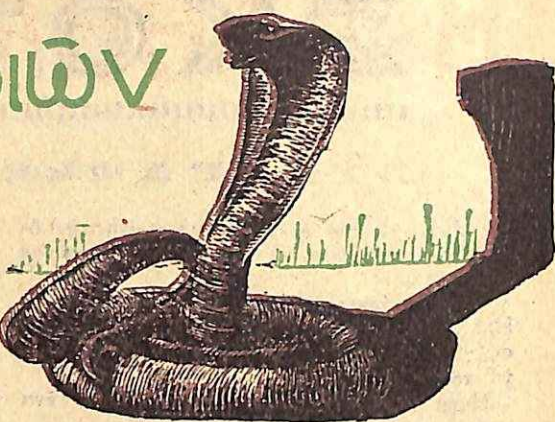
Ήταν κάτι τó άπερίγραπτο! Τίποτε πιά δεν μ' ένδιέφερε από την ζωή. Ούτε τó φαγητό, ούτε οι λεμονάδες που μ' έφερνε ό Σαλιμού, ούτε ή μελέτη, ούτε αυτή ή πίπα μου! Μιά μονάχα επιθυμία είχα, να σωθώ ως τó κρεβάτι μου και να ξαπλώσω για ένα όλόκληρο είκοσιτετράωρο. Τουλάχιστον! Τό έκανα αλλά πού να μέ πάρη ό ύπνος! Έπ' τέλους με μερικά ύπνοτικά χαπάκια κατάφερα να άποκοιμηθώ. Τί ύπνος όμως ήταν εκείνος Θεέ μου! Τί έφαινε αληθινή νύχτα που πέρασα!... Όνειρεύόμουν όλο φειδία να με ζώνουν, να μήγουν τα σουβλερά τους δόντια στις σάρκες μου, να χύνουν τó φοβερό τους δηλητήριο στις φλέβες μου. Τήν άλλη μέρα, με την άνατολή τού ήλιου, ήμουν στο πόδι. Τί άλλαγή όμως ήταν εκείνη! Δεν έννοιωθα τó παραμικρό. Ο κεφαλόπονός είχε εξαφανισθ. Η όνική κακοδιαθεσία είχε εξαφανισθ. Η όρεξή μου είχε ξαναβρεί, και γενικά ήμουν τόσο καλά, πού αν δεν είχα επάνω μου τά ίχνη της γθεσινής ιεροεξεταστικής ιεροτελεστίας, θάλεγα πώς δεν μου είχε συμβή τίποτε!

Ο Καλόλα μου είχε κιόλας βρή τόν άντικαταστάτη, πού θα με «ν τ ο ύ μ π λ α ρ ε» όπως λένε στην κινηματογραφική γλώσσα. Ήταν ένας νεοδεμένος μαύρος πού τó λέγανε Μάλι-Φέσα. Η δεύτερη μύση θα άρχιζε την επομένη κιόλας. Ο αυτοκράτωρ έστειλε τις σχετικές... προσκλήσεις στούς ύπαρχηγούς και τούς πορχόντας. Οι άλλοι, ό λαός δηλ, θάρχόταν μόνοι τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Ο Μάλι — Φέσα στο δεύτερο μέρος της «μυσσεως».

Έμεινε τώρα τó δεύτερο μέρος της μυσσεως για να γίνω καθ' όλα φειδάνθρωπος. Ήταν αυτό τó πιδ πολύπλοκο και ιεροτελεστικό. Οι πληροφορίες που μου είχε δώσει ό Καλόλα ήσαν τόσο άβριστες, πού δεν ήξερα τί άκριβώς θα συνέβαινε. Ένα μονάχα ήξερα καλά, πώς θα διαρκούσε τó δεύτερο μέρος της μυσσεως διού ή τρεις μέρες, και ότι ήταν πιδ βασανιστικό άπο την πρώτη δοκιμασία, τó μπόλασμα.

Άρχισα σοβαρώς να σκέπτομαι αν θάρρεπε τελικώς, να δεχτώ την συνέχεια, όποτε, έρχεται ένα θράδυ ο Καλόλα στην καλύβα μου, και, σάν να είχα μαντέψει την σκέψη μου μου άγγήγειλε ότι τó συμβούλιο τού χωριού άποφάσισε να με άπαλλάξθ άπ' τά περαιτέρω βασανιστήρια και να μου δώση έναν άντικαταστάτη, ό όποιος θα τά ύφιστατο όλα στην θέση μου και έξ όνόματός μου. Έτσι θα γινόμουν φειδάνθρωπος χωρίς διόλου να βασανισθ, ύπό τόν όρο έντούτοις να μου ελγαι τά πνεύματα εύνοικά. Και αυτό θα τó έδειχναν τά σημάδια, ένόςφ θα προχωρούσε ή μύση.

Έννοείται ότι ένθ δέχτηκα με μεγάλη χαρά την άντικατάσταση και ή χαρά μου έγινε άκόμη πιδ μεγάλη όταν έμαθα ότι ή άντικατάσταση γινότανε γιατί θα γινότανε για μένα ή μύση ένός άρχηγού. Όστε θα γινόμουν άρχηγός-φειδάνθρωπος, θα μάθαινα δηλ. όλα όσα άγνοούσαν έκατομύρια λευκών συνανθρώπων μου για τά μαγικά σάμακα τών ανθρώπων αυτών πού ήτανε άγνωστοι στα πιδ φαρμακερά δαγκώματα φειδιών!

Ο Καλόλα μου είχε κιόλας βρή τόν άντικαταστάτη, πού θα με «ν τ ο ύ μ π λ α ρ ε» όπως λένε στην κινηματογραφική γλώσσα. Ήταν ένας νεοδεμένος μαύρος πού τó λέγανε Μάλι-Φέσα. Η δεύτερη μύση θα άρχιζε την επομένη κιόλας. Ο αυτοκράτωρ έστειλε τις σχετικές... προσκλήσεις στούς ύπαρχηγούς και τούς πορχόντας. Οι άλλοι, ό λαός δηλ, θάρχόταν μόνοι τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

ΜΙΑ ΦΑΡΣΑ

Μιά όραία φάρσα άνεστάτωσε προ όλίγων μηνών τó Άμθούργο. Κάποιοι νέοι διηγήθηκαν στη γυναικία ένός έμπορό ότι δεκατρείς κροκόδειλοι έξέφρυναν από ένα Ιστιόφόρο πού τούς μετέφερε σέ κάποιο θηριοτροφείο και ότι μήγκαν στόν ποταμό Έλβα. Η Ιστορία διεδόθη άμέσως σ' όλόκληρη την πόλη, οι έφημερίδες την έγραψαν προσθέτοντας όσες περισσότερες λεπτομέρειες μπορούσαν και ή άστυνομία έξέδωσε προκήρυξη προς τόν λαό, με την όποία έωιστούσε την προσοχή τών κολυμβητών. Όλα τά λουτρά έκλεισαν και μόνο έπειτα από άρκετές ήμέρες έγινε γνωστό ότι έπρόκειτο περί φάρσας.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΝΕΦΗ

Έδαν ό Άριστοφάνης έξη εις την εποχή μας, ώρισμένως θα έγραφε ένα άκόμη άριστούργημα, τας ύπ' άριθ. 2 «Νεφέλας» του! Και άληθώς: εις ούδεμίαν άλλην περίοδον της Ιστορίας τών πεπολιτισμένων και μη κόσμων, έχουν άναφανή τσαούτα και τηλικαύτα νέφη εις τόν ορίζοντα. Νέφη! Νέφη! Νέφη!

Και όμως ευρισκόμεθα εις την άνοιξιν. Ζοφούται ό ορίζων εις την Κίνα, άποζοφούται εις την Ισπανίαν, πνίγεται εις στρώματα νεφών εις την δυτικήν Εύρώπην κ.τ.λ. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θά έλεγε κανείς ότι έπανήλθεν επί της γής ό Νεφεληγέτης Ζεύς!

Και πράγματι, τσούτφ έχουν συσκοτισθ τά παγκόσμια πολιτικά πράγματα ώστε να καθίσταται προβληματική και αυτή ή ύπαρξις τού ούρανού. Τί θα γίνθ όμως! Έρωτώμεν: Τί θα γίνθ; Θά πέσθ αν τώ μεταξύ πώς θα ξανασηκωθ; Και αν δεν ξανασηκωθ τί θα γίνθ ή τάλαιν; Τί θα γίνοντ τά έκατομύρια τών Ισπανών; Τί θα γίνθ ή Βαλένθια, ή Μουρκία, ή Καρθαγένη, τó Κάδιξ, και τó Βλαδιβοστόκ; Θά έχωμεν λοιπόν ένα νέον Πόρτ-Άρθούρ; Και ποιός, έν τοιαύτη περιπτώσει θα μās στείλθ τού χρόνου τις ώραιές εκείνες Ισπανικές σαρδέλλες τού κουτιού;

Ιδού ένα πλήθος έρωτημάτων επί τών όποιων έναγώνιως ή άνθρωπότης άναμένει άπάντησιν. Θά την έξη; Δεν θαρέναι!... ΛΟΡΔΟΣ ΝΟΡΘΚΛΑ-Ι-Φ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο άνθρωπος έχει άναγκην δύο τινων, διά να ζήσθ και να εύτυχήσθ: άτμοσφαιρικού άέρος και ένός γουδιού διά να τόν κοπανά. (Γνωμικόν τού συνουκισμού Κοπανά).

ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ

ΟΤΑΝ ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Τραγική και άστενωπότη συνάμα Ιστορία ένός άτυχούς έρωτος ==

ΜΕΡΟΣ Α'

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Ο νειρον ή φαντασία: (Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Ένθυμούνται οι άναγνώσται μας ότι την προπαρελθούσαν έβδομάδα ό άστυφύλαξ της παρ' ιδόν 'Πισσόν λαικής εκείνης συνουκίας άπαυδήσας κατόπιν της συντόνου καταδιώξεως της μυστηριώδους εκείνης σιας ήτις έτερε

ΑΦΙΞΕΙΣ - ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Έφθασεν εις την πόλιν μας προερχόμενος εκ Τιέν-Πού-Φέ—Τσέ—Καί—Νό, ό διακεκριμένος διπλωμάτης τόν όποιον παριστά ή εικόνα μας.

Ο διακεκριμένος και γλωσσος-

μαθής διπλωμάτης, άναχωρεί αύριο τó πρωί προς τó σπέρμας άεροπορικώς διά τού Σεμπλόν.

□ □

Άνεχώρησε διά την Πουρ-Τσουη της Κεντρικής Άφρικης ή γνωστοτάτη μοδίστα της όδοι Έρμού δις Μωρώ (προσοχή κ. λινούτσια!) διά να προμηθευθ τά τελευταία μόνελα καπέλων που λαγνάζονται εκεί. Θά επιστρέψθ μετά είκοσι έτη άεροπορικώς.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ο άνθρωπος έχει άναγκην δύο τινων, διά να ζήσθ και να εύτυχήσθ: άτμοσφαιρικού άέρος και ένός γουδιού διά να τόν κοπανά. (Γνωμικόν τού συνουκισμού Κοπανά).

κατά μήκος τού δορείου κρηπιδώματος της δεξιάς όχθης τού Σηκουάνα, μετέθθ εις τόν οίκον του διά να άναπαυθ.

Δεν είχε άκόμη κλείσει τούς όφθαλμούς και παρεδόθη εις τας άγκάλας τού Μορφέως, όποτε ήχος κιθάρας ήκούσθ κάτωθι τών παραθύρων του και φωνή γλυκεία νεαρού ύψωθ εις λά μινός μέσα εις την νυκτερινήν σιγήν.

Ο νέος έψαλλε εκείνη την ώραν την περίφημον άριαν της «Λουκίας τού Λαμεριουζίου». «Όταν γεμάτος έρωτα». Ο κινώμενος ήνοιξε τούς όφθαλμούς, έχασμήθθ και έτεινε τó σός. Έλεγε ό κιθαρωδός:

Όταν γεμάτος έρωτα περνά άπ' τó παραθύρι σου ούτε γυρίζεις να με ιδής. Σού σκότωσα τόν κήρ σου;

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Δύο και δύο πόσα κάνουν;

(Η λύσις εις τó προσεχές)

ΕΤΕΡΟΝ

Όταν έχωμεν τρία στο χέρι και ταυτοχρόνως έχωμεν τέσσερα, ένθ πρέπει να έχωμεν μόνον πέντε πόσα εις την πραγματικότητα έχομεν;

(Η λύσις εις τó προσεχές)

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τί είνε εκείνο πού φωνάζει τώρα τόν Μάρτιον την νύκτα εις τά κεραμεία;

(Η λύσις εις τó προσεχές)

Η ΓΑΤΑ

ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΙΝΕΙΤΑΙ

Σας δίδωμεν σήμερα ένα παιχνίδι πολύ—πολύ διασκεδαστικόν και δυσάρεστον.

Ρίψατε ένα βλέμμα εις την εικόνα μας. Παριστάνει μίαν γάταν, μίαν μαύρην γάταν (παθάνν να είνε και γάτος, άλλ' αυτό δεν έχει να κάνει). Η γάτα, λοιπόν, αυτή είνε μπλεγμένη μέσα στο δίχτυ και δεν μπορεί να τó κουνήσθ αν και βλέπθ από μακριά την ού-

ρά ένός ποντικού. Πώς θα κάνε-τε ώστε να άπαλλαγθ ή γάτα από τó δίχτυ και να όρμησθ στόν ποντικό;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΝΕΟ—ΔΟΥΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

(Η «Καθημερινή Έβδομάς» εγκαινιάζει από σήμερα και στήλην ξένης ποιήσεως διά να γνωρίσουν οι άναγνώσται μας και τά φιλολογικά και ποιητικά προϊόντα τών άλλων χωρών.

Άρχίζομεν σήμερα με δυό ώραιστάς μεταφράσεις ποιημάτων γνωστών ποιητών ύποσχόμενοι να συνεχίσωμεν στο προσεχές με άλλους).

ΤΟ ΡΟΔΟ

Τό ρόδο από τó φράχτη επάνω σάν μ' είδε να περνά κ' έχτές, μοιπε: άπόψε θάμαι επάνω... Κι' ήταν άφρατο σάν κεφτές!...

Άπόψε πέρασα και πάλι, τόν φράχτη, σίμωσα δειλιά, και ή Μαριό μοιπε άγάλι:—θά σούλεγα νάρθηξ, αλλά...

Μ. Α. ΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΙΘΙΟΠΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Θυμάσαι, θράδυ ήταν ώραίο, θραδάκι καλοκαιρινό και τó κοστούμι μου ήτανε νέο κ' ώραίο σάν τόν ούρανό.

Στό φεγγαράκι, ώιμέ, τó νέο κ' αν κήνης ρούχο, δεν σου ζή! Θυμάσαι; Βράδυ ήταν ώραίο και τό...έβρεξες μαζί!...

ΡΑΣ ΜΑΛΑ-ΚΑΣΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μη δίδετε σημασία εις τó χρέμα. Όταν δεν τώχετε, δεν σας έξυπηρετεί και όταν τó έχετε κιντάζει τότε να σας φύγη. (Βοσυνέτος)

ΝΕΟ—ΔΟΥΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

(Η «Καθημερινή Έβδομάς» εγκαινιάζει από σήμερα και στήλην ξένης ποιήσεως διά να γνωρίσουν οι άναγνώσται μας και τά φιλολογικά και ποιητικά προϊόντα τών άλλων χωρών.

ΤΟ ΡΟΔΟ

Τό ρόδο από τó φράχτη επάνω σάν μ' είδε να περνά κ' έχτές, μοιπε: άπόψε θάμαι επάνω... Κι' ήταν άφρατο σάν κεφτές!...

Άπόψε πέρασα και πάλι, τόν φράχτη, σίμωσα δειλιά, και ή Μαριό μοιπε άγάλι:—θά σούλεγα νάρθηξ, αλλά...

Μ. Α. ΛΑΚΑΣΗΣ

ΑΙΘΙΟΠΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Θυμάσαι, θράδυ ήταν ώραίο, θραδάκι καλοκαιρινό και τó κοστούμι μου ήτανε νέο κ' ώραίο σάν τόν ούρανό.

Στό φεγγαράκι, ώιμέ, τó νέο κ' αν κήνης ρούχο, δεν σου ζή! Θυμάσαι; Βράδυ ήταν ώραίο και τό...έβρεξες μαζί!...

ΡΑΣ ΜΑΛΑ-ΚΑΣΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Μη δίδετε σημασία εις τó χρέμα. Όταν δεν τώχετε, δεν σας έξυπηρετεί και όταν τó έχετε κιντάζει τότε να σας φύγη. (Βοσυνέτος)

κοιμάτο τόν ύπνον τού δικαίου.

.....

Άφήσωμεν τόν κειμηλιότα άνθρωπον να κοιμηθθ και επανέλθωμεν εις όσα εις τó προηγούμενον κεφάλαιον έχωμεν άφηγηθ.

Βεβαίως, ό τραπέζιτης κ. φόν δερ Άραχτεν δεν είχε τίποτε να φοβηθ από την άπειλητικήν επιστολήν την όποιαν είχε λάβει εκείνο τó άπόγευμα, άλλ' όπωσδήποτε, άνησυχούσε ό άνθρωπος.

Έλαβε λοιπόν άμέσως την έπομένην τó άκουστικόν άνα χείρας και έστρεψε τó «κωντράν» όπτακς. Εις μάτην όμως άνέμενε άπάντησιν. Άφου επ' άρκετόν έβασάνισε τόν νούν του, άντελήφθ, έν τέλει, ότι είχε θέσει εις τó σός τó κάτω μέρος τού άκουστικού και στο στόμα του τó άνω μέρος αυτού. Έστρεψε να έπανορθώσθ τó λάθος του και είπε...

(Η συνέχεια εις τó προσεχές)

Νεοδημηκί Λογοτεχνία

ΝΤΑΪΝΑ

Ένας παγωμένος άερας χινοπαριάτικος φυσούσε και βογγούσε ανάμεσα από τις ιτιές ένδς κοντινού προαστίου στην πόλη πούχε γεννηθή ή Ντάινα.

Προχωρούσε γρήγορα διαλέγοντας τις σκοτεινές γωνιές εκεί πού ήξερε πως την περίμενε. Άπ' τού πρώι ζούσε με την σκέψη της σ' αυτή τη στιγμή πού θα έρχοταν κοντά του. Νά, την περίμενε, της μιλάει τώρα, μα ή καρδιά της χτυπάει τόσο δυνατά άπ' την τρεχάλα και τού φόβο πού δεν ξέρει τί του άπαντα. Νοιώθει μόνο πως λείει άνοησίες. Άνεβαίνουν την πλαγιά του μικρού λόφου πού έχουν δασώσει οι κάτοικοι πριν καταλήξει τρυφερά στά μάτια, όπως κι' εκείνη. Ρίχνει πάνω του τά μάτια της, πού δλοι ατμός έχουν την άφραστη γοητεία τους. Νά θαυμάζω την σφιχτή στη μπράτσα του, θα τη φιλήσω. Τά χείλη του πόσο τά ποθεί, πόσες φορές έχει δοκιμάσει νοερά τά φιλάει του.

Ένας άνθρωπος πού να την αγαπά, να την νταίξει τρυφερά στά μάτια, όπως κι' εκείνη. Ρίχνει πάνω του τά μάτια της, πού δλοι ατμός έχουν την άφραστη γοητεία τους. Νά θαυμάζω την σφιχτή στη μπράτσα του, θα τη φιλήσω. Τά χείλη του πόσο τά ποθεί, πόσες φορές έχει δοκιμάσει νοερά τά φιλάει του.

Χαμογελάει κι' εκείνος, μα πως της φαίνεται έτσι σαν ερωτικό τού γέλιο του. Καθίζει σ' ένα παγκάκι μαζί του μα όσο μπορεί πού μακριά του. Νοιώθει πως τά χείλη της κρέμασαν άπ' την πίκρα, κι' είν' έτοιμη να κλάψη. Καί με μιάς τόν νοιώθει τόσο ξένο κοντά της. Θυμάται την άλλην εκείνην φορά πού την κορόιδευε για τ' όνομά της. «Ντάινα; Τί όνομα είν' αυτό;» Τό ίδιο ερωτικό χαμόγελο και τότε.

Δε θα ξανάρθη, όχι! Πόσες φορές δεν τó έχει πη κι' όμως ξέρει πως δεν μπορεί αυτό να τó κάνει. Κυττάζουν κάτω στα πόδια του τά φώτα της πόλεως και άνάμεσα τους τó φωτεινό ρολόι της εκκλησίας. Πόση πίκρα νοιώθει στην καρδιά. Σε λίγο παίρνει μαζί του τόν κατήφορο πάλι, έτσι όπως και τις άλλες φορές ερωτευμένη, πονεμένη και άφιλητη...

Δώσανε ραντεβού για μιάν άλλη μέρα. Καί πήγε πάλι με την ίδια λαχτάρα, την ίδια έλπίδα κι' άγάπη γι' αυτόν. Πήγε μ' αυτός δεν την περίμενε σαν άλλοτε. Δεν ήταν εκεί. Κι' αυτό ήταν σαν μιάν καταστροφή για τó μυαλούδάκι της Ντάινας. Ένοιωσε τότε για πρώτη φορά τή ζήλεια της γυναίκας, την ταπεινώση του έγωισμού, μ' ένα λόγο την πληγωμένη άγάπη. Τώρα ή άγάπη της φούντωσε πού πολύ. Στο δρόμο πόσες φορές αυτός περνούσε πλάι της κι' έκανε πως δεν την βλέπε την άσημαντη μικρούλα. Ντάινα. Δεν είχε καιρό να την αγαπήσει.

□ □

Πέρασε καιρός, ήθε το καρναβάλι. Ένα βράδυ ή Ντάινα κρυμμένη κάτω από τού μαύρο ντόμινο μ' ένα κορδόνι κίκινου στη μέση χορεύει, φλερτάρει, άστειεύεται, δηλέφει. Μα τó κέφι σέ λίγο πετάει, όταν τόν βλέπει εκείνον να χορεύη μ' ένα ντόμινο κι' αυτός στην άγκαλιά του. Τά μάγουλά της φουντώνουν, να ήταν αυτή στη θέση της. Αδύτη άσφαλός την άγαπά της μιλάει ψιθυριστά σιγά σιγά, της χαμογελάει. Κι' αυτή ή Ντάινα τόν βλέπει, και μπορεί και

δεν κλαίει άπ' τó κακό της. Κι' αυτός δεν τó νοιώθει ότι είναι κεί, τόν βλέπει και ζηλεύει. Στο τέλος τού χορού άφίνει τόν καρδιέρο της, πάει κοντά του.

—Δε χορεύεις; τού λέει κι' αλλάζει τη φωνή της.

—Δεν έχω ντάμα, χρυσό μου, της λέει αυτός.

—Έχεις έμένα!

Τόν πιάνει άπ' τó χέρι, χορεύει μαζί του. Πώς σφυροκοπάει γοργά ή καρδιά της και πόσο είναι ερωτευμένη! Χαμηλώνει τó κεφάλι, να μην ιδή τά μάτια της. Μα όχι αυτός δεν την γνωρίζει. «Θεέ μου, δεν είναι καθόλου έξυπνος, σκέπτεται. Πώς μπορεί να μην τó νοιώθει πως είμαι γώ;» «Πώς τη λένε; Τζένη; Τί όνομα είν' αυτό;» «Νά; Εύγενία—Τζένη» τού λέει. Βλέπει και πάλι τó ίδιο ερωτικό χαμόγελο όπως τότε για τó όνομά της. «Ντάινα; Τί όνομα είν' αυτό;» Δεν τού άρσσει. «Ήθελε νάξερε πού είναι αυτό τάχα πού τού άρσσει;

«Η Ντάινα λείει—λείει, σιγολείει, κρεμασμένη στην άγκυλιά του, προσπαθεί να τόν ψαρέψη, να τόν πιιάσει και λιγάκι.

—Τό ξέρω τώρα πως με κοροϊδεύεις, της λέει, όμως πού θα μου πές, θα σέ γνωρίσω.

Ο χορός τελειώνει, θέλει να την πάρη στο τραπέζι του, ή περιέργειά του μεγαλώνει: Νά μιλήσουν μόνο λιγάκι. Μα όχι δε μπορεί τώρα, έπειτα έχει τάξει αυτό τó χορό. Τόν άλλον; Τόν άλλον, ναί! Τραβάει τά χέρια της πού σφιγγονται μέσ' στα δικά του. Γυρίζει στην παρθέ της. Πρέπει να φύγω. Δεν πρέπει ν' άργήσουν περισσότερο, λείει ή μυριά. Κυττάζει τó ρολογάκι της: Μία ή ώρα.

Ποτέ δεν είχε τόσο έλαφρό πόδια και έλαφρή καρδιά, όπως τώρα γυρνώντας σπίτι της. Γελάει δόλοκληρη κάτω άπ' τó ντόμινο. Τί καλά, τί καλά! Νά τώρα θα σκέπτεται τóνομά της. «Τζένη, πού νάνα;» θα λέη. Φτάνει σπίτι της χαρούμενη, εύτυχισημένη. Άνεβαίνει στην κάρσα της, κυττάζει την ώρα: Άντ παρτά τέταρτο. Νά, τώρα άρχίζει ό χορός πού τού έχει ύποσχεθί... Την περιμένει, όπως συμφώνησαν, εκεί στη γωνιά, στο δάθος της αλδούσης. Τί φάτσα θα κάνει πού δεν τη βλέπει να έρχεται... Σφιγγει όλο ζωή τά χέρια της ψηλά πάνω άπ' τó κεφάλι, στριφογυρίζει στο τακούνι της, γελάει, γελάει, ξεπλώνει όλο γέλοια στο κρεβάτι της. Πόσο είν' εύτυχισημένη, γιατί όμως ούτε ή ίδια δεν τó ξέρει. Τώρα, σκέπτεται, περιμένει έμένα, τη Τζένη, φουρκίζεται πού δε με βλέπει, μα δε θα χορεύη μ' άλλην. Τού τó είπα: «Κύττα μη χορεύης με άλλην». Τί καλά με περιμένει ψάχνει για μέ.

Γδύνεται για ύπνο, σβύνει τó φώς, ξεπλώνει στο κρεβάτι της. Κι' ή εικόνα εκείνου πού την περιμένει για ένα χορό δε φεύγει από την σκέψη της. Την βλέπει πάντα τόσο ζωηρά μπροστά της σαν ένα φωτεινό έγχρωμο ρετουσάρισμα πάνω σέ μιάν άλλην εικόνα παλιά, ξεθωριασμένη. Μιάν εικόνα πού εκείνη ένα φθινοπωρινό σούρουπο περιμένει εκείνον πού δεν ήθε.

Ποτέ άλλοτε ή Ντάινα δεν είχε κοιμηθί τόσο ήσυχο κι' εύτυχισημένον ύπνο όπως άπώψε...

NANA ΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΜΑΣΚΑΡΑΤΑ

Περασμένα μεσάνυχτα, έχει άνάψει ό χορός και τó γλέντι εφούντωσε στις άπέραντες σάλες: κομπετί, άνοπολέμος, σερπαντίνες σωρός τρυφερές άνοπολίδες, μαυρομάτες τουρκάλες.

Μπεντουίνι κομψότατοι, Πομπαδόρ, κρεσλές, Λουδοβίκι και Κάρολοι, Ίησουήτες, Βραχιμάνοι, μαρκησίες και κόμησες, άραπίνες τρελλές και κοζάκοι και σείχηδες και βιολίστες τουργάνοι.

Πάτσι, λóρδοι, χανούμσες, μελαψές δοημές και φελλάχες άσύγκριτες και γενναίοι Δόν Κιχώτες

έρυθρόδερμοι, σάτρουι, Χαβανέζες θερμές βλάχες, Σκώτοι, κανίβαλλοι, Ίσπανίδες, Ισπότες.

Στη γωνιά τά σαξόφωνα τραγουδάν λυγμικά και μαζί τους άδιάκοπα σιγοκλαίνε τά μπάντζα

κιματίζουν τά σώματα δυό «ντανοζέ» ορθομικά

κι' ό «ντιζέρ» μέσ' στο φράκτο του σιγολέει τη ροιάντζα.

Σπινερίματα, άδειασε τó τερραίν τού χορού...

Άλγες μάσκες καγγάζουνε πεταγμένες στην άκρη

κι' άπ' τά μάτια τά κόκκινα ένδς πιερρότου μορού...

—πάλι τούφρυγ' ή άπιστη—άργονπέφτει ένα δάκρυ...

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΛΥΚΑΣ

□ □

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Είναι μεσάνυχτα! Κι' εγώ νοιώθω πώς πρέπει να κλάψω για ό,τι πέρασε, για ό,τι χάθηκε και ρίχτηκε στην άβυσσο σβυσμένου... για την φτωχούλα μου καρδιά πού γέλασε προσμένοντας νάρθη κείνο τ' όνειρομένο...

Τό νοιώθω πώς για μένα όλα πέρασαν... Κάτι παλιό ξεθωριασμένο πιά μου μένει... Κι' έχει πεθάνει τ' όνειρο πού έπλασα... Όμως γιατί ή φτωχή μου ή καρδιά άπόψε τó προσμένει;

Και νοιώθω καθαρά πώς πρέπει να φύγης σ' άπ' τή θύμησή μου... Χίλιοι όμως καθυμνοί μου ζώνουνε τά στήθη και μιάν άπέραντη Σαχάρα νοιώθω στη φτωχή ψυχή μου...

Είναι μεσάνυχτα και νοιώθω πώς θέλω να κλάψω πικρά για ό,τι σβύστηκε... και πόνεσε βαθειά μέσ' στην ψυχή μου... για τή φτωχούλα μου καρδιά πού γέλασε προσμένοντας Έσένα στην ήσυχη ζωή μου...

Σ. Γ. ΔΡΙΒΑ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι

(Όπισθεν Μουσείου)

Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Άμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνος 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και μη δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Εύάγγελον Κοσμάν. Τά ζητηθέντα διβλία σάς έστάλησαν. Εύχόμαστε με όλη μας την καρδιά να γιαιτρευθήτε γρήγορα. Ε. Πιτσιλαδής. Εύχαριστούμε για τó σταυρόλεξό σας. Πάνον Κοντέλλη. Όχι δημοσιεύσιμο τó σταυρόλεξό σας. Πάντως, εύχαριστούμε για τó ενδιαφέρον σας. Θάνον Παπαυγέρη. Κοινοτοπες οι «Ματωμένες Βιολέττες». Έκτός από ένα δυο σημεία σχετικά καλά, σό σύνολο δεν είναι δημοσιεύσιμες. Προτιμούμε τά ποιήματά σας. Γιώργον Αύκαν. Η «Μασκαράτα» δημοσιεύεται. Τό άλλο κατώτερο. Ωραίο τó τρίτο τετράστιχο. Για τó άλλο ζήτημα, σάς πιστεύουμε, φυσικά. Όσον άφορά τή «Σπιναλόγκα» δεν τη βρήκαμε άσχημη άν και όλοι οι στίχοι της δεν ήταν τó ίδιο δουλεμένοι. Κώσταν Καλτσότση. Συμπαθητικό τó «Τραγουδάκι» και εγκρίνεται. Τά άλλα πολύ άφελή και παιδιάστικα. Σας παρακαλούμε να μη στέλλετε περισσότερα από δυό ποιήματα ή ένα πεζό, σύμφωνα με τούς όρους συνεργασίας άναγνωστών. Χριστόφιλον Παξινόν. Δεν μάς ικανοποίησε τó «Μισό την Μοίρα». Φθινή φιλοσοφία γραμμένη με στόμφο. Γιώργον Παντζέλη. Θά σάς συνιστούσαμε να προσέχετε περισσότερο στην πρωτοτυπία τών θεμάτων πού διαλέγετε γιατί τó γράψιμό σας δεν είναι άσχημο. Έξ αίτίας τού θέματος όμως έχει πολλές κοινοτοπίες. Ν. Γ. Α. Καθόλου καλές οι «Νύχτες», δυστυχώς, κι' έλαβαν την προς τόν κάλαμον άγούσαν... Άντιγόνη Βρυώνη. Θά γινόταν δημοσιεύσιμο τó πεζό σας «Στους ήχους τών βιολιών» άν τó δουλεύατε περισσότερο κι' άν τού άφαιρούσατε ώριμμένες φλαςες, ιδίως προς την άρχή, πού καταστρέφουν τó σύνολο. Π. Ν. Κ. Άποτυχημένο τó «Βουνό». Άπλοϊκό και πρωτόλειο. Η «Έβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Φ. Α. Αυτόμαστε πού δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε την παράκλησή σας. Για τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Γιάννην Γιαλόν. Τρομερά παιδιάστικο τó πεζό σας. Γραμμένο σχολαστικά και στεγνά σαν μαθητική άθεσις. Φυσικά, άν ήταν καλό θά δημοσι-

εύοταν στην Σελίδα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Όσον άφορά την καθυστέρηση τών απαντήσεών μας θάπρεπε να λάβετε ύπ' όψιν σας ότι παίρνουμε άπειράριθμα γράμματα κάθε μέρα στα όποια άπαντούμε με τί σειρά. Δ. Φλώρον. Κάτι θέλετε να πείτε μα δεν τó ολοκληρώνετε, ίσως γιατί δεν δουλεύετε άρκετά τόν στίχο σας. Σχετικά καλύτερο τó «Αυτός, ό πόνος του, κι' ή λήθη», πού έχει και κάποια πρωτοτυπία. Μη διαίσετε να δημοσιεύσετε. Για τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Βικτωρίαν. Στείλτε μας κανένα δυό ποιήματα ή κανένα διήγημα να τά δούμε. Δικαίωμα κρίσεως δεν παίρνει ή «Έβδομάς». Για τά καλά σας λόγια εύχαριστούμε. Δεν μάς γίνεσθε καθόλου φορτική. Διαβάσαμε πάντα με εύχαρίστηση και ειλικρινές ενδιαφέρον ό,τι μάς στέλλουν οι άναγνώσται μας. Τζένην Σ. Όχι δημοσιεύσιμο τó πεζό σας, δυστυχώς. Γεμάτο χιλιοειπωμένα πράγματα. Έλ. Σταυρ. Δεν μάς ικανοποιήσε τó τελευταίο σας. Περιμένομε κάτι καλύτερο.

Π. Ν. Κ. Έντελώς πρωτόλειο τó ποιήμα σας. Χρησιμοποιείτε όποιαδήποτε λέξη βρήτε (έστω κι' άν δεν έχει κανένα λόγο) για να επιτύχετε τή ρίμα. Γράφετε, λ.χ.,

«Εκοιμήθηκα χειμώνες
σ' άνεμώδες παγετώνες» κ.λ.π.

Τί θά πη αυτό; Έμεις τούλάχιστον δεν καταλάβαμε τί σχέση έχουν οι άνεμώδες με τούς παγετώνες. Η «Έβδομάς» δεν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Θάνον Παπαυγέρη. Εγκρίνεται τó «Απόψε δεν αισθάνομαι καλά...». Τό «Γράμμα» όμως πολύ κατώτερο. Τού λείπει ή άρμονία πού πρέπει να χαρακτηρίζη ένα ποιήμα και γενικά φαίνεται σαν «τραβηγμένο». Δεν ρεί ό στίχος του, Τσιγγάνα. Για πρωτόλειο δεν είναι πολύ άσχημο. Άκούω όμως θά χρειασθί να δουλέψετε δυι λίγο για να κάνετε κάτι δημοσιεύσιμο. Δεν πείπει να διαίσετε. Καί ν' άποφeyίτε τις αιώνες χιλιοειπωμένες φράσεις. Κώσταν Σταυρόπουλον. Φύλασο κι' άνισρό ό «Εορμής». Καί ό «Φόβος» όχι καλύτερος. Σχολαστικό γράψιμο. Σας παρακαλούμε να συμμορφώσθε με τούς όρους συνεργασίας μας και να μάς στέλλετε ή ένα μόνο πεζό ή δυό ποιήματα. Τσίβ-Τσίβ-Άδς. Θά σάς συμβούλευαμε να συμπληρώσετε πρώτα την ύορφωσή σας πού είναι πολύ έλλειπής κι' ύστερα να επηρεύσετε να γράψετε. Δημοσιεύουμε έδώ δυό-τρεις φράσεις από τó πεζό σας για ν' αντιληφθήτε και μόνος σας ότι ύστερα πού!

Τό κορετί ήτο κάτω σέ παχύ στρώμα, και σ' έοπατίνες μάς τυλίγαν τά κεφάλια. Τό περιβόλον ήτο πλημτικό, και σού πρότενα να βνούμε έξω στόν κήπο, έού δέχτηκες άπαντώντας μ' ένα δειλό ναί.

Βγήκαμε και καθόσαμε σ' ένα παγκάκι. Ένα έλαφρό άεράκι φυσούσε φέρονοντας ός έμάς μύρια τών λουλουδιών άρώματα. Μιλήσαμε για τά λουλούδια και για την άντανάκλασιν της σελήνης, στα ήσυχα νερά της μικρής λίμνης.

Α. Γεωργίου. Άδούλευτος άόχη ό στίχος σας. Έχει έλαττωματικό ρυθμό. Προσέξτε πολύ τó μέτρο και την άρμονία. Θεόδωρον Σκούρτην. Καθόλου καλά γραμμένο τó πεζό σας. Γλώσσα μικτή γεμάτη κακόηγες έκφράσεις και λέξεις όπως «ικανοποίηθης, σκέφθηκε, ή θερμογόνος-ήγη, να έξωσ του λóιπο» και άλλες. Γλυκισιάν άτσιγγάνα. Κοινάτα πράγματα χιλιογραφμένα Βόητε κανένα θέμα πού πρσόντιπιο. Ωο-Νί. Σπαστε την πένα σας. Είναι τó καλύτερο πού έχετε να γάμετε.

ΑΔΑΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μας για ζήτηματα άγεινής και καλλωπισμού, βασίζονται έπ' συμβουλών τού διακεκριμένου δερματολόγου ίατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Εύανθίαν. Σας άπαντώ με ιδιαίτερη έπιστολή σύμφωνα με την έπιθυμία σας.

Τρελλοκόριτο, Πειραιά. Τά σαρκία μόνο με ήλεκτροσινδ μπορούν έντελώς και χωρίς πόνους να αφαιρεθούν. Άν τ' άφήσετε τού πράγμα θά χειροτερεύει. Δεν είσθε δά και τόσο λαγυρά από την Άθήνα. Παρακαλώ τις άναγνώστριές μας να γράφουν στις έπιστολές των τó μέρος στο όποιο μένουν καθώς και την ήμερομηνία. Γιατί πολλές φορές συνιστώ εξέταση σδόν κ. Λαδά νομίζοντας ότι μένουν στην Άθήνα. Αυτό γίνεται πρds εύκολίαν των.

Ρ. Παπαν. Ένταθα. Σας εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια. Μη νομίζετε ότι ή γυμναστική και μάλιστα όταν δεν γίνεται όπως πρέπει, κάνει στην περίπτωσή σας καλό. Πολλές φορές μάλλον χειροτερεύει την κατάσταση. Χρειάζεται και ειδική κούρα, πρέπει δηλ. ν' άποφeyίτε τά γυμναστικά έν γένει, ιδίως δε τά γλυκισμάτα έστω και τά φοντάν και τις καραμέλλες. Ίδιατέρως σάς συνιστώ ν' άποφeyίτε τά πολλά νερά. Νά μην πίνετε ιδίως κατά τó φαγητόν. Έπειδή είσθε σ' ήλικία πού μπορεί πολλά να κατορθώσετε σάς συνιστώ νά επισκεφθήτε τόν κ. Λαδά, ό όποιος άφορds εξέταση, δωρεάν, θά σάς ύποδειξη ό,τι πρέπει άποτελεσματικώτερο άλλα και άδελφέστερο. Νά τού πείτε όμως τó ψευδονυμό σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8 μ.μ. Τis Κυριακές μόνον 11—1 π.μ.

Παγκρατιώτισσα. Πολύ εύχαρίστως θά εκπληρωθί ή έπιθυμία σας. Νά τόν επισκεφθήτε και λέγοντας τó ψευδονυμόν σας θά σάς εξέταση δωρεάν ό κ. Λαδάς.

Μιράντα. Έφ' όσον οι φίλες σας έχουν τόσο καλό δέμα γιατί δεν ακολουθείτε την τακτική των άλλ' έπιμένετε στις συμβουλές μας; Πρδ παντός μη ζητάτε πράγματα ακατόρθωτα και ένάντια στη φύση. Μην γράφετε ότι οι ρυτίδες περνούν με την κρέμα άλλα μόλις γελάσετε ξαναφαίνονται. Μά είναι δυνατόν ποτέ να άπαλλαγίτε από τις ρυτίδες και κατά τις διάφορες γκριμάτσες ή κινήσεις τών μυών; Μά και τó τελατίνι ακόμα με τις κινήσεις τού παπουτσιού κάνει ζάρες. Έπίσης δεν μπορώ να σας έγγυηθώ για την καλήν παρασκευή της κρέμας πού φτιάχνετε εκεί. Άν θέλετε περισσότερες λεπτομέρειες γράψτε σδόν κ. Λαδά για να σας άπαντήση ιδιαίτέρως έσωκλειώντας και 50 δραχμές.

Έλπίδα Τ. Ρ. Θεσνίκην. Σας εύχαριστώ για τά καλά σας λόγια καθώς και για τις φροντίδες σας για την διάδοση της «Έβδομάδος». Ίδιατέρως εύχαριστήθηκα για την άποτελεσματικότητα τών συμβουλών μας και την άπαλλαγή σας άπ' τις όγληρds κι' άνταισθητικές πανίδες. Όσον άφορά για καλλυντικά, σας γράζεται πιά τώρα καλλυντικές λoσiόν σέ παντοφύστην μορφή δηλ. σόλντα. Οι κρέμες δεν θά σας όφελήσουν άλλα θά σας προκαλέσουν γνωσ-

δι και πόρους και νέους λεκέδες. Για την πιτυρίδα μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο στο κάτωθι υγρό να τρίβετε ελαφρώς τις ρίζες των μαλλιών κάθε δυο μέρες.

Solution de sublimé à 10%	25 gr.
Alcool de rose	25 "
Huile d' amandes douces	1,25 "
Teint. de Cantharides	0,50 "
Teint de citron	1 "

Πράξιλα 'Ιωάννινα. Σας γράφω με λεπτομερείας ιδιαιτέρως κατά την επιθυμίαν σας.

Ρόζ-Μαρί. Με μιὰ δούρτσα των δοντινών την οποία να βουτάτε στο κάτωθι φάρμακο, αφού πρώτα το κουνήσετε καλά να περνάτε ελαφρά κάθε μέρα τις άσπρες τρίχες. Καθώς θα δήτε το φάρμακο είναι κίτρινο, άλλ' όμως επαναφέρει σιγά-σιγά την φυσική χροιά που θέλετε.

Chlorure d' ammonium	1,50 gr.
Acetate de plomb	1,30 "
Fleurs de souffre	1,60 "
Alcool pur	20 "
Glycerine	40 "
Eau de rose	200 "
Pilocarpine	0,50 cent.

Ο κ. Λαδάς σας συνιστά το φάρμακο αυτό ως πύλο αποτελεσματικό, και ανένδυνο. Για τ' άλλο ζήτημα γράψτε απ' ευθείας στον κ. Λαδά. Είναι αποτελεσματικώτατο πάντως όμως μη ζητάτε θαύματα.

Αλανάκι Κ. Έν πρώτοις δεν πρέπει καθόλου να πιέζετε τα σπυράκια γιατί αυτή η κατάσταση δεν θα τελειώσει ποτέ. Θα εξαλειφθί με την ηλικίαν. Το μπουρουνέλιον να το εξακολουθήτε. Ν' αποφεύγετε τα άλ-

μυρά καθώς και τα οινόπνευματώδη. Να είσθε τακτικός στο στομάχι. Να μεταχειρίζεσθε τρεις φορές την εβδομάδα το σαπούνι 'Ινοτόλ. Έπάνω σε κάθε σπυράκι να βάξετε κάθε βράδυ, αφού πλυθήτε με χλιαρό νερό, την έξιξη αλοιφή:

Camphre	0,20 cent.
Acide Salicylique	0,20 cent.
Oxyde de zinc	2 gr.
Vaseline	8 "
Lanoline	8 "

Καλλυντικές αλοιφές να μη μεταχειρίζεσθε. Τα μαλλιά σας κάθε είκοσι μέρες να τα λούζετε, αλλιώς αυξάνετε την ξηρότητα. Να τα λούζετε πάντοτε ως έξης: Βράζετε καλά σαί και αφού το σουρώσετε τ' ανακατώνετε με ρούμι καλό. Η αναλογία θάναί τρία ποτήρια τσαγιόνερο και μισό ποτήρι ρούμι.

Μπίκα. Πιστεύω ότι θα έχετε ήδη πάρει την απάντηση. Οι ιδιαιτέρως απαντήσεις γίνονται κατά σειράν λήψεως των επιστολών. Όστε λιγάκι ύπομονή.

Χρυσή πεταλουδίτσα. Μου γράφετε ότι δεν έχετε μεταχειρισθί ούτε πούδρα, ούτε άλλα καλλυντικά, αν και είσθε είκοσι χρονών, παρά μόνον τις συνταγές που μου γράφετε. Έντοίτοις όμως οι συνταγές αυτές περιείχαν και οι τρεις τα βλαβερότερα συστατικά με τα οποία θα ραπανιάσετε το δέρμα σας πού εν τούτοις, όπως μου γράφετε είναι πολύ λεπτό και λευκό. Οι συνταγές λοιπόν αυτές περιέχουν συμπυκνέ, υδράργυρον σε μεγάλη ποσότητα, βισμούθιο καταστρεπτικώτατο, τσίγκο και τέλος το

δράργυρο. Ύστερα απ' όλα αυτά και έφθον επί ένα έτος κάνετε χρήση των και δεν ξέρω τί έχει κάνει το δέρμα σας, φοβούμαι να σας συμβουλευσω χωρίς προσωπική εξέταση. Λοιπόν για να είμαι και εγώ ήσυχη αλλά και σεις πιδ πολύ ακόμα να πάτε στον δερματολόγο γιατρό μας κ. Λαδά, ο οποίος αφού σας εξετάσει θα σας συμβουλήσει τι πρέπει. Η εξέταση θα γίνη δωρεάν, φθάνει να πητε το ψευδώνυμό σας. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8 μ.μ. Να του πητε όλες αυτές τις λεπτομέρειες.

Κλυταίμνηστρα. Πρώτα-πρώτα να μη λούζεσθε με σαπούνι για κάμποσο καιρό. Κάθε 10 ημέρες να χτυπάτε 2 κρόκους αυγών μέσα σε μισή οκά χλιαρό νερό και μ' αυτό το μίγμα να καθαρίζετε καλά τα μαλλιά κι' ιδιαιτέρως το δέρμα των δηλ. τις ρίζες των. Μετά 10 λεπτά λούσιμο μ' αυτό το μίγμα, να τα ξεβγάξετε μ' αφθονο χλιαρό νερό. Κάθε βράδυ να βρέχετε την δούρτσαν των μαλλιών εντός του κάτωθι υγρού και να υγραίνετε τις ρίζες των μαλλιών.

Solution Snblimé à 10%	100 gr.
Alcool de roses	100 "
Huile d' amandes douces	5 "
Teint de cantharides	2 "
Teint de citron	4 "

Μετά δεκαπενθήμερο καθημερινή χρήση θα το αραιώσετε, δηλ. μέσα παρ' ημέραν και μετά 1 μήνα δυο φορές μόνο την εβδομάδα. Μετά δυο μήνες ξαναγράψτε μου.

ΛΟΡΑ

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

πρώτα ελίν Αθήνα
κ' ύστερα ελό Παρίσι.

Τα μεγάλα καλλυντικά μέσα που μεταχειρίζονται οι άστρες του Χόλλυγουντ, για την καλλονή του προσώπου και του σώματος είναι τα ραδιενεργά λασπόλουτρα που λέγονται και καλλυντικές μάσκες (δχι θέβαια λαστιχένιες). Στο Παρίσι μετεδόθη η χρήση των πρό διέτας περίπου και έχουν διαδοθεί εξαιρετικά, χάρις εις τα εξαιρετα αποτελέσματά των. Έσχάτως ανεκαλύφθη νέα μάσκα στο Χόλλυγουντ, η μάσκα που χρησιμοποιούσαν οι έρυθρόδερμοι του Μεξικού. Η Mme Ketty έπρομηθεύθη τη μάσκα αυτή απ' ευθείας εκ των πηγών — όπως πάντοτε — και πριν την προμηθευθεί ακόμη το Παρίσι. Χρήσις απλουστατή, αποτελέσματα υπέροχα. Ζητήσατέ μας πληροφορίας δωρεάν. Académie de Beauté Mme Ketty — Αθήνα — Έρμού 35 — Τηλέφ. 22-0-88.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ENTERON

M. KARABITHIS

Ειδιευθείς έν Παρίσις. Έ-
πασσις και δι' άκρίνων PON-
TKEN Ακαδημίας και Ιππο-
κράτους 19 6

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘ.
ΓΗΤΩΝ LEMAITRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ.
Μπενάκη και Μαρακοδότου 6,
από 4—6 μ.μ. Τηλ. 29-562
Κειρ. - Ότορινολαρυγγολόγος

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

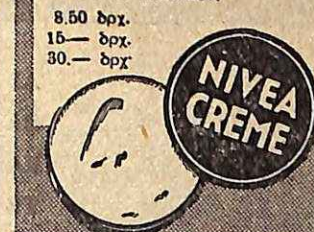

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν τον άπλοον τρόπον. Δεν γνωρίζετε άποτυχίαν και θα σας δώση έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας κόρης όπου θα κάρη τας φίλας σας να σας θαυμάζουν και να σας ζηλεύουν. Άπλώσατε προσεκτικά επί του προσώπου σας και του λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού (μη λιπαρά). Κατόπιν μεταχειρισθίτε ελαφρά πούδρα παίρνοντας κατά προτίμησιν την πούδραν Τοκαλόν, ή οποία είναι κατασκευασμένη δια να χρησιμοποιείται με την Κρέμα αυτή. Η αλλαγή όπου θα παρατηρήσητε εις τον καθρέπτην θα σας εκπλήξη. Η Κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού απλώνεται έφ' ολοκληρόν του προσώπου σαν άδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δίδοντας ένα μαγευτικό βελοντέ, επιτρέπει το ένισιο άπλωμα της πούδρας, την έμποδίζει από του να σχηματίση πλάκας και άνομοιόμορφα στρώματα και την κάμνει να κρατά τέσσαρας φορές περισσότερον. Η Κρέμα Τοκαλόν χρώματος λευκού περιέχει κρέμα φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμεμιγμένα καθώς και ύλικά πολύ τονωτικά και λευκαντικά. Αυτά διαλύουν τα μαύρα στίγματα, συσφίγγουν τους διεσταλμένους πόρους, λευκαίνουν και γλυκαίνουν την πιδ σκούρα και σκληρά επιδερμίδα.

Λευκά, μαλακά,
περιποιημένα χέρια

Παρά τον άέρα και την κακοκαιρίαν, παρά την οικιακήν εργασίαν. Διά της δριμύος κακοκαιρίας και του συχνού πλυσίματος, άφαιρούνται από το δέρμα μας αι ούσαι άπινες όίον να το διατηρούν λεόν και έλαστικόν. Άντικαταστήσατε τας άπαραίτους ταύτας ούσας διά τακτικής περιποίησης με κρέμαν Νιβέα. Η Νιβέα συνεπεί της έν αυτή περιχομένης μοναδικής εις τό είδος της και πρὸς τό δέρμα συγγενεύουσας ούσας EUCERIT, είναι ούτως ελαίν τό έκ φύσεως δοθέν μέσον περιποίησης του δέρματος. Η Νιβέα καθιστῇ τό δέρμα σας, κατόπιν συντάρου χρήσεως, μαλακόν ως βελούδον, λευκόν και έλαστικόν.

ΚΟΠΤΙΚΗ
ΡΑΠΤΙΚΗ

ΟΡΕ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

3μηνος διδασκαλία πα-
ρά του ίδιου κ. ΟΡΕ
των Παρισίων.
ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ
Υπό άυστηράν επίβλε-
μιν της Κυρίας ΟΡΕ.
Ζητήσατε κανονισμόν.
Εγγραφαί καθ' οιανδή-
ποτε έποχην.
ΠΑΤΡΟΝ—ΚΡΟΚΙ
Πώλησις χονδρική και
λιανική
ΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Έτοιμα και επί παραγ-
γελία

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομά-
μάδος» δέχεται τους έχοντας
ανάγκη των συμβουλών του
ανάγνωστας μας καθ' ένα-
στην, πλην Κυριακής, 6—7
μ.μ. Άγ. Δημητρίου 14.

Κλυταίμνηστραν. Η
απάντησις στο γράμμα σας,
στην στήλη της Δόρας.

Κόντισολ Πάτρας. Άν
δεν με άπάτα ή μήμη μου και
άλλοτε μου είχατε γράψει για
την κατάσταση αυτή και σας
είχα απαντήσει ότι έφθον τα
έχετε κάμει όλα και έντοίτοις
εξακολουθεί το κακό βάλε και
δδέλλες. Με άπαντήσατε τότε
εύχαριστώντας για το αποτέλε-
σμα. Τώρα πάλι μου ξαναγρά-

φετε για την ίδια περίπτωση.
Μία λοιπόν είναι ή συμβουλή
κάθε Μάιον μήνα βάξετε δδελ-
λες στο ίδιο μέρος κι' έφθον δ
καιρός σας επιτρέπει, πηγαίνετε
και στα λουτρά της Ύατης.

Ν. Ο. Ζ. Άφου πάσατε προ-
ηγουμένως από ένα τέτοιο νό-
σημα γιατί δεν το είπατε στο
γιατρό σας; Μήπως θέλατε να
το μαντεύση; Γιατί άσφα-
λώς αυτό θέλατε. Συνέβη όμως
όλοσδιόλου το αντίθετο πράγμα
που μοιραίως αντανάλα σε σας
γι' αυτό σας συμβουλεύω να
καταφύγετε στο γιατρό σας, και
αν αυτό δεν μπορείτε να το πη-
τε έξ αιτίας του στενού σας πε-
ριθάλλοντος δεν έχετε παρὰ να
πάρετε έμβόια αντιγονοκοκίνης
μία σειρά από 12 του Έλληνι-
κού Ίνστιτούτου Παστέρ και
θα κάμει δυο την εβδομάδα
ένδομυϊκώς άφαιρώντας προση-

Και τα' δικα' σας Μαχρία'

θα γίνουν ώρατα, άρκει να τα λούζετε μία φορά την έβδο-
μάδα με το γνωστό Σαμπουάν ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ (Τετ-Νουάρ).
Κάθε φάκελλος περιέχει και το ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που
δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, όγεια και τα δια-
τηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο ειδών Σαμπουάν ΤΕΤ-
ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: Το ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για τα ξαν
θα μαλλιά, το ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τα σκούρα

ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE

2 είδη:
Shampooing
Shampodor

ΓΕΝ.ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Καλλιεργεί
από όχα λά-
τσα γιατρί.

ITALIA REX

REX

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΝ
η Γεωγραφία επιτυχία της
Νέας Έκδοσης του Ρουζει-
λίων GEORGE ΖΗΡΖ
Ανεξίτηλον προδαρμόζε-
ται εις τον φυσικόν χρω-
ματισμόν των χειρών.
Τιμή Ρεκαάμας
25

GEORGE

Επ. Αντιπροσωπός Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ Ακαδημίας 5 τηλ. 20-918

γούμενος την ετικέτα από πάνω από την άμμουλα. Έφόσον δεν θα θέλατε να τις δώ. Έχετε δε υπ' όψιν σας ότι κάμνοντας τα έμβολια θα έχετε πυρετό. Όστε να μη φοβηθήτε. Όταν τελειώσουν τότε μου ξαναγράφετε.

Μ. Σ. Άφου κρατήσατε ως τώρα αυτή τη τακτική τί αποτέλεσμα θέλατε να έχετε; Όλα είναι καλά με μόνη την διαφορά ότι χρειάζεται μέτρο και λογική. Σεις όμως αφήνοντας την φύση και την λογική εκάματε δλωσιόλου το αντίθετο. Άκολουθήσατε μια τακτική που όμολογώ ότι μου προξενεί κατάπληξη ή ύπομονή σας. Τώρα ζητάτε συμβουλή για να σταματήση αυτή ή ιστορία αν

έξακολουθήσετε την ίδια τακτική ασφαλώς δεν θα επέλθω το ποθούμενο. Άν όμως αλλάξετε τακτική τότε ασφαλώς θα υποχωρήση ή κατάσταση αυτή, αν μάλιστα πάρετε, και τα κάτωθι φάρμακα: Άνδροσίνη Σίμπα σε κομπιμέ θα παίρνετε 4 ήμερησίως. Έφόσον δε σας είνε εύκολο κάμνετε και μερικές ενέσεις Στρυχνίνης των 2 χιλιοστών.

Άν δε παρ' έλπίδα την πρώτη φορά αποτύχετε πράγμα που μπορεί να συμβή από λόγους καθαρώς ψυχικούς αυτό δεν πρέπει να σας άπελπίση. Είναι φαινόμενον που σε όλους ανεξαιρέτως παρουσιάζεται.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΕΞΥΨΩΝΕΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΛΥΝΟΣ

Δοκιμάσατε την χαράν των καθαρών και φυσικώς λευκών οδόντων, με ούλα υγιέα.

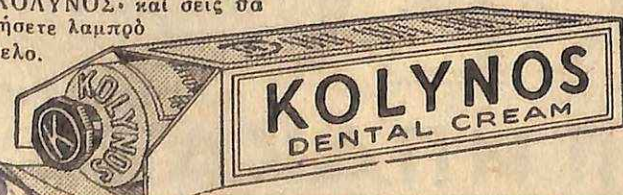
Χρησιμοποιείτε "ΚΟΛΥΝΟΣ", την αντισηπτική οδοντοκρέμαν της οποίας ή παρασκευή στήριζεται επί μιας έντελώς διαφόρου επιστημονικής θεωρίας.

Η "ΚΟΛΥΝΟΣ", περιέχει συστατικά τα όποια δεν ευρίσκονται εις τις ΚΟΙΝΕΣ οδοντοκρέμες. Είναι διαφορετική

διότι διεισδύει εις έκαστην κοιλότητα και σχισμήν των οδόντων σας και φονεύει εκατομμύρια μικρόβια, την αιτίαν της καταστροφής των. Το σπουδαιότερον δε είναι, ότι ή "ΚΟΛΥΝΟΣ", είναι οικονομική διότι χρησιμοποιείτε το ήμισυ της ποσότητος από κάθε άλλην ΚΟΙΝΗΝ οδοντοκρέμαν. Είναι τώσον συμπυκνωμένη ώστε εν και ήμισυ εκατοστόμετρον επί ξηράς ψήκτρας άρκει.

Ετιμήθη εις την Χ και ΧΙ Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης με Μέγα Βραβείον έκτος Συναγωνισμού.

Με "ΚΟΛΥΝΟΣ" και σεις θα αποκτήσετε λαμπρό χαμόγελο.

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε., ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ELBEO
Strümpfe

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ ELBEO ΕΙΝΑΙ
ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡ-
ΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ Α-
ΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΕΩΣ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ.

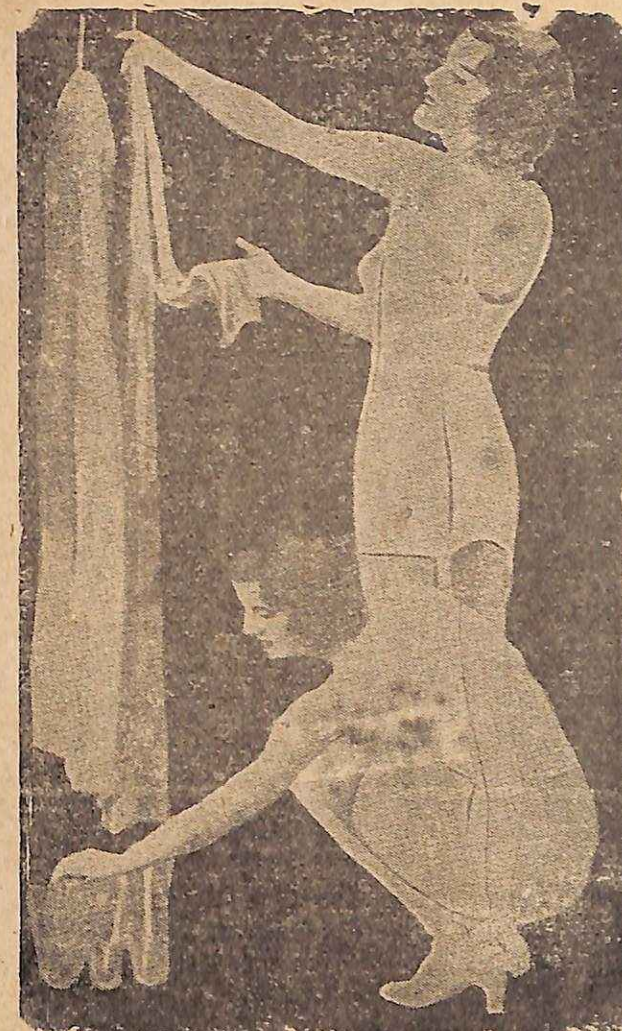
ΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑΙ ΚΑΛ-
ΤΣΑΙ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣ
ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΣΧΕΔΙΑ, ΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΤΕ-
ΡΕΩΤΕΡΑ ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ
ΜΑΡΚΑΣ ELBEO

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΚΑΛΙΣΘΗ FAFRO
ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΔΑΛΕΓΚΑ

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Έάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τας γραμμάς σας, δοκιμάσατε τα τελευταία μοντέλλα των ΖΩΝΩΝ--ΚΟΡΣΕΔΩΝ--ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ εφαρμόζουν σαν γάντι έντελώς αδιόρατα και χωρίς μπανέλλες. Μιά δοκιμή θα σας πείση.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Η ΚΛΩΣΤΗ
ΚΙΘΑΡΑΣ
ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Υ-
ΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤ-
ΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ
ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

Παραπλεύρως του Κινηματογράφου "Αττικόν"

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα υγιής, και φρέσκια σαν την άνοιξι-
ακή δροσιά όταν πίνει το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικό διά την ά κίνδυνο ελάττωσι του πά-
χους και διατηρεί το σώμα λεπτό και εδκίνητο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΟΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΩΣΤΩΝ - Ι.ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ-ΕΡΜΟΥ 131-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιόν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Διαθέτομεν προσωπικὸν εἰδικῶς μορφωθέν[εἰς] Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς πρωτὰς ὕλας (Essences) τὰς εἰσάγομεν ἐκ Γαλλίας Φυσικὰς πάντοτε.

Ἐἴτε εἰς χῦμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως εὐρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιόν παρομοίας εἰς ἀξίαν καὶ γούστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τίς ἐξαιρετικὰς μας Κολώνιες Athenia κ.λ.π.

Τὸ φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα creation γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοντερνισμό. Καὶ τὸ νέο μας ἄρωμα Eternel Printemps, ποὺ θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἀνοιξιν.

Τὰ Κιοῦ-Νοῦκ καὶ Eternel Printemps εὐρίσκονται σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομψὰ φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

